MICKEY SPILLANE

virtual project

tual-project.eu

eu, juriul

Y SPILLANE eu, juriul CRIME SCENE PRESS

Mickey Spillane

Seria Mike Hammer #1

EU, JURIUL

Titlu original: *I, the Jury (1975)*

Traducere din limba engleză de Horia Nicola Ursu

CRIME SCENE PRESS
2021

virtual-project.eu

1947, 1975 by MICKEY SPILLANE All righis reserved.
CRIME SCENE PRESS, 2021 pentru această ediţie.

Director editorial: GEORGE ARION

Coperta colecţiei: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: OANA STROE
Tehnoredactor: SIMONA PREDA
Bun de tipar: septembrie 2021
Tipărit în România

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SPILLANE, MICKEY
Eu, Juriul / Mickey Spillane: trad din lb. engleză de Horia Nicola Ursu. – Bucureşti: Crime Scene Press, 2021
ISBN 978-606-8959-80-1

I. Ursu, Horia-Nicola (trad.)

821.111

Mickey Spillane (1918 – 2006) a fost un scriitor american ale cărui romane s-au bucurat de un succes răsunător (peste 225 de milioane de exemplare vândute în toată lumea).

A luptat în Al Doilea Război Mondial, perioadă în care a fost pilot de avion de vânătoare şi instructor de zbor.

Spillane şi-a început cariera scriind reviste de benzi desenate, concepând aventuri pentru Captain Marvel, Superman, Batman şi Captain America.

A scris primul său roman, *Eu, juriul,* în 1945, în doar 19 zile. A fost foarte bine primit de public.

În 1983, Private Eye Writers of America i-au decernat premiul pentru întreaga carieră, iar în 1995 Spillane a primit Edgar Allan Poe Grand Master Award.

Capitolul 1

Mi-am scuturat pălăria de picăturile de ploaie şi am păşit în încăpere. Nimeni n-a scos vreun cuvânt. S-au dat la o parte, politicoşi, şi le-am simţit privirile aţintite asupra mea. Pat Chambers se afla în dreptul uşii dormitorului, încercând să o susţină pe Myrna. Trupul fetei era zgâlţâit de hohote de plâns. M-am apropiat şi-am luat-o în braţe.

— Uşurel, fetiţă, i-am spus. Haide, întinde-te puţin.

Am condus-o spre o canapea aflată lângă peretele opus şi am îndemnat-o să se aşeze. Era într-un hal fără de hal. Unul dintre poliţiştii în uniformă i-a adus o pernă, iar fata s-a întins, sleită de puteri.

Pat mi-a făcut semn să mă apropii şi mi-a arătat spre dormitor.

— Mike, mi-a zis, acolo e.

Acolo. Cuvântul ăsta m-a izbit cu forţa unui pumn. *Acolo* se afla cel mai bun prieten al meu, întins pe podea, mort. Un cadavru. Acum îi pot spune aşa. Ieri, însă, fusese Jack Williams, omul cu care, vreme de doi ani, în război, împărţisem mlaştina împuţită a junglei. Jack, cel care se jurase că şi-ar fi dat mâna dreaptă pentru prietenul său, iar apoi chiar asta făcuse, împiedicând un blestemat de japonez să mă despice în două. Baioneta acestuia se oprise în bicepsul lui Jack, iar braţul îi fusese, în cele din urmă, amputat.

Fără vreun cuvânt, Pat mă lăsă să dezvelesc cadavrul şi să-i ating faţa rece. Pentru prima oară în viaţă, am simţit că-mi venea să izbucnesc în plâns.

— Unde-a încasat-o, Pat?

— În burtă. Mai bine să nu te uiţi. Ucigaşul a folosit un pistol de patruzeci şi cinci cu ţeava tăiată şi a tras de-aproape.

În ciuda sfatului primit, am ridicat cearşaful şi mi-am stăpânit cu greu o înjurătură. Jack purta doar un şort, iar singura lui mână era încă încleştată pe pântece, în agonie. Glonţul intrase curat, dar la ieşire lăsase în urmă o gaură în care-ar fi putut intra cu uşurinţă un pumn strâns.

Am acoperit la loc cadavrul, cât am putut de delicat, şi m-am ridicat. Nu era prea greu de ghicit cum se întâmplaseră lucrurile. O dâră de sânge ducea de la noptieră până-n locul unde zăcea braţul artificial al lui Jack. Sub trupul prietenului meu, covoraşul era şifonat şi răsucit. Jack încercase să se târască folosindu-se de unicul său braţ, dar nu reuşise să ajungă acolo unde îşi dorea.

Revolverul lui de poliţist, aflat în toc, era atârnat de spătarul fotoliului-balansoar. La acesta încercase să ajungă. Deşi tocmai încasase un glonte în burtă, refuzase să se dea bătut.

Am arătat spre balansoar, pe care greutatea armei calibrul 38 îl dezechilibra.

— Ai mutat cumva din loc fotoliul acela, Pat?

— Nu, de ce?

— Fiindcă ăla nu e locul lui. Nu-ţi dai seama?

Pat mă privi, nedumerit.

— Ce vrei să spui?

— Fotoliul ăla era de obicei acolo, lângă pat. Am fost pe-aici îndeajuns de des încât să-mi amintesc măcar atâta. După ce ucigaşul l-a împuşcat pe Jack, el a încercat să ajungă la balansoar. Dar ucigaşul n-a plecat imediat după

ce-a tras. A rămas pe loc şi l-a privit pe Jack zvârcolindu-se de durere în timp ce încerca zadarnic să ajungă la armă. Poate c-ar fi reuşit, dar ucigaşul a mutat-o din loc. Cel mai probabil, ticălosul a rămas în dreptul uşii, râzând de Jack, care-şi dădea sufletul. A tras de fotoliu centimetru cu centimetru, tot mai departe, până când Jack a renunţat. Altfel spus, a torturat, doar ca să se amuze, un om în agonie. N-a fost un omor oarecare, Pat. A fost o crimă săvârşită cu sânge rece, cu premeditare. Iar eu am să pun mâna pe cel care-a făcut asta.

— Deci te bagi în chestia asta, Mike?

— Bineînţeles. Te aşteptai la altceva?

— Va trebui să o iei uşor.

— Nu, Pat. Va trebui să ne mişcăm repede. De-acum înainte, va fi ca o cursă contra-cronometru. Vreau să-l prind chiar eu. Vom lucra împreună, ca de obicei, dar la sfârşitul cursei am să apăs pe trăgaci.

— Nu, Mike. Ştii prea bine că nu se poate aşa.

— E-n regulă, Pat, i-am spus. Tu ai o treabă de făcut, eu o am pe a mea, fiecare cu regulile lui. Jack a fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Am luptat împreună şi am supravieţuit. Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu-ţi imaginezi că am să-i îngădui criminalului să aibă parte de un proces lung şi plictisitor?! Ştii foarte bine cum merg lucrurile astea! Ticăloşii îşi iau cel mai bun avocat cu putinţă şi se-alege praful de tot procesul până într-atât încât la final ajung să devină eroi. Morţii nu se pot apăra, nu pot spune cum s-a întâmplat. Cum ar putea Jack să explice juriului ce-a simţit când gloanţele dum-dum îi sfâşiau măruntaiele? Nimeni dintre juraţi n-are idee ce-nseamnă să îţi râdă-n faţă propriul criminal. O singură mână. La naiba, ce înseamnă asta? C-a fost decorat cu Purple Heart. Dar oare vreunul dintre juraţi va şti ce-nseamnă să te târăşti doar cu mâna aia şi măruntaiele

pline de sânge, mânat de furia de-a fi fost împuşcat, ultimul gând fiindu-ţi să ajungi cu orice preţ la armă? La naiba, nici vorbă de aşa ceva. Juraţii sunt detaşaţi şi imparţiali aşa cum trebuie să fie, în vreme ce vreun avocat mucos le va stoarce lacrimi explicându-le cum clientul său a avut un moment de nebunie când a apăsat pe trăgaci, ori poate c-a acţionat în legitimă apărare. Prea bine. Legea-i lege. Dar de data asta legea am să fiu eu şi nu-mi trece prin cap să rămân detaşat şi imparţial. Am să-mi amintesc fiecare lucru pe care l-am văzut azi, aici.

M-am apropiat şi l-am apucat de gulerul impermeabilului.

— Încă ceva, Pat. Vreau să ţii minte fiecare cuvinţel pe care-l voi spune şi vreau să repeţi tuturor celor pe care-i cunoşti. Şi să le-o spui răspicat, fiindcă vorbesc cât se poate de serios. Sunt zece mii de indivizi care mă urăsc, iar tu ştii asta. Mă urăsc fiindcă ştiu că, dacă îmi stau în cale, am să-i rezolv imediat, cu un glonte-n scăfârlie. Am făcut asta şi nu voi ezita să o fac din nou.

Se adunase atâta ură-n mine, încât simţeam că am să explodez. Am plecat privirea spre ce mai rămăsese din prietenul meu. Ar fi meritat să rostesc o rugăciune, dar era prea multă furie în mine.

— Eşti mort, Jack. Nu mă mai poţi auzi. Sau poate că m-auzi. Sper să fie aşa. Ştii că mă ţin de cuvânt, până la moarte. Am să pun mâna pe păduchele care te-a ucis. Nu va sfârşi pe scaunul electric şi nici nu va atârna în ştreang. Va muri exact cum ai murit şi tu, cu un glonte de 45 în măruntaie, ceva mai jos de buric. N-are importanţă cine e, Jack, am să pun mâna pe el. Ţine minte, oricine-ar fi. Ţi-o jur.

Am ridicat privirea, iar Pat mă privea ciudat, clătinând din cap. Ştiam ce e mintea lui.

— Las-o mai moale, Mike. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te lăsa orbit de furie! Te cunosc prea bine. O să-i împuşti pe toţi cei implicaţi, oricât de puţin, în afacerea asta, iar apoi o să te-nfunzi într-un bucluc din care n-o să mai scapi în veci.

— Sunt calm, Pat, n-are rost să-ţi faci griji. De-acum înainte, singurul meu scop e ucigaşul. Tu eşti poliţist, Pat. Eşti legat de mâini şi de picioare de regulile şi legile tale. Ai un superior... Eu, în schimb, sunt singur. Dacă vreau, pot să iau pe oricine la pocealã şi nimeni nu-mi poate face nimic. N-o să mă dea nimeni afară din slujbă. E drept, nici n-o să facă nimeni prea mare tam-tam dacă o să fiu eu însumi împuşcat, dar câtă vreme am o licenţă de detectiv care-mi permite să port armă, ticăloşii o să se teamă de mine. Când urăsc, nu mă-ncurc, Pat. Când am să-i dau de urmă celui ce-a făcut asta, îşi va dori să nu se fi născut. Într-o bună zi, curând, voi avea arma-n mână şi ucigaşul va fi în faţa mea. Am să-l privesc drept în ochi şi am să-i trag un glonte-n burtă. Iar când se va zvârcoli în ghearele morţii, pe podea, s-ar putea să-i sparg dinţii cu o lovitură de picior. Tu n-ai putea să faci asta, eşti căpitan la brigada Omoruri şi trebuie să urmezi legea. Poate că ucigaşul ar sfârşi pe scaunul electric, iar tu ai fi mulţumit de asta. Însă eu nu m-aş putea mulţumi doar cu atât. E simplu: ucigaşul va sfârşi exact cum a sfârşit-o şi Jack.

Nu mai rămăsese nimic de zis. Grimasa de pe chipul lui Pat şi fălcile lui încleştate mi-au dat de înţeles că nu intenţiona să mă convingă să mă răzgândesc. Tot ce putea să spere era să mi-o ia înainte şi să păstreze avansul. Am ieşit împreună din încăpere. Oamenii legistului tocmai sosiseră şi se pregăteau să ridice cadavrul.

Nu voiam ca Myrna să fie nevoită să asiste la asta. M-am aşezat lângă ea pe canapea, iar ea s-a rezemat de umărul meu, ca să plângă în voie. În felul ăsta am reuşit să

o feresc de imaginea logodnicului ei care era cărat afară pe o targă din răchită împletită. Myrna era o fată bună. Cu patru ani în urmă, pe când încă mai era în poliţie, Jack o prinsese la timp, când încerca să se sinucidă aruncându-se de pe Brooklyn Bridge. Pe-atunci, fata era o epavă. Drogurile îi făcuseră praf nervii. Jack o luase acasă şi-i plătise tratamentul la dezintoxicare până când ea îşi revenise. Pentru amândoi, fusese o poveste de dragoste care evoluase frumos. Dacă n-ar fi fost războiul, ar fi fost de multă vreme căsătoriţi.

Când Jack s-a întors de pe front cu o mână lipsă, ea s-a purtat firesc, de parcă nici n-ar fi fost mutilat, îl iubise înainte, avea să-l iubească şi de-atunci încolo la fel de mult. El nu mai putea să lucreze în poliţie, dar inima îi rămăsese la meseria lui. Jack încercase s-o convingă să renunţe la slujbă, dar până la urmă reuşise ea să-l convingă să mai lucreze până când el avea să-şi regăsească un rost. Unui bărbat cu o singură mână nu-i era deloc uşor să-şi găsească un loc de muncă, dar Jack avea mulţi prieteni dornici să-l ajute.

În scurt timp, a devenit angajatul unei companii de asigurări, în cadrul echipei de investigaţii. Tot un soi de muncă de poliţie, pentru că Jack n-ar fi conceput să facă altceva. Din acel moment, şi-au văzut de viaţă, fericiţi. Urmau să se căsătorească. Acum, însă...

Pat mă bătu pe umăr.

— Am chemat o maşină, s-o ducă acasă. E jos, aşteaptă.

M-am ridicat şi am luat-o de mână.

— Haide, fetiţo. Nu mai e nimic de făcut aici. Să mergem.

Ea nu-mi răspunse, dar se ridică şi, fără vreun cuvânt, se lăsă condusă afară de către unul dintre poliţiştii în uniformă.

M-am întors către Pat.

— De unde începem? l-am întrebat.

— Ei bine, am să-ţi spun tot ce am reuşit să aflu până acum, iar tu ai să vezi ce mai poţi adăuga. Tu şi Jack eraţi prieteni apropiaţi. S-ar putea să ştii anumite lucruri care să ne completeze povestea şi să ne ajute să înţelegem câte ceva.

În sinea mea, m-am întrebat dacă ar fi putut exista ceva ce să fi ştiut doar eu. Jack era un tip de treabă, în asemenea măsură încât nu avea cum să-şi facă duşmani, nici măcar pe când lucra la poliţie. După întoarcerea din război, munca la compania de asigurări fusese mai degrabă una de rutină. Cu toate astea, era posibil ca acolo să fie ascuns vreun indiciu.

— Jack a dat o petrecere noaptea trecută, a continuat Pat. Nimic simandicos, se pare.

— Ştiu, l-am întrerupt. M-a sunat ca să mă invite, dar eram prea obosit, m-am culcat devreme. Din câte ştiu, au fost doar câţiva prieteni pe care-i ştia dinainte de război.

— Aşa e. Myrna ne-a dat numele lor. Băieţii mei îi verifică acum.

— Cine a găsit cadavrul? am vrut să aflu.

— Myrna l-a descoperit. Azi urma să plece împreună cu Jack la ţară, să găsească un loc în care să-şi ridice o cabană. A ajuns aici la opt dimineaţa, poate puţin mai târziu. Când a văzut că Jack nu-i răspunde, s-a alarmat. În ultima vreme, el avusese probleme cu braţul şi s-a gândit că ar fi putut fi asta cauza. L-a chemat pe administrator. Acesta o cunoştea, aşa că i-a deschis. Când ea a început să ţipe, administratorul s-a întors în fugă şi ne-a chemat. Am reuşit să scot de la ea povestea cu petrecerea, apoi a cedat cu totul. Atunci te-am sunat.

— La ce oră a fost împuşcat?

— Medicul legist spunea că s-a întâmplat cu aproximativ cinci ore înainte ca eu să fi ajuns aici. Aşadar, pe la trei şi un sfert, azi-noapte. Când o să avem raportul complet al autopsiei s-ar putea să ştim ceva mai exact.

— A auzit careva împuşcătura?

— Nu. Cel mai probabil s-a folosit o armă cu amortizor.

— Chiar şi cu amortizor, un pistol de calibrul 45 face un zgomot destul de puternic.

— Ştiu, dar la ora aceea tocmai se desfăşura o petrecere, la capătul culoarului. Nu era suficientă gălăgie cât să stârnească plângeri, dar se pare c-a fost de-ajuns cât să acopere zgomotul venit de-aici.

— Ce ştim despre cei care-au fost în apartament?

Pat îşi vârî mâna în buzunar şi scoase de-acolo un carneţel. Rupse o pagină şi mi-o întinse.

— Asta e lista pe care mi-a dat-o Myrna. Aseară ea a sosit prima, la opt şi jumătate. A jucat rolul gazdei, le-a deschis uşa şi i-a întâmpinat pe oaspeţi. Cel din urmă a sosit pe la unsprezece. Şi-au petrecut seara bând câte ceva, nu prea mult, şi dansând. Au plecat toţi deodată, în grup, în jurul orei unu.

M-am uitat pe lista de nume primită de la Pat. Pe câţiva îi cunoşteam destul de bine, în vreme ce pe alţi doi îi ştiam doar din spusele lui Pat, căci nu-i întâlnisem niciodată.

— Unde s-au dus oaspeţii după petrecere, Pat?

— Au plecat cu două maşini. Cea cu care a plecat Myrna îi aparţine lui Hal Kines. Au plecat spre Westchester şi au lăsat-o pe Myrna acasă, le era în drum. Despre ceilalţi n-am aflat încă nimic.

O vreme am tăcut amândoi, apoi Pat m-a întrebat:

— Care crezi c-a fost mobilul crimei, Mike?

Am clătinat din cap.

— Deocamdată nu-mi dau seama care-ar fi putut fi. Dar o să aflu. Jack n-a fost ucis degeaba. Aş putea să pun pariu că e vorba de ceva mare, orice-ar fi fost la mijloc. Sunt o grămadă de chestii care nu se potrivesc în cazul ăsta. Tu ai vreo idee?

— Ţi-am spus deja tot ce ştiu, Mike. Speram că ai putea tu să-mi dai nişte răspunsuri.

Am rânjit, dar nu încercam să par amuzant.

— Deocamdată n-am nici un răspuns să-ţi dau. Deocamdată. Dar o să vină şi ele şi o să ţi le comunic şi ţie, dar numai în timp ce lucrez la pasul următor.

— Să ştii că poliţiştii nu-s tocmai grei de cap. Suntem capabili să găsim şi singuri răspunsurile.

— Da, dar nu ca mine. De-aia te-ai grăbit să mă suni. Poţi să pui lucrurile cap la cap la fel de repede ca mine, dar nu ai posibilitatea să faci treburile murdare. Aici intervin eu. În fiecare clipă o să fii cu un pas în urma mea şi, când o fi să fie, o să mă dai la o parte şi o să-i pui cătuşe ucigaşului. Asta dacă reuşeşti să mă dai la o parte, desigur. Ceea ce eu nu cred c-ai să poţi.

— E-n regulă, Mike, fie cum spui tu. Vreau să te implici şi tu în anchetă. Dar îl vreau şi pe criminal, aşa e. Să nu uiţi asta. Am să fac tot ce-mi stă în puteri să-l prind înaintea ta. Am la dispoziţie întreg departamentul de criminalistică şi o grămadă de oameni care să facă munca de rutină. Şi nu suntem câtuşi de puţin grei de cap, mi-a reamintit el.

— Stai liniştit, nici prin gând nu-mi trece să subestimez poliţia. Dar poliţiştii n-au cum să-i rupă mâna unui individ pentru a-l face să-şi deschidă pliscul şi nici să-i spargă dinţii cu ţeava unui pistol de 45, pentru a-i dovedi că nu-i de glumă. Îmi fac singur munca de rutină, Pat. Şi sunt o grămadă de inşi care îmi vor spune tot ce ştiu, fiindcă sunt

conştienţi de ce le-aş putea face dacă nu vorbesc. Lucrez doar pe bază de colaboratori, dar sunt al naibii de eficienţi.

Acestea fiind spuse, conversaţia noastră s-a încheiat. Am ieşit împreună pe hol, unde Pat şi-a postat un om în faţa uşii, ca să se asigure că nimic nu o să fie clintit de la locul faptei. Apoi am coborât cu liftul, cale de trei etaje, până în holul de intrare, iar eu am stat cuminte deoparte câtă vreme Pat a dat declaraţii reporterilor.

Aveam maşina parcată în faţa clădirii, în spatele maşinii poliţiei. I-am strâns mâna lui Pat, am urcat în rabla mea şi-am pornit spre clădirea Hackard, unde închiriasem un apartament cu două camere ce-mi servea drept cartier general.

Capitolul 2

Uşa biroului era închisă când am ajuns. Am bătut tare în uşă de câteva ori, iar Velda a tras zăvorul şi mi-a deschis. Văzând cine era cel care bătuse, a exclamat, plictisită:

— Ah, tu erai...

— Cum adică, „Ah, tu erai...?” Sunt convins că-ţi aminteşti de mine. Sunt Mike Hammer, şeful tău.

— Hai sictir! N-ai trecut pe-aici de-atâta vreme încât te-am confundat cu vreun portărel.

Am închis uşa şi-am urmat-o în templul muncii mele. Fata asta avea nişte picioare de milioane şi nu se sfia să şi le arate. Nu era uşor să-ţi vezi de muncă având o astfel de secretară în preajmă. Avea părul negru şi lung, tuns cu breton, şi purta rochii strâmte care-mi aduceau în minte curbele graţioase de pe autostrada Pennsylvania de fiecare dată când o priveam. Dar înfăţişarea ei senzuală nu făcea din ea o uşuratică. Avusesem ocazia s-o văd în acţiune, dându-le unor mitocani obraznici ceea ce meritau.

Când venea vorba să se apere, nu se sfia să-şi scoată pantofii şi să spargă nişte capete cu tocurile acestora.

Avea ea însăşi o licenţă de detectiv particular şi, atunci când mă însoţea în anchetarea unui caz, îşi lua cu sine un revolver plat, automat, de calibrul 32, pe care nu se codea să-l folosească. În cei trei ani de când lucra pentru mine nu încercasem niciodată să-i fac avansuri. Poate că aş fi vrut, dar nu-mi place să amestec munca şi plăcerea.

Velda îşi luă carneţelul şi se aşeză. M-am afundat în vechiul meu scaun rotativ şi m-am întors cu faţa spre fereastră. Velda trânti un teanc gros de foi pe birou, în faţa mea.

— Astea-s toate informaţiile pe care le-am putut strânge despre participanţii la petrecerea de aseară.

Am privit-o încruntat.

— De unde ai aflat despre Jack? Pat m-a sunat acasă.

Velda îşi strâmbă chipul drăguţ într-un rânjet maliţios.

— Ai uitat că mă am bine cu câţiva reporteri? Tom Dugan de la *Chronicle* şi-a amintit că tu şi Jack aţi fost buni prieteni. A sunat, dornic să vadă dacă ar putea afla ceva în plus, dar a sfârşit prin a-mi da toate informaţiile pe care le avea. Şi nici măcar n-a trebuit să mă culc cu el! exclamă ea, de parcă chestia asta n-ar fi însemnat mare lucru. Cei mai mulţi de pe lista invitaţilor la petrecere aveau câte-o fişă în dosarele tale. Nimic senzaţional, însă. Am mai obţinut câte ceva de la Tom, despre cei cu care a avut de-a face personal, nişte caracterizări şi relatări mondene. E limpede că Jack îi cunoştea şi-i plăcea pe toţi. Despre mulţi dintre ei ai pomenit tu însuţi.

Am desfăcut teancul şi am aruncat o privire într-un plic cu fotografii.

— Cine-s ăştia?

Velda se aplecă peste umărul meu şi mi-i indică, pe rând.

— Cel din rândul de sus e Hal Kines, un student la medicină de la o universitate din provincie. Are vreo douăzeci şi trei de ani, e înalt şi arată ca un militar de carieră. Sau cel puţin aşa obişnuieşte să se tundă.

Trecu la pagina următoare.

— Astea două-s gemenele Bellemy. Au douăzeci şi nouă de ani şi-s nemăritate. Îşi caută activ câte-un soţ. Sunt rentiere, trăiesc din moştenirea primită de la tatăl lor şi au, se pare, jumătate din acţiunile unor ţesătorii de undeva din Sud.

— Da, le ştiu, am întrerupt-o. N-arată rău, dar nu le prea duce mintea. Le-am întâlnit o dată la Jack şi, după aia, la o altă petrecere, nu mai ţin minte unde.

Velda îmi arătă spre următoarea tăietură din ziar. Era fotografia unui bărbat între două vârste, cu nasul turtit. George Kalecki. Pe ăsta îl cunoşteam îndeajuns de bine. În anii ’20 făcuse contrabandă cu alcool. Ieşise din criză mai bogat cu un milion de dolari, îşi plătise impozitele pe venit şi se insinuase în lumea mondenă. Mulţi se lăsaseră duşi de nas de aparenta lui onorabilitate. Eu nu. Individul era amestecat în destule afaceri dubioase, măcar cât să se menţină în joc. Cu toate astea, nimeni nu l-ar fi putut acuza de vreo ilegalitate concretă. Avea o armată de avocaţi care aveau menirea să-i păstreze reputaţia intactă şi, se pare, făceau treabă bună.

— Ce-i cu el? am întrebat.

— Cred că tu ştii mai multe decât mine. Hal Kines locuieşte la el, stau la vreo doi kilometri de Myrna, în Westchester.

Am încuviinţat. Îmi aminteam că Jack îl pomenise. Îl cunoscuse pe George prin intermediul lui Hal. Puştiul se împrietenise cu el printr-o cunoştinţă comună, iar acum erau nedespărţiţi. George era cel care-l plătea studiile, dar n-aveam idee de unde venea mărinimia asta.

Următoarea fotografie era a Myrnei şi era însoţită de tot ceea ce-mi spusese Jack despre ea. Între hârtii se afla şi fişa medicală de la internarea ei la dezintoxicare, atunci când fusese „înţărcată”, cum descriu drogaţii genul de tratament în care te privează complet de orice fel de stupefiant. Curele astea fie te omoară, fie te vindecă. Myrna supravieţuise. Ulterior, îi ceruse lui Jack să-i promită că nu avea să încerce să afle vreo informaţie despre cel care-i furnizase drogurile. Îndrăgostit lulea, Jack era gata să facă absolut orice i-ar fi cerut fata, aşa că, din punctul lui de vedere, chestiunea fusese definitiv dată uitării.

Am răsfoit paginile fişei medicale. *Nume: Myrna Devlin. Încercare de suicid sub influenţa heroinei. Adusă la secţia de urgenţă a Spitalului General de către detectivul Jack Williams. Internată în 3 martie 1940. Tratamentul încheiat în 21 septembrie 1940. Nu există informaţii privind sursa de narcotice a pacientei. Externată în custodia detectivului Jack Williams la 30 septembrie 1940*. Urma apoi o pagină cu detalii de ordin medical peste care am ales să trec.

— Uite, asta o să-ţi placă, amice! rânji Velda.

Scoase din teanc o fotografie ce înfăţişa, din cap până-n picioare, o blondă superbă. Văzând-o, am avut o strângere de inimă. Poza fusese făcută pe plajă, iar femeia stătea în picioare, înaltă şi senzuală, purtând doar un costum de baie alb. Avea picioare lungi şi puternice şi era, poate, puţin mai plinuţă faţă de standardele experţilor din industria cinematografiei, în schimb era categoric menită să facă orice bărbat să saliveze. Sub costumul de baie se ghiceau muşchii abdomenului. Avea umeri laţi pentru o femeie, care încadrau o pereche de sâni ce încercau parcă să se elibereze din strânsoarea ţesăturii. În poză, părul ei părea alb, dar aş fi putut să jur că era o blondă veritabilă, cu un păr minunat, galben-auriu. Ceea ce m-a cucerit însă pe dată a fost chipul ei. Velda era arătoasă, dar femeia din

fotografie era de-a dreptul minunată. Mi-am stăpânit cu greu un fluierat admirativ.

— Cine e?

— Probabil n-ar trebui să-ţi spun asta, având în vedere cât jind ţi se citeşte pe faţă, dar ai afla oricum, citind acolo. O cheamă Charlotte Manning. E psihiatru, are un cabinet pe Park Avenue şi are un succes nebun. Din câte am înţeles, clientela ei e foarte selectă.

Am măsurat-o din priviri şi, în sinea mea, mi-am spus că aveam în faţă unul dintre motivele pentru care meseria mea avea momente în care putea fi considerată de-a dreptul plăcută. N-am spus asta cu voce tare. Poate că-mi făceam iluzii, însă am avut dintotdeauna impresia că Velda avea o slăbiciune pentru mine, ca bărbat. Desigur, nici vorbă să fi spus ea ceva concret, dar, de fiecare dată când veneam la birou mai târziu, cu urme de ruj pe gulerul cămăşii, mi-era greu să-i smulg mai mult de două cuvinte vreme de-o săptămână.

Am aşezat teancul înapoi pe birou şi m-am rotit cu scaunul. Velda era atentă, gata să ia notiţe.

— Vrei să mai adaugi ceva, Mike?

— Nu cred. Cel puţin nu deocamdată. Am destule la care trebuie să mă gândesc, deocamdată totul îmi pare complet lipsit de sens.

— Ei bine... Ce-ar fi să începi prin a afla care-a fost mobilul crimei? Crezi că Jack avea duşmani, poate mai vechi, care să-i fi venit abia acum de hac?

— Nu. Sau cel puţin eu nu ştiu să fi avut. Era un tip dintr-o bucată. Îngăduitor cu cei care meritau asta şi nu se amesteca în afaceri dubioase.

— Avea ceva de valoare prin casă?

— Nimic special. De altfel, casa a rămas neatinsă. Avea câteva sute de dolari în portofelul rămas pe o comodă. Crima a fost comisă de un sadic. Jack a încercat

să ajungă la armă, dar ucigaşul a retras scaunul de care era atârnat pistolul, foarte încet, obligându-l să se târască, cu un glonte-n burtă şi încercând să-şi ţină măruntaiele cu mâna, ca să nu se împrăştie.

— Mike, te rog...

Am tăcut. Am rămas locului, cu privirea aţintită în gol. Într-o bună zi, aveam să-l ucid pe ticălosul care-l împuşcase pe Jack. Făcusem asta de destule ori, fără urmă de remuşcare. Sentimentul respectiv încetase să mai existe pentru mine, odată cu prima victimă. După război, abia aşteptasem să-i înfrunt pe şobolanii care vedeau lumea ca pe propria pradă. Cât de proşti pot fi oamenii uneori! Procese pentru criminali? E de-ajuns un artificiu legal şi ucigaşii scapă. În cele din urmă, însă, se face dreptate. Iar cei care o împart sunt cei asemenea mie. Ticăloşii ucid oameni, apoi eu îi ucid pe ticăloşi. Îi împuşc ca pe nişte câini turbaţi, ceea ce şi sunt, la urma urmei, iar societatea mă târăşte apoi prin tribunale ca să dau un milion de explicaţii despre motivele care m-au determinat să-i ucid. Îmi cercetează trecutul, îmi verifică amprentele şi mă potopesc cu întrebări. Ziarele scriu despre mine ca despre un nebun însetat de sânge, dar până la urmă se potolesc, pentru că Pat Chambers îi ţine departe de mine. Ştie că fac tot ce-mi stă în putinţă să-i ajut, pe el şi pe colegii lui. Şi că nu mă dau în lături să le povestesc totul, în amănunt, la încheierea vreunui caz.

Velda intră în birou, aducându-mi ziarul de după-amiază. Crima ocupa prima pagină, urmată de un articol pe patru coloane, cu toate amănuntele care fuseseră dezvăluite presei. Velda citea şi ea, peste umărul meu, iar la un moment dat i-a scăpat o exclamaţie de surpriză.

— Da’ ştiu că ţi-au făcut-o... la citeşte!

Îmi arăta spre ultimul paragraf al articolului. Scria acolo despre implicarea mea în acest caz, dar Velda voia

să-mi atragă atenţia asupra relatării, cuvânt cu cuvânt, a vorbelor pe care i le adresasem lui Jack. Promisiunea mea. Jurământul către prietenul meu mort cum că aveam să-l omor pe ucigaş exact aşa cum fusese el ucis. Am mototolit ziarul şi l-am azvârlit spre perete.

— Ticălosul! O să-i rup gâtul fiindcă a îndrăznit să tipărească asta. Am vorbit cât se poate de serios atunci când am făcut promisiunea aia. Când promit ceva, cuvântul mi-e sfânt, iar ei şi-au bătut joc de asta. Pat e de vină. Şi eu, credeam că mi-e prieten... Dă-mi telefonul!

Velda m-a apucat de braţ.

— Uşurel! Să presupunem că el a dat pe goarnă. La o adică, Pat e poliţist. Poate că a văzut aici o şansă să-l scoată din vizuină pe ucigaş trimiţându-l pe urmele tale. Dacă ticălosul ăla a aflat că vrei să-l prinzi cu orice preţ, ar putea să nu se lase şi să încerce să ajungă el mai întâi la tine. Iar atunci o să poţi pune mâna pe el.

— Eşti drăguţă, fetiţo, dar gândeşti prea curat, i-am răspuns. Cred c-ai nimerit prima parte, dar partea a doua nu ţine. Pat nu vrea ca eu să pun mâna pe criminal, fiindcă ştie că, dacă s-ar întâmpla asta, cazul ar fi închis definitiv şi irevocabil. Dacă-şi imaginează că ucigaşul o să încerce să ajungă la mine, atunci poţi să pui rămăşag pe corsetul bunicii tale că mi-a atârnat o codiţă, un om de-al lui gata să intervină în clipa în care încep împuşcăturile.

— Nu ştiu ce să zic, Mike. Pat ştie că eşti prea deştept ca să nu-ţi dai seama când eşti filat. Nu cred c-ar face una ca asta.

— Nu, zău?! Pat nu-i prost, asta-i sigur. Pun pariu pe un sandviş contra unui certificat de căsătorie că la ora asta e câte-un pedestraş jos în stradă, la fiecare intrare a clădirii, gata să-mi ia urma din clipa în care aş coborî. Sigur, aş putea să scap uşor de ei, dar în locul lor ar veni imediat alţii, mai pricepuţi.

Ochii Veldei sclipeau ca nişte tăciuni încinşi.

— Vorbeşti serios cu pariul ăsta?

Am încuviinţat.

— Cât se poate de serios. Vrei să vii până jos cu mine, să aruncăm o privire?

Ea rânji şi-şi luă haina din cuier. Mi-am pus şi eu pălăria cam obosită şi am ieşit, însă nu înainte să mai arunc o privire la adresa cabinetului Charlottei Manning.

Pete, liftierul, mi-a zâmbit larg, cu toţi dinţii, imediat ce am urcat în cabină.

— Seara bună, domnule Hammer!

L-am înghiontit uşor, în joacă, şi l-am întrebat:

— Cum îţi mai merge, Pete?

— Cam la fel, numa’ că nu prea mai apuc să stau jos aici, în lift.

A fost rândul meu să rânjesc. Velda pierduse deja pariul. Schimbul de replici dintre mine şi Pete era parte dintr-un cod asupra căruia ne înţeleseserăm cu ani în urmă. Răspunsul lui însemna că urma să am parte de companie din momentul ieşirii din clădire. Înţelegerea asta mă costa câţiva dolari pe lună, dar merita fiecare bănuţ. Pete era capabil să dibuiască un copoi mai repede decât mine însumi. Ceea ce nu era de mirare, având în vedere că, înainte de a deveni liftier, fusese hoţ de buzunare, până când un sejur la mititica îl făcuse să se cuminţească.

De data asta am hotărât să folosesc ieşirea din faţă. Am făcut ochii roată, încercând să-mi reperez codiţa, dar n-am văzut pe nimeni. Inima mi-a tresărit şi m-am temut că Pete încurcase cuvintele-cheie. Velda avea ea însăşi un bun spirit de observaţie, iar zâmbetul i se lărgi pe chip în timp ce traversam holul pustiu. Mi se agăţă de braţ, hotărâtă parcă să nu ne oprim decât la cel mai apropiat birou de stare civilă.

Însă, de cum am trecut de uşa rotativă, zâmbetul i s-a şters de pe chip, la fel de repede precum a înflorit cel de pe faţa mea. Codiţa noastră păşea pe trotuar chiar în faţa noastră. Velda a lăsat să-i scape printre dinţi unul dintre acele cuvinte pe care fetele cuminţi nu le rostesc niciodată, dar pe care golanii le mâzgălesc pe pereţii aleilor dosnice.

Era un tip şmecher. N-am reuşit să ne dăm seama de unde apăruse. Mergea mai repede decât noi, izbindu-şi ritmic piciorul cu un ziar făcut sul. Cel mai probabil ne ochise pe când coboram din ascensor, pe fereastra din spatele palmierului, apoi, văzând pe care dintre uşi urma să ieşim, ocolise clădirea şi ne ieşise înainte chiar în clipa în care făceam primul pas pe trotuar. Dacă am fi luat-o în direcţia opusă, cu siguranţă am fi fost preluaţi de altcineva.

Însă individul ăsta uitase să-şi mute pistolul de la brâu sub braţ, iar atunci când eşti obişnuit să cauţi aşa ceva din priviri, un pistol e la fel de vizibil sub haină ca un dovleac umflat.

Când am ajuns la garaj, tipul se făcuse nevăzut. De jur-împrejur erau destule uşi dincolo de care s-ar fi putut ascunde. N-am mai pierdut timpul căutându-l. Am scos maşina din locul de parcare, iar Velda s-a strecurat lângă mine.

— Unde mergem acum? m-a întrebat ea.

— La *Automat,* unde o să-mi faci cinste cu un sandviş.

Capitolul 3

După ce am terminat de mâncat, am lăsat-o pe Velda la coafor şi m-am îndreptat spre nord, către Westchester. Nu avusesem de gând să-i fac o vizită lui George Kalecki decât a doua zi, dar un telefon dat la cabinetul lui

Charlotte Manning îmi schimbase planurile. Psihiatra plecase spre casă, iar recepţionera care mi-a preluat apelul fusese instruită să nu dea nimănui adresa. I-am spus că o să revin ulterior cu un telefon şi i-am transmis că doream s-o întâlnesc cât mai curând. Nu mi-o puteam scoate din minte pe femeia asta. Picioarele alea...

Douăzeci de minute mai târziu, sunam clopoţelul de la poarta unei case care costase cel puţin un sfert de milion de dolari. Un valet foarte manierat a deschis şi m-a primit în foaier.

— Îl caut pe domnul Kalecki, am spus.

— Pe cine să anunţ, domnule?

— Sunt Mike Hammer, detectiv particular.

I-am arătat legitimaţia, dar valetul n-a fost câtuşi de puţin impresionat.

— Mi-e teamă că domnul Kalecki e ocupat în acest moment, a rostit el.

Mă pricep să identific balivernele, aşa că nu m-am lăsat nici eu intimidat.

— Ei bine, transmite-i te rog să devină imediat disponibil şi să-şi mişte fundul încoace, dacă nu vrea să mă duc eu după el. Crede-mă, nu glumesc deloc.

Valetul m-a măsurat cu atenţie din cap până-n picioare şi a conchis că vorbeam cât se poate de serios. A încuviinţat şi mi-a luat pălăria.

— Poftiţi pe aici, domnule Hammer.

M-a condus într-o bibliotecă supradimensionată. M-am trântit într-un fotoliu şi am aşteptat venirea domnului Kalecki.

Gazda n-a întârziat prea mult. Uşa s-a dat deoparte şi şi-a făcut apariţia un individ cărunt, mai îndesat decât apărea în fotografii. Trecu la subiect de la primele cuvinte.

— Cu ce drept ai mai intrat aici, după ce omul meu ţi-a spus că nu vreau să fiu deranjat?

Mi-am aprins un chiştoc şi am suflat fumul în direcţia lui.

— Nu-mi servi mie prostii de-astea, amice. Ştii foarte bine de ce mă aflu aici.

— N-am nici o îndoială, citesc şi eu ziarele. Dar mi-e teamă că nu te pot ajuta. Eram acasă, în patul meu, atunci când a fost comisă crima, şi pot să o dovedesc.

— Hal Kines a ajuns acasă deodată cu tine?

— Da.

— Valetul v-a deschis uşa?

— Nu, mi-am folosit propria cheie.

— În afară de Hal, te-a mai văzut cineva când ai intrat?

— Nu cred, dar mărturia lui mi se pare suficientă.

I-am rânjit în faţă.

— Nu e de-ajuns. Nu atâta vreme cât amândoi sunteţi posibili suspecţi.

Auzindu-mă, Kalecki păli. Gura i se strâmbă, iar chipul lui schimonosit arăta de parcă ar fi fost gata să mă omoare.

— Cum îndrăzneşti? a izbucnit el. Poliţia nici măcar n-a încercat să mă contacteze în legătură cu crima. Jack Williams a murit la ore bune după ce am plecat de la el.

Am făcut un pas înainte şi l-am apucat de cămaşă.

— Ascultă-mă bine, escroc mărunt şi urât, i-am spus, printre dinţi. Am să-ţi explic pe limba ta cum stau lucrurile. Nu trebuie să-ţi faci griji din pricina poliţiei. Eşti pe lista *mea* de suspecţi. Iar asta e singura listă care contează, fiindcă atunci când o să-l găsesc pe făptaş, acesta va muri. Va muri chiar dacă nu voi avea destule dovezi. De fapt, nici măcar nu-i nevoie să fiu foarte convins că el e vinovatul. S-ar putea să fie doar câteva indicii care să ducă spre tine, dar pentru mine va fi de-ajuns. S-ar putea ca, până la urmă, să împuşc şi câteva gunoaie mucoase ca tine, dar măcar unul dintre ei va fi cu siguranţă cel pe

care-l căutam, iar restul... nişte ghinionişti care şi-au băgat nasul unde nu le fierbea oala.

Nimeni nu-i mai vorbise aşa lui Kalecki în ultimele două decenii. Căută să îngaime ceva, dar nu reuşi să-şi găsească cuvintele. Dar dacă în acele momente ar fi îndrăznit să scoată vreun sunet l-aş fi făcut să-şi înghită dantura.

Dezgustat, l-am împins spre o măsuţă de colţ, exact la timp cât să evit să-mi fie spart capul. Un vas de ceramică mi se lovi de umăr şi se sfărâmă într-o mie de cioburi.

M-am aplecat, răsucindu-mă în acelaşi timp. Un pumn zbură razant pe deasupra capului meu. Am reuşit să-l blochez cu stânga şi n-am mai aşteptat urmarea: am izbit cu pumnul, lovind sub centură şi, în acelaşi timp, mi-am ridicat brusc capul, ciocnindu-mă de extremitatea bărbiei atacatorului meu, cu o forţă devastatoare. Hal Kines se prăbuşi la podea şi rămase locului, nemişcat.

— Înţeleaptă decizie, am comentat. Dar ce-avem noi aici? Un puştan care încearcă să mă lovească pe la spate. Nu l-ai antrenat prea bine, George. A fost o vreme când erai în stare să te baţi de unul singur cu adversarii tăi, acum îl laşi pe un amărât de student să-ţi ducă bătăliile. Pe deasupra, ţâncul ăsta nu-i nici foarte luminat: într-o casă plină de oglinzi, a încercat să se furişeze pe la spate?! Pe bune?!

Kalecki nu-mi răspunse. Găsi un scaun şi se aşeză, cu ochii mijiţi de furie. Dacă ar fi avut un pistol la îndemână în clipa aceea, sunt convins că n-ar fi ezitat să apese pe trăgaci. Asta i-ar fi adus însă moartea, pentru că am exersat îndelung scoaterea din tocul de sub braţ a revolverului calibru 45.

Puştiul Kines începea să dea semne de viaţă. L-am lovit uşor cu vârful piciorului în coaste, până când s-a

ridicat în capul oaselor. Era livid, dar nu îndeajuns de înspăimântat încât să nu-mi arunce, furios:

— Ticălos ordinar! Chiar trebuia să lupţi murdar?

M-am aplecat, l-am apucat de sub braţ şi l-am smucit, ridicându-l în picioare. El s-a holbat la mine. Poate îi dădusem impresia că eram înzestrat cu duhul blândeţii.

— Ascultă-mă, mucos acneic, i-am spus. Ar trebui să şterg podelele cu mutra aia a ta cu barbă rară, dar am altele mai bune de făcut. Când eşti mucos, nu-ţi bagi nasul în treburile celor mari. Eşti tu masiv, dar eu sunt cu trei măsuri peste tine şi cu al naibii de mult mai dur decât tine. Dacă mai încerci vreo şmecherie, te bat de-o să îţi meargă fulgii. Acum şezi aici şi taci dracului din gură!

Kines căzu pe canapea şi rămase locului. George părea că-şi revenise niţel, pentru că se simţi îndreptăţit să intervină:

— Domnule Hammer, de data asta aţi mers prea departe. Am relaţii la primărie şi...

— Ştiu, i-am retezat-o. O să ai grijă să fiu arestat pentru ultraj şi agresiune şi licenţa îmi va fi ridicată. Însă, atunci când o să te ocupi de asta, încearcă să-ţi imaginezi cum o să-ţi arate mutra atunci când o să-ţi dau de urmă. Din câte văd, cineva ţi-a lucrat deja nasul, dar asta va fi o nimica toată pe lângă cum o să arăţi când termin eu cu tine. Acum fă-ţi un bine şi ţine-ţi fleanca. Am nevoie de nişte răspunsuri. În primul rând, când ai plecat de la petrecere?

— În jurul orei unu, poate puţin mai târziu, răspunse Kalecki, fără prea mare entuziasm.

Afirmaţia asta se potrivea cu spusele Myrnei.

— Unde aţi plecat de acolo?

— Am coborât la maşina lui Hal şi-am plecat direct spre casă.

— Cine anume?

— Hal, Myrna şi cu mine. Am lăsat-o la apartamentul ei şi am venit încoace, lăsând maşina în garaj. Întreabă-l pe Hal, o să-ţi spună exact acelaşi lucru.

Hal m-a privit lung. Era limpede că era îngrijorat şi, la fel de evident, era prima oară când era implicat în ceva de o asemenea gravitate. Ce-i drept, nimănui nu-i plac crimele.

Mi-am continuat interogatoriul.

— Ce a urmat?

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce mai putea să urmeze? Am băut un păhărel şi ne-am dus la culcare! Ce altceva credeai c-am făcut? spuse Hal, exasperat.

— Nu ştiu. Poate că dormiţi împreună?

Hal sări în picioare, înfruntându-mă, cu faţa roşie de furie. Mi-am pus palma pe faţa lui şi l-am împins înapoi pe canapea, apoi am continuat, imperturbabil:

— Sau poate că nu dormiţi împreună. Iar asta înseamnă că unul dintre voi ar fi avut timp destul la dispoziţie să scoată maşina din garaj şi să tragă o fugă în oraş, ca să-l ucidă pe Jack, şi să se întoarcă apoi aici, fără ca nimeni să fi băgat de seamă că a lipsit. Dar nici dacă aţi fi dormit împreună n-aţi fi fost mai puţin suspecţi, fiindcă aţi fi putut s-o faceţi împreună. V-aţi prins? Aşadar, dacă vreunul dintre voi crede c-a scăpat basma curată, l-aş sfătui să se mai gândească o dată. Nu sunt singurul pe care-l duce mintea să construiască ipoteze. Chiar în clipele astea, Pat Chambers ajunge probabil la acelaşi raţionament, cu creionul pe hârtie. Cu siguranţă o să vă facă foarte curând o vizită, aşa că e bine să vă pregătiţi. Iar dacă vreunul dintre voi e cel care-a comis-o, ar avea de câştigat dacă i se predă lui Pat, căci ar putea să-şi prelungească viaţa măcar cu durata procesului.

— M-a chemat careva? se auzi o voce puternică, dinspre uşă.

M-am întors. Pat Chambers tocmai se ivise în prag, afişându-şi zâmbetul omniprezent.

I-am făcut semn să se apropie.

— Da, tocmai adineauri ai devenit subiectul conversaţiei noastre.

George Kalecki sări în picioare şi se apropie grăbit de Pat. Tupeul său iniţial părea a-i fi revenit.

— Domnule poliţist, vă cer să-l arestaţi imediat pe acest individ, strigă el. A pătruns cu forţa în reşedinţa mea şi ne-a insultat şi agresat, atât pe mine cât şi pe oaspetele meu. Priviţi-i vânătaia de pe bărbie. Hal, spune-i ce s-a întâmplat!

Hal îmi văzu privirea aţintită asupra sa. Îl văzu pe Pat, la câţiva paşi de mine, relaxat, cu mâinile în buzunare şi, în mod vădit, deloc dornic să intervină în ceea ce se putea întâmpla pe mai departe. Brusc, avu revelaţia faptului că Jack fusese poliţist, că Pat era poliţist şi că Jack fusese ucis. Nimeni nu ucide un poliţist şi scapă nepedepsit.

— Nu s-a întâmplat nimic, rosti tânărul.

— Mincinos împuţit! izbucni Kalecki, revărsându-şi furia asupra prietenului său. Spune adevărul! Spune-i cum ne-a ameninţat! Ţi-e teamă de jegosul ăsta de doi bani?

— Nu, George, am rostit, calm. Îi e teamă de asta.

L-am lovit cu toată puterea celor nouăzeci şi cinci de kilograme ale mele. Pumnul meu îi pătrunse în stomac până la încheietură. Căzu moale la pământ, scuipându-şi plămânii şi devenind tot mai roşu la faţă. Hal se mulţumi doar să privească întreaga scenă şi, vreme de-o secundă, aş putea să jur că-i văzusem un zâmbet fugar pe faţa umflată.

— Mergem? l-am întrebat pe Pat, luându-l de braţ.

— Da. Nu mai e nimic de făcut aici.

Maşina lui Pat era parcată sub arcada clădirii. Am urcat, iar el a demarat imediat, ocolind casa şi apucând-o

apoi pe aleea cu pietriş care ducea spre autostradă. Coti spre sud, către oraş. Până în acel moment, nici unul dintre noi nu scosese vreun cuvânt. L-am întrebat:

— Presupun că ai auzit tot ce s-a discutat, nu-i aşa?

Îmi aruncă o privire scurtă şi încuviinţă.

— Da, eram dincolo de uşă în timp ce tu îţi făceai numărul. Mă gândeam că ai ajuns la aceleaşi concluzii ca mine.

— Că veni vorba, l-am întrerupt, să nu-ţi imaginezi că mi-a scăpat: ştiu de codiţa pe care mi-ai atârnat-o. Te-a sunat de la poartă sau de la benzinăria unde mi-am lăsat maşina?

— De la benzinărie, confirmă Pat. Nu reuşea să priceapă neam de ce ai luat-o pe jos şi a sunat să ceară instrucţiuni suplimentare. Chiar aşa! Ce te-a apucat s-o iei pe jos, cale de mai bine de doi kilometri?

— Credeam că-i evident, Pat. Ştiam că, dacă a citit articolul din ziar, Kalecki a lăsat cu siguranţă instrucţiuni valetului ca să nu fiu primit. Aşa că am sărit gardul. Uite c-am ajuns la benzinărie. Trage pe dreapta.

Pat viră, intrând cu maşina în parcarea căptuşită cu criblură. Maşina mea era parcată acolo unde-o lăsasem, lângă zidul tencuit al casei. I-am arătat lui Pat individul în costum cenuşiu care adormise înăuntru.

— Uite-ţi codiţa, a venit vremea să-i dai deşteptarea.

Pat coborî din maşină şi-l scutură niţel pe individ. Acesta îşi reveni în simţiri, cu un zâmbet prostesc zugrăvit pe mutră. Pat făcu un semn către mine.

— Ştia că-l urmăreşti, amice. Cred că e cazul să-ţi schimbi tehnica.

Tipul păru surprins.

— Ştia de mine? La naiba, dar n-a dat nici un semn cum că s-ar fi prins!

— Aiurea, i-am replicat. Ţi se vede pistolul din spate, de la centură, sare în ochi ca un deget pansat. Am avut parte şi eu de destul filaj, crede-mă!

Am urcat în maşină şi am întors. Pat mi-a făcut semn să opresc, şi-a vârât capul prin geamul portierei şi m-a întrebat:

— Insişti să mergi mai departe de unul singur, Mike?

N-am putut decât să încuviinţez:

— Păi... nu? Am de ales?

— În cazul ăsta, vino după mine până în oraş. Am să-ţi arăt ceva ce-ar putea să te intereseze.

Urcă în maşina de poliţie şi părăsi spaţiul acoperit de criblură, îndreptându-se spre autostradă. L-am urmat îndeaproape. Deocamdată, Pat juca cinstit. E drept, se folosea de mine ca de o momeală, dar asta nu mă deranja. Din punctul meu de vedere, era ca şi cum ar fi folosit păstrăv ca să prindă muşte. Ţinea însă prea aproape, iar asta strica tot farmecul jocului. Nu-mi dădeam seama încă dacă o făcea ca să mă protejeze sau ca să se asigure că n-o să şterg pe jos cu vreun mahăr pe care l-aş fi putut considera un eventual suspect.

Articolul din ziar era prea proaspăt şi nu apucase să-şi producă efectele. Ucigaşul n-avea să se lase ademenit chiar atât de uşor. Oricine ar fi fost cel care apăsase pe trăgaci, era cu siguranţă un tip deştept. Poate prea deştept. Dacă avea toate ţiglele pe casă, cu siguranţă luase în considerare implicarea mea. Şi, chiar dacă fusese o crimă oarecare, tot ar fi trebuit să ia în considerare ancheta poliţiei. Dar victima era un fost poliţist, aşa că fapta era cu atât mai gravă. De un lucru eram însă convins: aveam să mă aflu pe lista neagră a criminalului, mai ales după ce aveam să-i vizitez pe toţi cei care aveau vreo legătură cu crima.

Deocamdată, Kalecki sau Kines nu ieşiseră în evidenţă cu nimic. Nu-mi dădeam seama ce motive ar fi avut să-l ucidă pe Jack. Dar, dacă exista vreun motiv, aveam timp să-l descopăr ulterior. Amândoi ar fi avut ocazia să comită crima. Iar George Kalecki nu era omul pe care-şi închipuiau toţi că-l cunosc. Era încă implicat în afaceri dubioase, iar asta îl făcea un suspect cu potenţial. Din nou, nu-mi dădeam seama ce căuta Hal în toată povestea. Cumva, era şi el implicat. Poate nu. Poate da. Aveam să aflu.

Gândurile mi se învârteau în minte, luând în considerare aspectele generale ale cazului, fără să reuşesc însă să trag vreo concluzie. Pat traversă oraşul fără să fie nevoit să-şi pornească sirena, cum făceau o grămadă de poliţişti. Într-un târziu, am parcat amândoi lângă bordură, în faţa secţiei de poliţie de care aparţinea.

Am urcat în biroul lui, iar Pat a scos dintr-o cutie aflată în sertarul de jos al biroului o sticlă de whisky. Mi-a turnat o porţie sănătoasă, apoi şi-a servit şi lui una asemănătoare. Am dat pe gât băutura dintr-o duşcă.

— Încă una? m-a întrebat.

— Nu. Vreau informaţii. Ce voiai să-mi spui?

Pat s-a apropiat de un fişet metalic şi-a scos de-acolo un dosar pe a cărui copertă se putea citi un nume: MYRNA DEVLIN.

Se aşeză şi goli conţinutul dosarului pe birou. Era un dosar complet, conţinând tot ce aveam eu însumi despre Myrna, plus o grămadă de alte documente.

— Ce încerci să-mi spui, Pat?

Ştiam că încerca să scoată ceva în evidenţă, aşa că am insistat:

— Ai de gând s-o numeri pe Myrna printre suspecţi? Dacă da, să ştii că te înşeli amarnic.

— Aşa o fi. Vezi tu, Mike, atunci când Jack a găsit-o pe Myrna încercând să sară de pe balustrada podului, a

tratat-o ca pe orice narcoman. A dus-o la urgenţă, la camera de gardă.

Pat se ridică şi-şi vârî mâinile în buzunare. Continuă să vorbească, dar era limpede că mintea-i era asaltată de gânduri.

— A păstrat în tot răstimpul legătura cu ea şi, astfel, s-a îndrăgostit. Pentru el, a fost o iubire adevărată, căci, înainte de a-i vedea toate calităţile, îi văzuse şi faţa întunecată. Dacă a putut s-o iubească atunci, era limpede că dragostea lui era cât se poate de reală.

— Nu-mi dau seama unde baţi, Pat. O cunosc pe Myrna la fel de bine cum a cunoscut-o Jack. Dacă ai de gând să-i mânjeşti numele prin presă, făcând din ea candidatul principal la scaunul electric, noi doi vom avea o discuţie.

— Nu te osteni să-ţi ieşi din pepeni, Mike. Nu-i vorba de aşa ceva. În ziua când a fost eliberată de la dezintoxicare, Myrna i-a cerut lui Jack să-i promită că n-o să răscolească în trecutul ei. El a consimţit.

— Ştiu, l-am întrerupt. Am fost de faţă în seara aia.

— Ei bine, Jack s-a ţinut de promisiune. Dar departamentul nu avea cum să ţină seama de ea. Cei de la Narcotice aparţineau de alt birou. Cazul le-a revenit lor. Myrna nu avea de unde să ştie asta. Însă, câtă vreme s-a aflat sub tratament, a vorbit. O stenografă a notat tot ceea ce spunea şi, crede-mă, avea destule de dezvăluit. Cei de la Narcotice au descoperit o reţea care opera în tot oraşul, însă pe parcursul raziei de destructurare s-a lăsat cu împuşcături, iar cel care ar fi putut spune tot s-a ales cu un glonte în cap, aşa încât întreaga operaţiune a luat sfârşit încă de la acest prim eşalon.

— N-am ştiut nimic din toate astea, Pat.

— Erai în armată când s-au întâmplat. A durat ceva până când a fost descoperită întreaga reţea, aproape un an. Dar traficul n-a încetat. Reţeaua avea legături în afara

statului, aşa că s-au implicat şi cei de la FBI. Pe Myrna au lăsat-o în pace, după ce i-au analizat dosarul. Era o fată din provincie care spera ca, venind în oraş, să reuşească să se impună în lumea spectacolului. Din păcate, s-a încurcat cu cine nu trebuia şi una dintre colegele ei de apartament a învăţat-o cu drogurile. Furnizorul lor era un tip care se dădea drept agent de pariuri, dar care, la adăpostul respectivei identităţi, făcea trafic de droguri. Era protejatul unui politician care în prezent ocupă o celulă confortabilă la închisoarea Ossining de pe malul Hudsonului. Conducătorul reţelei era un tip cu adevărat priceput. Nimeni nu-l întâlnise sau văzuse vreodată. Toate tranzacţiile se făceau prin poştă. Drogurile erau trimise la căsuţe poştale, împachetate atent. În cutiile poştale respective, traficanţii găseau adresa la care trebuiau să trimită banii, iar adresele se dovedeau a fi tot căsuţe poştale de pe undeva prin ţară.

Mi se părea de-a dreptul incredibil ceea ce auzeam. Pat se întoarse şi se aşeză înainte de a-şi continua istorisirea, dar i-am luat-o înainte, cu o întrebare.

— Ceva îmi sună aiurea, Pat. Toată schema e pe dos. De regulă, drogurile se plătesc în avans, iar traficanţilor nu le rămâne decât să spere că vor avea destui clienţi încât să-şi recupereze investiţia.

Pat îşi aprinse un chiştoc şi încuviinţă din cap.

— Exact aşa. Ăsta e unul dintre motivele pentru care ne-am împotmolit. Fără îndoială, la ora asta există o grămadă de pachete nerevendicate, pline cu droguri, într-o mulţime de oficii poştale. Iar marfa venea regulat, dintr-o sursă categoric abundentă. Am reuşit să găsim la percheziţii câteva ambalaje pe care destinatarii nu apucaseră să le distrugă şi nici unul nu era expediat de la aceeaşi adresă.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă pentru o organizaţie de o asemenea amploare.

— Se pare că n-a fost o problemă, într-adevăr. Ne-am trimis agenţii în oraşele din care fuseseră expediate acele colete şi le-am cerut să investigheze atent. N-au descoperit nimic. Toate acele localităţi au fost doar puncte de tranzit. E posibil ca individul sau indivizii care au expediat acele colete să fi călătorit cu trenul sau cu autobuzul şi, în trecere, să fi expediat câte un colet la fiecare oprire. Fiecare oficiu poştal de plecare a fost folosit pentru câte un singur pachet. Aşadar, nimeni nu putea să anticipeze de unde avea să sosească următorul colet.

— M-am lămurit, Pat. După destrămarea reţelei, aţi mai descoperit noi surse?

— Câteva. Dar nici una dintre ele nu avea legătură cu reţeaua şi cu furnizorul anterior. În majoritatea cazurilor, au fost traficanţi mărunţi, de genul unor infirmieri de la spital care subtilizau medicamente pentru a le vinde.

— Deocamdată nu mi-ai spus nimic care să o implice pe Myrna în afacerea asta. Îţi mulţumesc pentru informaţii, dar nu-s de nici un folos în cazul nostru. Ceea ce mi-ai dat serveşte doar poliţiei.

Pat mă privi lung, cu ochii mijiţi, cufundat în gânduri. Îi ştiam această expresie.

— Spune-mi, ţie nu ţi-a trecut prin minte că Jack, ca fost poliţist, s-ar fi putut să-şi fi încălcat promisiunea faţă de Myrna? mă întrebă el. Jack detesta escrocii, dar, mai ales, îi ura pe şobolanii care se foloseau de cei asemeni Myrnei ca să-şi umple buzunarele.

— Şi ce-i cu asta? am întrebat.

— Uite... E posibil ca el să fi ştiut de la bun început despre reţea şi să nu ne fi spus. Sau să fi aflat de la Myrna ceva ce noi n-am reuşit să aflăm. Ulterior, se poate să-i fi

scăpat ceva la momentul nepotrivit. Sau poate nu. Dar cineva se temea de ce ştia el şi a decis să-l elimine.

Am căscat, a plictiseală. Nu-mi făcea plăcere să-l dezamăgesc pe Pat, dar mi-era limpede că se înşela.

— Prietene, greşeşti profund. Dă-mi voie să-ţi explic unde anume. În primul rând, să facem o clasificare a crimelor. Există doar câteva tipuri: crimele de război, crimele pasionale, cele săvârşite în autoapărare, cele dictate de nebunie, crimele cu scopul unui profit şi crimele comise din compasiune. Ar mai fi câteva, dar deocamdată ajung astea. După părerea mea, Jack a fost ucis fie pentru ca ucigaşul să se apere, fie pentru ca el să profite de pe urma morţii lui. Sunt convins că Jack ştia prea mult despre ucigaş. Cel mai probabil, era o informaţie pe care o cunoştea de o bucată de vreme, dar abia atunci şi-a dat seama de importanţa ei. Sau poate era ceva ce abia aflase. Ştii cât era de activ în munca poliţienească, deşi suferea de un handicap destul de grav şi lucra în ultima vreme în domeniul asigurărilor. Indiferent ce anume era acea informaţie, se pare că Jack voia să-şi păstreze posibilitatea de a alege ce anume să facă cu ea; de asta a ţinut-o doar pentru sine. Ucigaşul voia să pună mâna pe ceva ce se afla în posesia lui Jack şi era dispus să ucidă pentru acel lucru sau acea informaţie. Aţi cercetat atent apartamentul, nu-i aşa?

Pat încuviinţă.

— Şi nu lipsea nimic, nu-i aşa?

Pat clătină din cap.

— În acest caz, am continuat, n-a fost vorba despre o crimă care să aibă drept scop profitul. Doar dacă nu cumva Jack avea ascuns ceva în afara casei, ceea ce e puţin probabil. Ucigaşul ştia că Jack deţine o informaţie care-l putea da în vileag, sau poate chiar ceva mai

compromiţător. Ca să se protejeze, l-a eliminat pe Jack. O crimă în scop de autoapărare, aşadar.

Mi-am luat de pe birou pălăria cea ponosită şi m-am ridicat.

— Trebuie s-o întind, amice. Cum eu nu am un salariu fix şi nici nu-s plătit cu ora, nu-mi pot permite să pierd timp. Îţi mulţumesc, oricum, pentru informaţii. Dacă aflu ceva, te anunţ.

— După cât timp o să mă anunţi? întrebă Pat, zâmbind.

— Doar atât cât să-mi păstrez un mic avans faţă de tine, i-am replicat.

Am căutat prin buzunare o ţigară şi-am scos un chiştoc cam amărât, l-am salutat pe Pat cu un gest din mână şi-am ieşit. „Codiţa” mea mă aştepta, încercând să treacă neobservat în mulţimea de detectivi şi în fumul greu, de trabuc, care umplea încăperea. Am ieşit din clădire şi, imediat, m-am retras într-o nişă din peretele de cărămidă. Tipul ieşi imediat şi începu să mă caute din priviri, panicat, în dreapta şi în stânga. Am ieşit din nişă şi l-am bătut pe umăr.

— Ai cumva un foc, amice? l-am întrebat, vârându-mi chiştocul în colţul gurii. Tipul roşi puternic şi îmi oferi un foc.

— În loc să ne jucăm de-a hoţii şi vardiştii, ce-ar fi să nu ne mai ascundem unul de altul şi să plecăm împreună?

Luat prin surprindere de propunerea mea, tipul ezită înainte să-mi răspundă, apoi, în cele din urmă, reuşi să articuleze, sau mai degrabă să mormăie:

— E-n regulă.

Am pornit împreună spre maşina mea. El a urcat pe bancheta din faţă, eu mi-am luat locul la volan. N-avea nici un rost să încerc să-i fac conversaţie, tipul nu era deloc vorbăreţ. Am apucat-o pe bulevard, iar la un moment dat am cotit pe o străduţă laterală. Am tras pe dreapta în faţa

unui mic hotel şi am coborât din maşină, urmat îndeaproape de „codiţa” mea. Am intrat prin uşa rotitoare şi n-am continuat spre holul hotelului, ci am rămas în caruselul uşii, ajungând înapoi pe trotuar. „Codiţa” rămăsese în spaţiul dintre uşi. M-am aplecat şi am blocat rotirea folosindu-mă de o bucată de cauciuc pe care o desprinsesem din garnitura geamului portierei, apoi m-am îndreptat spre maşină. Prizonier între uşi, poliţistul izbea cu pumnii în sticlă şi profera injurii. Dacă voia să nu mă scape din vedere, ar fi trebuit să pornească în direcţia opusă, să iasă pe uşa din dos a hotelului şi să alerge pe după colţ. Am apucat să zăresc un rânjet pe faţa recepţionerului. Nu era pentru prima dată când mă foloseam de acest hotel ca să-mi pierd urma.

Tot drumul până în centru, geamul portierei s-a zgâlţâit de parcă ar fi vrut să sară din ramă. Mi-am pus în gând să fac rost de-o nouă garnitură pentru el. În definitiv, era posibil să fiu urmărit şi altă dată.

Capitolul 4

Anticamera era ultramodernă, dar avea absolut tot ce-i trebuia. Fotoliile, deşi pătrăţoase la înfăţişare, erau cu adevărat confortabile. Oricine concepuse acel decor, era limpede că avusese în minte confortul mental al pacienţilor. Pereţii erau zugrăviţi într-o nuanţă de măsliniu imposibil de descris, care se potrivea cu draperiile discrete. Lumina nu venea de afară, ci de la o serie de becuri mascate în perete. Pardoseala era acoperită cu un covor gros în care te afundai până la glezne şi care estompa complet orice zgomot de paşi. De undeva se auzeau, în surdină, acordurile unui cvartet de coarde. Eram gata să adorm şi probabil chiar aş fi aţipit, dacă secretara, aceeaşi care mă expediase scurt la telefon, nu

mi-ar fi făcut semn să mă apropii. Din intonaţia ei mi-am dat seama că înţelesese că nu-s vreun pacient. Cu barba nerasă de-o zi şi costumul ponosit pe care-l purtam, era limpede că, pe scara ei de valori, locul meu era undeva mult mai jos decât omul de serviciu.

Făcu un semn din cap spre uşa din spatele ei şi spuse:

— Domnişoara Manning vă poate primi acum. Vă rog, intraţi.

Accentuă în mod deosebit cuvintele „vă rog” şi, când am trecut prin dreptul ei, se retrase uşor, încercând parcă să mă ţină la distanţă.

— Nu-ţi face griji, iubito, i-am susurat, din colţul gurii. N-am să te muşc. Sunt aici incognito, ce vezi e doar o încercare de deghizare.

Am deschis uşa şi-am intrat.

Era mult mai frumoasă decât în fotografie. Era delicioasă şi multe dintre trăsăturile ei nu ar putea fi redate în cuvinte. Charlotte Manning era aşezată la birou, cu mâinile încrucişate în faţa ei, de parcă ar fi ascultat cu atenţie ceva. „Frumoasă” e un cuvânt prea palid pentru a o descrie. Era asemenea rezultatului pe care te-ai aştepta să-l vezi dacă toţi marii artişti din lume şi-ar pune la contribuţie tehnica şi talentul ca să producă o capodoperă unică.

Aşa cum îmi imaginasem, avea părul aproape alb, revărsându-i-se pe umeri în bucle ce parcă te îndemnau să-ţi îngropi faţa în ele. Fiecare trăsătură în parte fusese parcă modelată cu extremă delicateţe şi precizie. Fruntea înaltă şi netedă, deasupra unor ochi căprui de o vioiciune aparte, încadraţi de sprâncene de culoare întunecată şi gene lungi şi parcă umede.

Rochia pe care o purta era departe de a-i expune trupul; o ţinută neagră şi sobră, care nu reuşea însă să-i ascundă formele perfecte. Sânii ei se luptau cu veşmântul

cu aceeaşi încrâncenare cu care, în fotografie, păreau să încerce să evadeze din strânsoarea costumului de baie. Cât despre restul trupului, puteam doar să mi-l imaginez, pentru că îmi era ascuns vederii de biroul care ne despărţea.

Am înregistrat toate acestea în cele trei secunde de care am avut nevoie ca să traversez biroul. Mă îndoiesc că femeia reuşise să observe vreo schimbare în atitudinea mea. Sunt însă convins că, dacă mi-ar fi citit gândurile, ar fi avut toate motivele din lume ca să mă dea în judecată.

— Bună dimineaţa, domnule Hammer. Vă rog, luaţi loc.

Vocea ei avea o curgere lină, egală. M-am întrebat cum ar fi sunat dacă şi-ar fi adăugat în glas măcar un dram de pasiune. Cu siguranţă, extraordinar. Nu era greu de ghicit de ce avea atât de mult succes în calitate de psihiatru. Aceasta era o femeie căreia oricine i-ar fi dezvăluit fără ezitare orice necazuri.

M-am aşezat în scaunul de lângă ea, iar ea s-a întors, aţintindu-şi asupra mea o privire directă, lipsită de orice urmă de ezitare.

— Presupun că sunteţi de la poliţie, nu-i aşa?

— Nu chiar. Sunt detectiv particular.

— O! exclamă ea.

În glas nu i se putea citi însă obişnuitul dispreţ sau măcar curiozitatea cu care era de regulă întâmpinat acest anunţ. În schimb, părea că tocmai primise o informaţie pertinentă.

— E vorba cumva de moartea domnului Williams? mă întrebă ea.

— Da. Mi-era prieten, un prieten foarte apropiat chiar. Încerc să desfăşor un soi de anchetă pe cont propriu.

Mă privi interogativ vreme de o clipă, apoi rosti:

— A, da! V-am citit declaraţia în ziar. Mai mult chiar, am încercat să vă analizez raţionamentul. Genul acesta de chestiuni mi s-au părut dintotdeauna foarte interesante.

— Şi? la ce concluzie aţi ajuns?

Charlotte reuşi să mă surprindă:

— Mi-e teamă că vă dau dreptate, deşi mai toţi profesorii mei m-ar condamna dacă aş afirma acest lucru în public.

Ştiam la ce se referea. Există o şcoală de gândire care are convingerea că oricine ucide o face pradă unei nebunii de moment, indiferent care ar fi motivul pentru care a ucis.

— Spuneţi-mi, cum pot să vă fiu de ajutor? a continuat ea.

— Aţi putea să-mi răspundeţi la câteva întrebări. În primul rând, la ce oră aţi ajuns la petrecere în seara cu pricina?

— În jurul orei unsprezece. Am întârziat deoarece am avut de făcut o vizită unui pacient.

— La ce oră aţi plecat?

— Deodată cu toţi ceilalţi, pe la unu.

— Unde v-aţi dus?

— Aveam maşina jos. Esther şi Mary Bellemy m-au însoţit. Am intrat la Chicken Bar şi ne-am luat câte un sandviş. Am plecat de-acolo la unu şi patruzeci şi cinci. Mi-aduc aminte ora, căci se pregăteau să închidă la ora două, conform orarului. Le-am lăsat pe gemene la hotelul lor, iar de-acolo am plecat direct spre casă. Am ajuns la două şi un sfert. Îmi aduc aminte exact şi această oră căci a trebuit să-mi potrivesc deşteptătorul pentru a doua zi.

— V-a văzut cineva intrând în apartament?

Charlotte râse scurt, un sunet delicios:

— Da, domnule procuror general. Menajera mea. Şi tot ea m-a ajutat să mă bag sub plapumă, ca de fiecare dată.

M-ar fi auzit şi dacă aş fi ieşit după aceea, pentru că singura uşă a apartamentului meu e prevăzută cu un clopoţel care sună ori de câte ori aceasta e deschisă, iar Kathy se trezeşte la cel mai mic zgomot.

Nu mi-am putut stăpâni un zâmbet.

— Pat Chambers a trecut deja pe-aici?

— De dimineaţă, mult mai devreme.

Râse iar, trimiţând un fior în întreaga mea fiinţă. Femeia asta emana sex prin toţi porii şi cu fiecare gest.

— Mai mult chiar: a venit, a văzut, a suspectat, continuă ea. În momentul acesta bănuiesc că-mi verifică fiecare aspect al poveştii.

— Nici iarba nu creşte fără ştirea lui Pat, am rânjit. A pomenit de mine?

— Nici măcar un cuvinţel. Mi s-a părut un tip foarte pragmatic, eficienţa în persoană. Sinceră să fiu, mi-a plăcut.

— Încă ceva... Cum l-aţi cunoscut pe Jack Williams?

— Mi-e teamă că nu mi-e îngăduit să vorbesc despre asta.

Am clătinat din cap.

— Dacă are legătură cu Myrna, nu e nevoie de discreţie. Am fost de faţă la tot ce s-a întâmplat.

Informaţia aceasta păru că o ia prin surprindere. Ştiam însă că Jack fusese cât mai discret cu putinţă în tot ceea ce privea trecutul iubitei sale.

— Într-adevăr, despre asta a fost vorba, recunoscu ea. M-a contactat la sfatul unui doctor, ca să o tratez pe Myrna. Ea trecuse printr-un şoc foarte puternic. Nu cred că vă puteţi da seama ce înseamnă pentru o persoană dependentă de narcotice să fie „înţărcată”, cum se spune. Procesul presupune o retezare imediată şi completă a oricărui acces la stupefiante. Suferinţa mentală e atroce. Pacienţii în cauză au convulsii violente, iar trupul lor îndură

dureri de neimaginat. Terminaţiile lor nervoase sensibilizate de drog sunt expuse unor torturi cumplite şi nu există nici un fel de calmante care să le poată fi administrate. Adesea, ajung să se autodistrugă, pradă unor accese de nebunie. Procesul de vindecare nu e deloc uşor. Din momentul în care iau decizia renunţării, pacienţii sunt separaţi de orice contact cu lumea exterioară, în celule capitonate. În stadiile iniţiale, se răzgândesc şi cer, imploră să le fie dat drogul. Ulterior, durerea şi încordarea urcă pe culmi atât de înalte încât devin iraţionali. În tot acest timp, trupul lor luptă împotriva efectelor drogului, o luptă din care organismul fie iese biruitor, vindecat aşadar, fie e înfrânt, nemaifiind capabil să continue să trăiască. Cazul Myrnei a fost unul fericit: a supravieţuit. Jack era îngrijorat de efectele pe care tratamentul ar fi putut să le aibă asupra minţii ei şi de aceea m-a contactat. Am lucrat cu ea atât pe parcursul tratamentului, cât şi ulterior. După externare însă, n-a mai fost nevoie să ne vedem în scopuri profesionale.

— Presupun că asta a fost tot, deocamdată. Aş vrea să mai discutăm câteva lucruri legate de caz, însă, mai întâi, aş vrea să fac nişte verificări.

Îmi dărui din nou unul dintre *acele* zâmbete. Încă unul şi ar fi avut ocazia să afle cum e să fii sărutată de-un mustăcios.

— Dacă e vorba de verificarea elementelor de timp ale poveştii mele – sau ar trebui să o numesc mai degrabă alibi? –, v-aş sugera să vă grăbiţi să ajungeţi la apartamentul meu cât mai curând, înainte ca menajera mea să-şi înceapă tura săptămânală de cumpărături.

Femeia asta avea răspuns la toate. Am încercat să-mi păstrez faţa imobilă, dar efortul ar fi fost prea mare. Un rânjet mi s-a lăţit pe chip în timp ce-mi apucam pălăria.

— Da, în bună parte despre asta ar fi vorba. Nu prea mă încred în nimeni.

Charlotte se ridică, oferindu-mi priveliştea minunată a picioarelor ei, cea pe care o aşteptasem de la bun început.

— Înţeleg. Se spune că bărbaţii pun mai mult preţ pe prietenie decât femeile.

— E adevărat. Mai ales atunci când prietenul în cauză şi-a sacrificat braţul ca să-mi salveze viaţa, i-am replicat.

O uşoară încruntare îi încreţi vremelnic fruntea.

— Aşadar, dumneata erai acela, spuse ea, vădit uimită. N-am ştiut, dar mă bucur că am aflat. Am auzit o mulţime de lucruri despre dumneata de la Jack, dar erau povestiri la persoana a treia. Şi n-a pomenit niciodată despre felul în care şi-a pierdut braţul, deşi Myrna mi-a spus, mai târziu, cum s-a întâmplat.

— Jack nu voia ca eu să mă simt stânjenit. Dar ăsta e doar unul dintre motivele pentru care intenţionez să dau de urma ucigaşului. Jack mi-a fost prieten încă dinaintea războiului.

— Sper c-ai să-l prinzi, spuse ea, şi era limpede că era sinceră. Sper din suflet asta.

— Am să-l prind, i-am răspuns.

Am rămas locului o vreme, privindu-ne, apoi mi-am venit în fire.

— Acum trebuie să plec. Ne vom revedea curând.

Pentru o clipă păru să i se taie răsuflarea, apoi rosti, încet:

— Cât mai curând, sper.

Speram ca strălucirea din ochii ei să însemne exact ceea ce mă gândisem eu că înseamnă, atunci când o spusese.

Am parcat la câţiva metri de marchiza albastră a clădirii. Portarul, îmbrăcat într-o uniformă bine întreţinută, îmi deschise portiera fără să se strâmbe dezgustat. L-am

salutat cu o înclinare a capului şi am intrat în holul exterior al clădirii.

Numele de deasupra soneriei interfonului era gravat pe o plăcuţă de aluminiu. Doar numele, CHARLOTTE MANNING, fără a fi însă însoţit de vreun fel de acronime ale titlurilor profesionale, cum era cel al medicului care locuia dedesubt. Individul ăla era, cu siguranţă, obsedat de iniţiale. Am apăsat butonul soneriei şi, atunci când bâzâitul mecanismului de deschidere s-a făcut auzit, am împins uşa şi am intrat.

Locuia la etajul patru, într-un apartament cu vederea spre stradă. Am fost întâmpinat de o menajeră cu pielea neagră ca abanosul, îmbrăcată într-o uniformă albă.

— Domnu' Hammah? m-a întrebat ea.

— Da, dar de unde-mi ştii numele?

— Domnii poliţişti v-aşteaptă în camera din faţă. Vă rog, intraţi.

Într-adevăr, în sufragerie mă aştepta Pat, tolănit într-un fotoliu, lângă fereastră.

— Bună, Mike, mă salută el, vesel.

Mi-am azvârlit pălăria pe-o măsuţă din apropiere şi m-am aşezat pe un taburet de lângă el.

— Spune-mi ce-ai aflat, Pat.

— Povestea ei e valabilă. Unul dintre vecini a văzut-o sosind acasă la ora declarată, iar menajera ne-a confirmat, la rândul ei.

Am răsuflat uşurat, în gând.

— Ştiam că ai să vii, aşa că m-am gândit să-mi odihnesc niţel oasele bătrâne până la sosirea ta. Apropo, te-aş ruga s-o laşi mai moale cu oamenii pe care-i trimit ca să-ţi ţină urma.

— S-o las mai moale? N-ai decât să-i ţii departe de mine. Ori asta, ori trimite unul mai priceput.

— Nu vreau decât să te protejez, Mike.

— Rahat. Mă cunoşti prea bine şi ştii că n-am nevoie de aşa ceva. Pot să-mi port singur de grijă.

Pat îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Am privit în jur. La fel ca la cabinet, Charlotte Manning îşi pusese la treabă gustul desăvârşit pentru a-şi mobila casa. Deşi domnea şi aici o ordine desăvârşită, apartamentul emana un aer de... acasă. Nu era un apartament vast, dar psihiatra nici nu avea nevoie de aşa ceva. Locuind doar împreună cu menajera ei, cele câteva încăperi îi erau cu siguranţă de-ajuns. Pereţii erau împodobiţi cu tablouri atent alese, atârnate deasupra unor rafturi de bibliotecă ce adăposteau cărţi de toate felurile. Unul dintre rafturi era rezervat literaturii de specialitate. Pe peretele opus, singura decoraţiune era o diplomă înrămată. Un hol larg se deschidea dincolo de sufragerie, ducând spre un dormitor, o bucătărioară şi o baie, acestea din urmă aşezate faţă în faţă. La capătul opus se afla camera menajerei. Spre deosebire de cabinet, zugrăveala de aici nu era menită să inducă starea de pace mentală, ci, dimpotrivă, fusese astfel gândită încât să dea culoare şi veselie, în acord cu înfăţişarea frumoasei locatare. Chiar vizavi de taburetul pe care mă aşezasem se afla o canapea lungă, care-mi strecură în minte anumite idei pe care am ales să le ignor, pentru moment. Nu venise vremea să mă preschimb într-un prădător. Nu încă.

L-am atins pe Pat cu vârful piciorului.

— Să nu adormi, amice. Eşti aici pe cheltuiala contribuabililor.

Pat tresări, smulgându-se din reverie.

— Voiam doar să-ţi ofer răgazul necesar ca să te obişnuieşti cu locul ăsta, tinere. Hai să mergem.

Kathy, menajera, se grăbi să ni se alăture auzindu-ne vorbind de plecare. Ne deschise uşa, iar sunetul de clopoţel de care pomenise Charlotte se făcu auzit.

— Clopoţelul ăsta se aude şi atunci când sună cineva la soneria interfonului? am întrebat-o.

— Da, dom’le. Şi atunci când se deschide uşa.

— Şi la ce foloseşte asta?

— Păi, dom’le, când io nu mi-s p-aici, don’şoara Charlotte tre’ să deschidă. Uneori, când are de lucru în camera neagră şi sună careva la interfon, clopoţelu’ sună şi ea numa’ apasă pe buton să deschidă. Şi-apoi sună iar când intră oaspeţii, să ştie şi ea c-au sosit. Nu poa’ să-şi lase treaba la jumătate în camera neagră, şi încă de două ori, numa’ ca să deschidă la interfon şi la uşă, nu?

L-am privit nedumerit pe Pat, care mi-a întors o privire la fel de uimită.

— Ce e camera asta neagră? am întrebat.

Kathy tresări de parcă aş fi împuşcat-o.

— Păi cum, e camera aia unde face poze de pe film, îmi răspunse ea.

Am plecat împreună cu Pat, pradă unei senzaţii prosteşti, de naivitate. Aşadar, Charlotte nutrea o pasiune pentru fotografie. Mi-am notat în gând să mă documentez niţel în materie, astfel încât să pot face faţă unei discuţii despre acest subiect, la viitoarea întâlnire. Între alte subiecte, desigur.

Capitolul 5

Ajungând în stradă, am traversat şi am intrat într-o bodegă, unde ne-am instalat într-un separeu, cu câte-o bere în faţă. Pat m-a întrebat dacă ajunsesem la vreun rezultat şi m-am văzut nevoit să-i dau un răspuns negativ.

— Ce părere ai de motivaţia ucigaşului? i-am replicat. N-am stat să mă gândesc pe îndelete la asta, dar chiar nu am nici o idee. După ce voi fi discutat cu toţi cei implicaţi

am să încep să caut şi un mobil pentru crimă. Tu ai vreo idee?

— Nu încă, mi-a răspuns Pat. Cei de la laborator au făcut o analiză balistică a proiectilului şi au conchis că e vorba de o armă neidentificată, de calibrul 45. Potrivit experţilor, arma era nouă sau aproape nouă. Am cercetat, pornind de la acest fapt, vânzările recente de arme, dar n-am ajuns la nimic concret. Doar două revolvere de acest calibru au fost vândute în ultimul timp, ambele unor proprietari de magazine care au fost jefuiţi recent. Am luat mostre din muniţia lor, dar nu s-au potrivit cu glontele ucigaş.

— Păi, în cazul ăsta ar putea fi vorba despre o armă cumpărată mai demult, dar care n-a fost folosită până de curând, am spus.

— Ne-am gândit şi noi la această posibilitate. Dar tot n-am găsit nimic, nici cercetând registrele mai vechi ale armurierilor. Nici unul dintre cei care au participat la petrecere nu a deţinut vreodată o armă, din câte ştim.

— N-a deţinut *oficial* o armă, am completat.

— Da, se prea poate. Nu-i mare filozofie să faci rost de o armă în ziua de azi.

— Dar amortizorul? Ucigaşul nu e nicidecum novice într-ale armelor. A folosit un amortizor şi muniţie dum-dum. A vrut să fie sigur că-l ucide pe Jack şi că o face lent, dar fără drept de apel.

— Nimic nici în privinţa amortizorului. Ar putea proveni de la o carabină. Există câteva tipuri de carabine ale căror amortizoare s-ar putea potrivi la un revolver de calibrul 45.

Am sorbit amândoi din berile aflate în faţa noastră, cufundaţi în gânduri. Trecură vreo două minute de tăcere până când Pat îşi aminti ceva şi mi se adresă:

— Era cât pe ce să uit... Kalecki şi puştiul, Kines, s-au mutat într-un apartament din centru azi, de dimineaţă.

Asta chiar era o noutate.

— De ce-au făcut-o?

— Se pare că azi-noapte, târziu de tot, cineva a tras asupra lui Kalecki, prin fereastră. Era cât pe ce să-l nimerească. A fost tot un proiectil calibrul 45, pe care l-am comparat cu cel care l-a ucis pe Jack. S-a tras cu aceeaşi armă.

Am fost gata să mă înec cu berea.

— Şi zici că era să uiţi, da?

— Ah, şi-ar mai fi ceva...

— Ce anume?

— Kalecki e convins că tu ai tras.

Am izbit cu paharul în masă atât de tare, încât Pat a tresărit.

— Păduche ordinar... Cum îndrăzneşte? De data asta, am să-i sparg faţa de toţi pereţii!

— Şi iar te ambalezi degeaba, Mike. Ia loc şi linişteşte-te. Ştii foarte bine din câte-a spus Kalecki că are oarece relaţii la primărie, aşa că oamenii lui ne-au pus să facem cercetări şi în privinţa ta. Şi nu uita că ai câteva antecedente în care ne-ai scăpat oraşul de anumiţi cetăţeni indezirabili, astfel încât existau la dosar fotografii ale gloanţelor trase cu arma ta. Oricât de mult ne-am străduit să găsim vreo asemănare între acestea şi proiectilul care-a fost tras asupra lui Kalecki, n-am găsit nici o potrivire. În plus, ştiam exact unde ai fost azi-noapte. Atacul s-a produs la doar zece minute după plecarea ta.

Roşu la faţă de furie, m-am aşezat.

— Ai un talent aparte să-mi comunici noutăţile, Pat. Acum hai să lăsăm gluma la o parte: spune-mi unde s-au mutat Kalecki şi prietenul lui.

Pat rânji.

— Locuiesc chiar aici, după colţ, la etajul întâi al hotelului în care stau gemenele Bellemy. Hotelul se numeşte Midworth Arms.

— Ai trecut deja pe-acolo?

— N-am ajuns încă să discut cu gemenele, dar m-am văzut cu George şi Hal. M-am distrat de minune convingându-l pe Kalecki să nu depună plângere împotriva ta pentru agresiunea de noaptea trecută. N-a fost însă nevoie de prea multe insistenţe. Evident, individul a auzit destule despre felul în care obişnuieşti să acţionezi. Dar se pare că-i place să-şi bată gura ca să capete curaj.

Ne-am terminat berile şi ne-am ridicat. Am fost mai iute de mână şi am plătit eu nota. El urma să facă cinste cu următoarea ocazie. Ne-am despărţit la ieşirea din local şi, deîndată ce Pat s-a îndepărtat, am pornit spre colţul străzii, unde am cotit-o spre hotelul Midworth Arms. Nu-mi place să mă ştiu acuzat de tentativă de omor, fie ea reuşită sau nu. Ştiam că adevăratul motiv pentru care Pat era convins că nu fusesem eu cel care trăsese asupra lui Kalecki era simplu: atentatorul ratase ţinta, eu nu aş fi făcut-o.

Mă gândeam că, probabil, Kalecki îi mituise deopotrivă pe administrator şi pe portar pentru ca să nu-mi dea voie să intru, aşa că m-am ferit să am de-a face cu ei. În schimb, am intrat foarte sigur pe mine, de parcă aş fi fost unul dintre locatari. Am urcat în lift şi i-am cerut liftierului să mă ducă la etaj. Liftierul era un tip mărunţel şi slăbănog, sub treizeci de ani, care afişa un rânjet enervant. Eram singurul pasager. Când liftul s-a oprit, am scos o bancnotă din buzunar şi i-am fluturat-o în faţă.

— Kalecki. George Kalecki. S-a mutat de curând. Spune-mi la ce apartament şi banii ăştia-s ai tăi.

Puştiul mă măsură din cap până-n picioare şi, în cele din urmă, consimţi să-şi deschidă gura:

— Trebuie că eşti tipul ăla, Hammer. Mi-a dat zece dolari ca să-mi ţin gura.

Mi-am descheiat haina şi mi-am scos revolverul din toc. Puştiul se holbă la mine, interzis.

— Chiar *sunt* Hammer ăla de care ţi-a spus, puştiulică. Iar dacă nu-mi spui unde stă, o să faci cunoştinţă cu ăsta, am adăugat, făcând un gest cu ţeava armei spre dantura lui.

— Apartamentul 206, spre stradă, se grăbi el să-mi răspundă.

Bancnota din mâna mea era una de cinci dolari. Am mototolit-o şi i-am vârât-o în gura rămasă deschisă, apoi mi-am pus arma înapoi în toc.

— Data viitoare să-ţi aduci aminte de mine. Iar până atunci, ţine-ţi gura închisă, dacă nu vrei să ţi-o închid chiar eu.

— D-da, d-domnule, se bâlbâi el.

Am coborât din lift, iar puştiul s-a grăbit să se facă nevăzut.

Apartamentul 206 era la capătul culoarului, ocupând latura dinspre stradă a clădirii. Am bătut la uşă, dar n-am avut parte de vreun răspuns. Ţinându-mi răsuflarea, mi-am lipit urechea de tăblia de lemn a uşii şi am ascultat atent. În felul acesta, suprafaţa de lemn acţiona ca o cutie de rezonanţă, amplificând cel mai mic zgomot care s-ar fi produs în încăpere. Nici de data asta, n-am auzit nimic. În apartament nu era nimeni. Ca să mă asigur că aşa era, am strecurat un bileţel pe sub uşă, apoi m-am îndepărtat şi am coborât scările până la primul palier. Ajuns acolo, m-am descălţat şi am făcut cale întoarsă, în vârful picioarelor. Biletul era neatins, exact unde îl lăsasem.

N-am mai pierdut timpul şi-am scos o trusă de şperacluri. Cel de-al treilea s-a dovedit cel potrivit. Am intrat şi-am tras zăvorul; era mai sigur aşa.

Apartamentul era mobilat. În prima încăpere n-am găsit nici un obiect personal de-al lui Kalecki, cu excepţia unei poze cu el, mult mai tânăr, aşezată pe poliţa de deasupra căminului. Am intrat apoi în dormitor. Era o încăpere spaţioasă, cu două comode cu sertare şi-o masă. Însă acolo era un singur pat. Aşadar, Kalecki şi Kines chiar erau amanţi. Mi-a venit să râd: aruncasem vorba aceea doar ca să-i scot din sărite, dar, iată, se pare că o nimerisem.

Sub pat am găsit o valiză. Am deschis-o şi, deasupra unui teanc cu şase cămăşi albe, am găsit un revolver calibrul 45, plus două încărcătoare de rezervă. De regulă, armele de acest calibru sunt rezervate profesioniştilor. Cu toate astea, se pare că nu puteam face doi paşi fără să dau peste câte una. Am adulmecat ţeava, dar era curată. Din câte-mi puteam da seama, arma nu fusese folosită în ultima lună. Mi-am şters amprentele şi am pus-o la loc, unde-o găsisem.

Nici comoda cu sertare nu conţinea mare lucru. Hal Kines avea aici un album de fotografii. Erau imagini cu el, din vremea colegiului, practicând toate sporturile posibile. Multe dintre poze înfăţişau diverse femei, multe dintre ele deloc de lepădat, cel puţin pentru cei ce preferă făpturile înalte şi zvelte. În ceea ce mă priveşte, mie-mi plac femeile care au un pic de carne pe ele. Spre sfârşitul albumului erau o serie de fotografii în care Hal apărea alături de Kalecki. Un instantaneu de la pescuit. O altă poză în care se aflau lângă o maşină, în ţinute de camping. Cea de-a treia era, însă, cea care mi-a trezit interesul.

Hal şi Kalecki stăteau în faţa unui magazin. Hal purta o ţinută în care nu părea deloc un puşti de colegiu; ba dimpotrivă, părea să fie un om de afaceri. Dar nu ăsta era cel mai interesant aspect. În vitrina din spatele lor erau afişele acelea de reclamă pentru vreun ziar, cu o fotografie

mare şi un titlu menit să atragă cititorii. Erau două astfel de afişe. Unul dintre ele erau greu de desluşit, însă celălalt înfăţişa incendiul de pe *Morro Castle.* Tragedia aceea avusese loc în urmă cu opt ani, iar Hal Kines părea, în poză, mai vârstnic decât era acum.

N-am apucat să cercetez mai departe. Am auzit uşile liftului închizându-se, aşa încât am revenit în prima încăpere. Cineva încerca să deschidă uşa. Am asistat o vreme la o înşiruire de blesteme şi înjurături, apoi am tras zăvorul şi am deschis larg uşa.

— Intră, George, l-am poftit.

Văzându-mă, Kalecki păru mai degrabă speriat decât uimit. Se pare că era într-adevăr convins că eu încercasem să-l împuşc prin fereastră. În spatele lui se afla Hal, gata să o ia la fugă de cum aş fi făcut o mişcare. George îşi reveni cel dintâi din surpriză.

— Ce cauţi în apartamentul meu? Asta e o spargere! De data asta, am să...

— Hai, ţine-ţi gura şi intră, l-am întrerupt. Crezi că eu nu m-am săturat de mutra ta? Poate că, dacă ai sta mai mult pe-acasă, ai avea de câştigat.

Cei doi s-au repezit înăuntru şi au intrat în dormitor. Când au revenit, Kalecki era vânăt la faţă, de furie. Nu i-am oferit însă răgaz să mă acuze de nimic.

— Ce-i cu artileria din dormitor? l-am întrebat.

— E pentru cei ca tine, se strâmbă el. Pentru cei care mă iau la ţintă prin fereastră. În plus, am permis de portarmă.

— E-n regulă, ai permis. Mai rămâne doar să te asiguri că-ţi îndrepţi pistolul spre cine trebuie.

— Fii liniştit, am să te-anunţ din timp. Acum, dacă nu-i cu supărare, ai putea să-mi spui ce naiba cauţi aici?

— Cum să nu, prietene?! Vreau să-mi spui tot ce ştii despre afacerea asta cu împuşcătura. Câtă vreme eu am

fost cel acuzat că a tras, măcar aş vrea să ştiu şi eu ce se presupune c-aş fi făcut.

George scoase un trabuc şi-l fixă într-un muştiuc. Şi-l aprinse tacticos, fără să se grăbească să îmi răspundă.

— Se pare că ai prieteni buni pe la poliţie, rosti el, într-un târziu. De ce nu-i întrebi pe ei?

— Fiindcă nu-mi plac informaţiile la mâna a doua. Dacă ai ceva în cap, ai să vorbeşti. Arma cu care s-a tras e arma criminalului, iar eu pe ăla vreau să-l prind. Ştii asta. Însă ar mai fi ceva: ucigaşul a încercat să te ucidă, dar şi-a ratat ţinta, aşa că aş pune pariu pe ce vrei tu că se va întoarce să-şi termine treaba.

Kalecki îşi scoase trabucul din gură. Riduri fine i se iviseră în colţul ochilor. Era speriat. Încerca s-o ascundă, dar nu-i prea ieşea. Un tic nervos făcea să-i zvâcnească, din vreme în vreme, colţul buzelor.

— Nu-mi dau seama ce aş putea să-ţi spun care să-ţi fie de vreun folos. Stăteam în fotoliul cel mare de la fereastră. Am auzit cum geamul s-a făcut ţăndări şi glonţul s-a înfipt în spătarul fotoliului. M-am aruncat la pământ şi m-am târât spre perete, ca să nu mai pot fi văzut de cel care a tras.

— De ce? am rostit, rar şi răspicat.

— De ce? Ca să-mi salvez viaţa, evident! Doar nu crezi c-ar fi trebuit să rămân locului, ca să mă poată împuşca?

George Kalecki îmi aruncă o privire încărcată de dispreţ. L-am ignorat.

— Nu te-ai prins ce voiam să spun, George, i-am spus. De ce s-a tras asupra ta, asta mă interesează.

Pe frunte îi apăruseră boabe de sudoare. Le şterse, cu un gest nervos.

— De unde vrei să ştiu? Mi-am făcut destui duşmani de-a lungul timpului.

— Duşmanul ăsta e ceva mai special, George. Tot el l-a ucis şi pe Jack, iar acum şi-a pus în cap să te omoare pe tine. Data viitoare s-ar putea să nu mai rateze. De ce crezi că ai ajuns pe lista lui neagră?

Kalecki devenea din ce în ce mai nervos.

— Eu... Nu ştiu. Pe cinstea mea, chiar nu ştiu.

Din glasul tremurat îi răzbătea teama.

— Am încercat să mă gândesc cine ar vrea să mă ştie mort, dar nu-mi dau seama. De-aia ne-am mutat aici. Acolo oricine putea ajunge la mine. Măcar aici mai sunt oameni în jur.

M-am aplecat spre el.

— Se pare că nu ţi-ai pus mintea la contribuţie îndeajuns. Tu şi Jack aveaţi ceva în comun. Ce anume? Ce ştia Jack şi ştii şi tu? Pe cine ai tu la mână cu ceva pe care ar fi putut să-l descopere şi Jack? Răspunde la întrebarea asta şi vei şti cine e ucigaşul. Vrei să te dau eu cu capul de podea până-ţi aminteşti, sau ai de gând s-o faci chiar tu?

Kalecki se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere. Ideea că se afla pe o listă neagră îl îngrozea. Nu mai era tocmai tânăr, iar o veste ca asta era de natură să-l cam dea peste cap.

— Nu ştiu ce să zic. Cred că e o greşeală. Pe Jack l-am întâlnit de curând, Hal îl ştia. S-au cunoscut prin intermediul doamnei Manning. Dacă poţi să-ţi imaginezi o legătură pe filiera asta, m-aş bucura să-ţi spun tot ce ştiu. Crezi că abia aştept să-mi facă felul?

Uitasem de latura aceasta a chestiunii. Hal Kines rămăsese tolănit în fotoliul de lângă cămin, trăgând cu sete dintr-o ţigară. Nu prea se comporta potrivit regulilor respectate de obicei de sportivi. Nu reuşeam să-mi scot din minte fotografia aceea, cea făcută cu opt ani în urmă. Pe-atunci era doar un mucos, dar în fotografie arăta ca un bărbat în vârstă. Ceva nu se lega.

— E-n regulă, Hal, să te-auzim ce ştii.

Puştiul îşi întoarse faţa către mine, înfăţişându-şi chipul de zeu olimpian.

— George a spus tot ce era de spus.

— De unde o cunoşti pe domnişoara Manning? l-am întrebat. Când v-aţi întâlnit prima oară? O femeie ca ea joacă într-o ligă la care unul ca tine nu are acces.

— Anul trecut a venit la colegiu şi a ţinut o lecţie de psihologie practică. Asta e chiar specialitatea pe care o studiez. Mai mulţi studenţi au fost invitaţi să-i viziteze cabinetul din New York, iar eu am fost unul dintre ei. Se pare că i-am atras atenţia, pentru că de atunci m-a ajutat enorm. Asta-i tot.

Nu era greu de înţeles de ce-i atrăsese atenţia. Gândul ăsta mă înnebunea. Şi totuşi, poate că puştiul spunea adevărul. Poate că interesul ei fusese strict profesional. La urma urmei, o femeie ca ea putea să aibă absolut orice bărbat şi-ar fi dorit. Inclusiv pe mine.

Am continuat:

— Dar Jack? Cum l-ai cunoscut?

— L-am întâlnit la scurtă vreme după aceea. Domnişoara Manning m-a invitat să o însoţesc la o cină cu el şi Myrna, acasă la el. Apoi am făcut o boacănă, m-am încăierat la beţie, după un meci de fotbal. Era ultima partidă din sezon şi nu mai aveam nici un fel de restricţii. Am cam exagerat, toată echipa, şi am făcut praf localul. Jack îl ştia pe proprietar şi l-a convins să nu depună plângere, ci să accepte să plătim noi toate reparaţiile. O săptămână mai târziu eram la arhivele oraşului, studiam cazul unui maniac ucigaş, când ne-am întâlnit din nou. Jack s-a bucurat să mă vadă şi am luat cina împreună. Ne-am împrietenit, într-un interval de timp relativ scurt. M-am bucurat, căci mi-a fost de mare ajutor. Ceea ce studiam implica vizite într-o mulţime de locuri în care, în mod

obişnuit, n-aş fi reuşit să intru. Cu sprijinul lui însă, am reuşit să ajung peste tot pe unde mi-am dorit.

Nu reuşeam în ruptul capului să-mi dau seama cum stăteau lucrurile. Lui Jack nu-i plăcuse niciodată să vorbească despre alţi oameni. Noi doi ne împrieteniserăm povestind despre munca din poliţie, despre rezultatele din poligon, despre tabele balistice şi dosare cu amprente. Chiar şi în armată, tot despre astea pălăvrăgeam. Viaţa în afara treburilor profesionale era menţionată doar întâmplător. Pomenea rar despre prietenii lui. Doar pe Myrna o cunoşteam bine. De Kalecki auzisem datorită contactelor sale cu lumea interlopă. Pe gemenele Bellemy le văzusem prin ziare şi le întâlnisem de câteva ori, în treacăt.

N-aveam nimic de câştigat pierzând timpul pe-acolo. Mi-am pus pălăria şi m-am îndreptat spre ieşire. Nici unul dintre ei nu s-a învrednicit să-şi ia rămas bun, aşa că am ieşit, trântind uşa în urma mea cât am putut de tare. Odată ajuns pe culoar, m-am întrebat când avusese timp Kalecki să-şi facă rost de armă. Pat îmi spusese că nici unul dintre cei prezenţi la petrecere nu avusese vreodată un pistol. Dar George avea unul, şi chiar şi un permis pentru acesta, sau cel puţin aşa pretindea. Ei bine, dacă avea să apară vreodată un caz care să implice o armă calibrul 45, măcar ştiam unde să-i caut proprietarul.

Gemenele Bellemy locuiau la etajul cinci, iar apartamentul lor era poziţionat la fel ca al lui Kalecki. Spre deosebire de acesta, însă, de astă dată mi se răspunse atunci când am sunat. Uşa s-a deschis puţin, fiind dotată cu un lanţ de siguranţă, iar în deschizătură se ivi un chip deloc ieşit din comun, dar relativ atrăgător.

— Da?

N-aveam de unde să ştiu cu care dintre surori aveam de-a face, aşa că am întrebat:

— Domnişoara Bellemy?

A încuviinţat din cap.

— Sunt Mike Hammer, detectiv particular. Lucrez la cazul Williams. Aţi putea, vă rog...

— Desigur!

Uşa se închise, lanţul fu îndepărtat din încuietoare şi, când uşa se deschise din nou, m-am trezit faţă în faţă cu o femeie care, era limpede, ducea o viaţă sportivă. Avea tenul bronzat, cu excepţia micilor riduri de la coada ochilor, iar braţele îi erau la fel de armonios-musculoase ca ale unei statui. Cu siguranţă, femeia aceasta arăta mult mai bine pe viu decât în fotografii. Vreme de-o clipă, am privit-o nedumerit: de ce oare nu reuşeau gemenele să-şi găsească un soţ? Judecând după înfăţişare, posibilele defecte ale acestei femei ar fi putut fi oricând trecute cu vederea, mai ales luând în considerare zestrea de care dispunea. Mai mult, aş fi pus rămăşag că s-ar fi găsit destui care s-o ia de nevastă chiar dacă ar fi fost săracă lipită.

— Vă rog, intraţi.

— Mulţumesc.

Am păşit înăuntru şi am cercetat din priviri locul. Apartamentul nu se deosebea prea mult de cel al lui Kalecki, cu excepţia mirosului uşor de parfum care domnea aici, în contrast cu aroma de trabucuri de dincolo. Am fost condus spre o pereche de divane despărţite de-o măsuţă de cafea şi invitat să iau loc. M-am supus, iar ea s-a aşezat faţă în faţă cu mine.

— Despre ce anume doriţi să discutăm?

— Poate că ar fi mai bine să-mi spuneţi cu care dintre domnişoarele Bellemy stau de vorbă? N-aş vrea să fac o confuzie.

— Oh, eu sunt Mary, râse ea. Esther a ieşit la cumpărături, ceea ce înseamnă că nu se va întoarce prea curând.

— Mă rog, presupun că-mi puteţi spune dumneavoastră tot ceea ce aş vrea să aflu. L-aţi cunoscut pe Jack încă dinaintea războiului, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din cap.

— Aţi observat ceva deosebit în noaptea petrecerii? am continuat.

— Nu, nimic special. S-a băut puţin şi s-a dansat. L-am văzut pe Jack discutând cu Myrna de câteva ori, păreau foarte serioşi. La un moment dat, Jack şi domnul Kines au ieşit în bucătărie cam vreun sfert de oră, dar s-au întors râzând, de parcă tocmai împărtăşiseră o glumă.

— I-aţi mai văzut şi pe alţi invitaţi stând de vorbă separat?

— Nu, nu prea cred. La un moment dat, Myrna şi Charlotte au stat de vorbă, dar băieţii le-au întrerupt când a început dansul. Cred că voiau să discute despre planurile de nuntă ale Myrnei.

— Şi mai târziu?

— Apoi am mâncat ceva şi am venit acasă. Ca de obicei, amândouă ne-am uitat cheile, aşa că a trebuit să-l trezim pe administrator ca să ne deschidă. N-am ştiut nimic despre crimă până dimineaţă. Ne-a trezit telefonul unui reporter, voia să afle amănunte şi să ne ceară un punct de vedere. Ne-am aşteptat la o vizită a poliţiei cât de curând şi am rămas acasă în ziua aceea, pentru a-i întâmpina, dar nu ne-a căutat nimeni până azi.

Se opri brusc şi-şi înclină uşor capul.

— Ah, am să vă rog să mă scuzaţi o clipă, îmi spuse. Am lăsat apa curgând în cadă.

Alergă pe holul îngust şi dispăru în baie. Mi-am spus că probabil începeam să îmbătrânesc, pentru că nu auzisem nici un fel de apă curgând.

Într-un stativ de lângă divan se aflau câteva reviste. Am luat una şi-am răsfoit-o, dar era genul de revistă de modă, cu tipare pentru rochii, fără poze, aşa că am lăsat-o deoparte. Ultimele din teanc erau exemplare noi din revista *Confessions.* Erau un pic mai de soi decât cele dinainte, dar nu cu mult. Aceleaşi şi aceleaşi poveşti, spuse în diverse feluri. Una dintre ele era o născocire despre o fată din provincie care se îndrăgosteşte de un detectiv din marele oraş. El se poartă urât cu ea şi fata vrea să se arunce în faţa metroului. Un tânăr frumos o prinde la timp şi povestea se încheie fericit, cu junele care-o ia de nevastă.

Ajunsesem în punctul în care fata era condusă în faţa ofiţerului de stare civilă, când Mary Bellemy şi-a făcut apariţia. De data asta, eu am fost cel luat prin surprindere. În locul costumului gri pe care-l purta mai devreme, acum avea un neglijeu roz foarte simplu. Îşi despletise părul, iar trăsăturile feţei îi păreau mai destinse, câtuşi de puţin banale.

Nu ştiu dacă intenţionat sau nu, trecu prin dreptul ferestrei, iar lumina revărsată prin aceasta îmi îngădui să observ că nu avea pe ea decât neglijeul. Îmi zâmbi şi se aşeză lângă mine pe divan. M-am retras, ca să-i fac loc.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult, dar mi s-ar fi răcit apa.

— E-n ordine, majoritatea femeilor ar fi avut nevoie de-o zi întreagă.

Ea râse din nou.

— Eu nu, cu siguranţă! Sunt prea nerăbdătoare să aflu mai multe despre cazul la care lucraţi.

Îşi încrucişă picioarele şi se aplecă să-şi ia o ţigară din pachetul de pe masă. Mi-am întors privirea, discret. În acest punct al anchetei, nu-mi puteam permite vreo încurcătură amoroasă. În plus, voiam s-o vizitez din nou pe Charlotte, ceva mai târziu.

— O ţigară? mă întrebă ea.

— Nu, mulţumesc.

Ea se rezemă de spătarul divanului şi expiră un inel de fum către tavan.

— Ce altceva v-aş mai putea spune? Ceea ce vă povestesc e valabil şi pentru sora mea, am fost împreună până a doua zi spre seară.

Priveliştea femeii, înveşmântată în ţesătura translucidă drapată în jurul trupului ei gol, mă împiedica să mă concentrez la ceea ce-mi spunea.

— Desigur, sora mea vă poate confirma ulterior tot ce v-am spus, adăugă ea. Exact aşa a făcut şi domnul Chambers.

— Nu, nu va fi nevoie. Sunt detalii minore. Ceea ce mă interesează să aflu sunt amănuntele aparent lipsite de importanţă. Vreun conflict dictat de personalităţi opuse. Diverse lucruri pe care e posibil să le fi observat la Jack în ultimele zile. Orice remarcă interesantă pe care aţi auzit-o, intenţionat sau din întâmplare...

— Mi-e teamă că n-am să vă pot fi de prea mare ajutor. Nu prea mă pricep să trag cu urechea şi nici nu colecţionez bârfe. Eu şi sora mea am rămas în bună măsură izolate, de la venirea în oraş. Cercul nostru de prieteni se limitează la vecinii noştri, cărora le place izolarea la fel de mult. Rar ni se întâmplă să primim oaspeţi din oraş.

Mary îşi ridică picioarele pe divan şi se întoarse spre mine. În mişcare, neglijeul i se desfăcu, iar ea nu se grăbi să se acopere. Intenţionat, privindu-mă în ochi, îmi îngădui

să-mi desfăt privirea cu sânii ei frumoşi. Mişcarea îi dezvăluise parţial şi abdomenul, cu muşchii uşor reliefaţi, ca ai unui bărbat.

Mi-am umezit buzele şi-am întrebat:

— Cât timp intenţionaţi să rămâneţi în oraş?

Ea zâmbi.

— Doar atât cât va fi nevoie ca Esther să-şi termine cumpărăturile. Cea mai mare pasiune din viaţa ei e să poarte haine frumoase, indiferent dacă o vede sau nu cineva atunci când le îmbracă.

— Şi care e a dumneavoastră?

— Pasiunea vieţii mele e viaţa însăşi.

În urmă cu două săptămâni nu mi-aş fi putut-o imagina rostind aceste cuvinte. Acum da. Pentru femeia asta, timpul şi locul n-aveau nici o însemnătate.

— Spuneţi-mi... am început. Cum ar putea cineva să vă deosebească de sora dumneavoastră?

— Una dintre noi are un semn din naştere de forma şi culoarea unei căpşuni pe şoldul stâng.

— Care anume?

— De ce nu încercaţi să aflaţi singur?

Frate, femeia asta şi-o căuta cu lumânarea.

— Azi nu. Am treabă.

M-am ridicat.

— Ei, haide... Doar nu ţi-e teamă?!

Ochii ei aţintiţi într-ai mei aruncau flăcări. Avea ochi de un violet intens, sălbatic. Buzele păreau moi şi umede, provocatoare. Nu făcea nici un efort să-şi ascundă goliciunea. Neglijeul îi alunecase de pe un umăr, iar pielea bronzată îi contrasta plăcut cu rozul palid al veşmântului. M-am întrebat unde anume se bronzase, căci nu se vedeau urmele bretelelor costumului de baie. Îşi îndreptă picioarele şi le întinse, ca o pisică uriaşă, lăsând lumina să

se joace cu muşchii reliefaţi frumos ai coapselor ei dezgolite.

Sunt un simplu om. M-am aplecat asupra ei şi buzele ni s-au întâlnit. Se întinsese de pe divan, încolăcindu-mi gâtul cu braţele ei zvelte. Trupul îi era tot ca o flacără; vârful limbii ei îl căută pe-al meu. Oriunde o atingeam, trupul i se înfiora. Am ştiut în clipa aceea de ce nu se căsătorise până acum. Nici un bărbat n-ar fi fost capabil să-i satisfacă pe deplin poftele, de unul singur. Mâna mea apucă cordonul neglijeului şi îl smuci, expunându-i trupul zvelt şi complet gol. Se lăsă explorată de privirile mele flămânde, care-i cercetau fiecare centimetru pătrat de piele arămie.

Mi-am luat pălăria şi mi-am îndesat-o pe cap.

— Înseamnă că sora ta are semnul din naştere, am rostit, în vreme ce mă desprindeam de ea. Ne mai vedem.

În timp ce deschideam uşa, mă aşteptam să aud un potop de blesteme. Am fost însă dezamăgit, căci nu mi-a fost dat să aud decât un chicotit stins, îndepărtat.

Mi-ar fi plăcut să ştiu cum reacţionase Pat la avansurile femeii. Brusc, am realizat că ea mi se ivise în cale asemenea unei capcane, în vreme ce Pat îşi vedea liniştit de drum şi de anchetă. Ei, aveam să i-o plătesc tipului pentru şmecheria asta. Ştiam şi eu o damă bine pe Third Avenue, ea însăşi mare amatoare de şmecherii, mai ales dacă putea să-şi aleagă drept victime poliţişti. Mai devreme sau mai târziu, aveam să i-o plătesc...

Capitolul 6

Velda era încă la birou atunci când am ajuns. Văzând din timp că lumina era aprinsă, m-am oprit în dreptul unei uşi cu geam-oglindă şi mi-am inspectat înfăţişarea, în căutarea unor eventuale urme de ruj. Mi-am şters buzele, dar urmele de pe gulerul cămăşii albe nu erau la fel de

uşor de şters. N-am reuşit niciodată să înţeleg cum se face că femeile îşi şterg atât de uşor rujul, în vreme ce bărbaţilor le e cumplit de greu să scape de el. Data viitoare, înainte să am din nou de-a face cu Mary Bellemy, aveam s-o oblig să-şi folosească batista.

Am intrat fluierând. Velda a aruncat doar o privire spre mine şi i-am văzut colţul gurii strâmbându-se. Era limpede că nu era chiar totul în regulă.

— Acum ce mai e?

— Ai uitat de vârful urechii, îmi răspunse ea.

Aoleu! Fata asta se pricepea de minune să se transforme în scorpie, la nevoie. Nu m-am obosit s-o contrazic, ci am intrat în biroul meu. Velda îmi pregătise o cămaşă curată şi o cravată frumos călcată. Uneori, aş fi putut să jur că era capabilă să-mi citească gândurile. Păstram mereu câteva schimburi curate la birou, în caz de nevoie, iar Velda intuia de fiecare dată când se ivea o astfel de urgenţă.

M-am limpezit niţel la chiuveta din colţul încăperii, apoi mi-am îmbrăcat cămaşa. Cravata era mereu o problemă, dar, de regulă, Velda se ocupa să mi-o lege elegant. Am auzit însă chiar atunci uşa trântindu-se şi am ştiut că aveam să fiu nevoit să-mi fac nodul singur.

Am coborât la barul de la parter, pentru câteva rânduri de tărie. Potrivit ceasului de pe perete, era încă devreme, aşa încât m-am instalat într-un separeu, ştiind că aveam să-mi petrec următoarele câteva ore acolo. Chelnerul s-a ivit numaidecât şi l-am instruit să-mi aducă o duşcă de rachiu de secară şi o răcoritoare la fiecare cincisprezece minute. Era un obicei mai vechi de-al meu, iar chelnerul mi-l ştia prea bine.

Am scos din buzunar o listă şi mi-am notat câteva idei referitoare la Mary Bellemy. Deocamdată, lista mea conţinea doar nişte caracterizări, dar astfel de studii

sumare sunt adesea cele care îţi permit să analizezi mai bine circumstanţele unei crime. De fapt, deocamdată nu făcusem prea mari progrese. Îi vizitasem pe principalii suspecţi şi le oferisem câteva motive să transpire puţin.

Fără îndoială, poliţia proceda mult mai metodic în ancheta pe care o desfăşura. Pot depune oricând mărturie, poliţiştii nu-s tonţii pe care îi descrie de regulă presa. Soluţionarea unei crime cere timp. Însă, în cazul particular al crimei de faţă, eram într-o întrecere. Dacă era să am un cuvânt de spus în anchetă, atunci Pat nu avea să mi-o ia înainte. Fusese peste tot pe unde ajunsesem şi eu, dar eram convins că nici el nu ştia mai multe.

Amândoi căutam acelaşi lucru: un mobil pentru comiterea crimei. Cu siguranţă exista un motiv, şi încă unul cât se poate de solid. Crimele nu se întâmplă, pur şi simplu. Crimele sunt plănuite. Uneori în pripă, dar tot un plan e şi acela.

Cât despre elementul de timp... George Kalecki ar fi avut timp să-l ucidă pe Jack. La fel şi Hal Kines. Nu-mi plăcea nici măcar să gândesc asta, dar Charlotte Manning era în aceeaşi situaţie. Apoi mai era şi Myrna. Şi ea ar fi avut timp să se întoarcă să-l ucidă şi apoi să revină acasă pe nebăgate de seamă. Mai rămâneau aşadar gemenele Bellemy. Poate că fusese doar o coincidenţă, dar acestea îşi creaseră un alibi solid atunci când, sub pretextul că-şi uitaseră cheile, îl chemaseră pe administrator să le deschidă. În cazul în care o făcuseră intenţionat, meritau felicitări. Nu mă ostenisem să întreb dacă mai plecaseră de acasă ulterior. Ştiam că răspunsul pe care l-aş fi primit ar fi fost unul negativ. Gemenii, în general, sunt un caz aparte. Se spune că o pereche de gemeni e, practic, inseparabilă. Avusesem ocazia să constat asta şi în cazul altor perechi şi eram convins că gemenele Bellemy erau la

fel. La nevoie, ar fi fost dispuse să mintă, să înşele sau chiar să fure una pentru cealaltă.

Mi-era destul de greu să mi-o imaginez pe Mary Bellemy în postura unei nimfomane. Din tot ceea ce citisem despre cele două surori, erau nişte femei amabile şi sobre, nici tinere, dar nici chiar trecute. Erau foarte discrete, sau cel puţin aşa susţineau ziarele. Ce face însă o femeie atunci când se află între patru ochi cu un bărbat e altă mâncare de peşte. Abia aşteptam să o cunosc şi pe Esther Bellemy. Semnul acela din naştere în formă de căpşună avea să se dovedească din cale afară de interesant, eram sigur de asta.

Mai era şi atentatul la viaţa lui Kalecki. Aici chiar n-aveam absolut nici o idee. Nu-mi rămânea decât să dau o fugă în centru şi să iau pulsul amicilor lui. I-am făcut un semn chelnerului şi i-am cerut nota. Tipul m-a privit, nedumerit şi încruntat deopotrivă. Presupun că nu era obişnuit să mă vadă plecând atât de repede.

Am urcat în maşină şi m-am îndreptat spre clubul Hi-Ho. Pe vremea prohibiţiei, fusese o bodegă ilegală, care, revenind în legalitate, se preschimbase într-o cârciumă dubioasă. Nu era un loc recomandat străinilor după lăsarea întunericului. Din fericire, îl ştiam pe negrul care conducea afacerea. Cu patru ani în urmă, îmi ţinuse partea într-un schimb de împuşcături cu o gaşcă de beţivi; îmi achitasem datoria o lună mai târziu, doborând un ticălos care încercase să-i însceneze ceva după ce amicul meu refuzase să-i achite o taxă de protecţie. Numele meu înseamnă ceva în rândul interlopilor de prin partea locului; prin urmare, de la întâmplarea respectivă încoace, amicul meu fusese lăsat să-şi vadă de afaceri după cum îi trecea lui prin minte. În meseria asta, e bine să ai relaţii în toate mediile.

Big Sam era dincolo de bar. Mă observă de cum intrasem şi-mi făcu semn să mă apropii, afişând un zâmbet larg. Ne-am strâns mâinile şi i-am comandat o bere. Cei doi vecini de la tejghea, un asiatic înalt şi un negru deşirat, m-au măsurat din priviri cu vădită ostilitate, până când l-au auzit pe Big Sam rostind:

— Şi? Ce mai face Mistah Hammah? Mă bucur să te văd. N-ai mai dat de mult prin partea noastră de oraş.

Auzindu-mi numele, cei doi îşi luară imediat tălpăşiţa, punând rapid o distanţă de minimum doi metri între mine şi ei. Sam ştia că nu venisem aici doar ca să beau o bere. S-a mutat la marginea tejghelei, iar eu l-am urmat.

— Care-i treaba, Mistah Hammah? Pot să-ţi fiu de ajutor?

— Poţi. Spune-mi, se poate paria aici?

Sam aruncă o privire grăbită în jur, înainte de-a răspunde.

— Da. Vin băieţii şi colectează, ca peste tot. Da’ de ce mă-ntrebi?

— Şeful cel mare e tot George Kalecki?

Vădit nervos, Sam îşi linse buzele groase. Era limpede că, deşi nu voia să joace rolul turnătorului, intenţiona să mă ajute.

— E vorba de-o crimă, Sam, i-am spus. Mai bine îmi spui acum, decât să vină poliţia şi să te trezeşti dus la secţie. Doar îi cunoşti...

Se vedea cum cugeta adânc. Pielea frunţii i se încreţise.

— OK, Mistah Hammah. Presupun că-i în regulă să-ţi zic. Tot Kalecki e şeful, dar el nu dă p-aci. Lucrează numai prin intermediari.

— Bobo Hopper mai lucrează? Era o vreme când era nedespărţit de Kalecki. Îşi face veacul aici, nu-i aşa?

— Da, dom’le. E-aici. Da’ nu mai colectează pariuri. De vreo câteva luni şi-a găsit o slujbă pe bune şi s-a apucat de crescut albine.

Ei, asta chiar era o noutate. Bobo Hopper era o caricatură de personaj, un exemplu pentru ceea ce poate face mediul înconjurător dintr-un om. Avea mintea unui copil de doisprezece ani, cu un fizic pe măsură. Malnutrit încă din copilărie, era mărunţel şi sfrijit. Îl cunoşteam îndeajuns de bine. Un ins oarecare, cu o inimă de aur. Oricât de urât te purtai cu el, îţi rămânea prieten credincios. De fapt, prietenii lui erau pretutindeni; păsările, animalele, insectele. Îl văzusem odată izbucnind în plâns după ce nişte puşti distruseseră un muşuroi şi omorâseră o duzină de furnici. Şi iată că, spre mirarea mea, Bobo avea acum o slujbă „pe bune” şi se apucase de crescut albine.

— Unde-i acum? În sala din spate?

— Da, dom’le. Ştii matale unde. Ultima oară când l-am văzut studia un album de poze cu albine.

Mi-am golit halba dintr-o înghiţitură, sperând în adâncul sufletului ca aceia care o folosiseră înaintea mea să fi fost sănătoşi tun. Trecând pe lângă asiaticul cel înalt şi negrul cel deşirat, i-am văzut că mă urmăreau din priviri, până când am ajuns în dreptul uşilor aripii din spate.

Bobo Hopper era aşezat la o masă din capătul îndepărtat al încăperii. Pe vremuri, în sala asta se aflau două mese de ruletă şi una de zaruri, dar acum, toate astea erau înghesuite într-un colţ. O fereastră cu gratii se deschidea sus în perete, încercând zadarnic să aducă în încăpere puţina lumină care răzbătea prin hornul de aerisire; din fericire, din tavan atârna de-un fir o dulie cu un bec stingher, care reuşea să ţină bezna la distanţă. De-a lungul peretelui erau înşirate tot soiul de vechituri, pe

care afişele de carton cu reclame la bere nu reuşeau să le ascundă privirii.

Pe pereţi atârnau, prinse-n pioneze, câteva poze deocheate, şterse de vreme şi împestriţate cu rahat de muscă; cineva încercase să copieze imaginile pe tapetul scorojit, în creion, dar nu prea fusese vizitat de muze. Uşa prin care intrasem, care dădea în bar, era singura ieşire. Am încercat zadarnic să trag zăvorul, aşa că am lăsat uşa neîncuiată.

Bobo nu mă auzise intrând, într-atât era de absorbit de cartea lui. Vreme de câteva secunde, am privit imaginile peste umărul lui, urmărindu-i buzele care silabiseau cuvintele de pe pagini. Într-un târziu, l-am bătut zdravăn pe umăr.

— Ia te uită, mai nou nu-ţi saluţi prietenii?

Bobo a sărit de pe scaun, speriat, apoi a văzut cine eram şi pe chip i s-a lăţit un zâmbet.

— Eeeei, Mike Hammer! Frate, da’ chiar mă bucur să te văd.

Şi-a întins mâna scheletică, iar eu i-am strâns-o fără ezitare.

— Ce cauţi aici, Mike? Doar n-ai venit anume ca să mă vezi? Hai, stai jos.

A rostogolit un butoiaş de bere gol până în dreptul mesei. M-am aşezat.

— Am auzit că te-ai apucat să creşti albine, Bobo. E-adevărat?

— Eeeei, da, chiar despre asta citeam acuma în cartea asta. E tare distractiv. De-acuma mă şi cunosc albinele mele, Mike. Când îmi ţin mâna la intrarea în stup nu mă-nţeapă, doar se plimbă pe mine. Ar trebui să le vezi.

— Sunt convins că-i tare distractiv, i-am spus. Dar nu cred că-i ieftin să te-ngrijeşti de albine, nu?

— Da’ de unde! Am făcut stupul dintr-o cutie pentru ouă. Am şi vopsit-o. Şi le place stupul lor, nu zboară, ca altele. Le ţin pe acoperiş, mi-a dat voie proprietăreasa. Nu-i prea plac ei albinele, da’ i-am dus un borcănaş de miere şi i-a plăcut. Mă pricep la albine.

Bobo era un băiat de treabă. Clocotea de entuziasm, spre deosebire de atâţia alţii, care se lăsau doborâţi de amărăciune. Nu avea familie, nu avea o casă a lui, dar uite că-şi găsise o proprietăreasă care-l lăsa să-şi crească albinele. Mi-era drag de el. Nu-l puteam interoga, căci ar fi amuţit pe dată, dar, din momentul în care el era cel ce alegea subiectul, nu-i mai tăcea gura.

— Am auzit că ţi-ai găsit şi o slujbă nouă, Bobo. Cum te descurci?

— A, grozav, Mike! Îmi place. Mi se spune curierul-şef.

Probabil că nu era decât o batjocură, dar n-am vrut să-i spun asta.

— Şi ce fel de muncă e? am întrebat. E grea?

— Îhî. Fac livrări şi dau cu mătura şi toate alea. Uneori, domnul Didson îmi dă voie să merg cu bicicleta lui când am de făcut vreo livrare pentru prăvălia lui. Mă distrez de minune. Şi întâlnesc o grămadă de oameni drăguţi.

— Câştigi bine?

— Sigur. Fac câte douăş’cinci de cenţi sau chiar cincizeci de câte ori fac ceva. Bogătanii de pe Park Avenue mă plac. Săptămâna trecută am făcut aproape cin’şpe dolari.

Cincisprezece dolari. Suma asta era o avere pentru el. Ducea o viaţă simplă, iar acum avea motive să fie mândru de sine. Şi eu eram mândru de el.

— Nu sună deloc rău, Bobo. Cum de te-ai pricopsit cu o slujbă aşa de bună?

— Păi... Îl mai ţii minte pe bătrânu’ Humpy?

Am încuviinţat din cap. Humpy era un tip cocoşat, avea undeva înspre cincizeci de ani şi lucra ca lustragiu pentru tipii din birourile de pe Park Avenue. Îl folosisem drept pândar de câteva ori, era dispus să facă orice ca să mai câştige un ban.

— Bătrânu' Humpy a făcut tuberculoză, a continuat Bobo. S-a dus la munte să lustruiască pantofii celor de-acolo, iar eu i-am luat locul. Numai că nu eram la fel de bun ca el, aşa că oamenii m-au tot rugat să fac diverse lucruri pentru ei, în loc să le lustruiesc pantofii. Acuma mă duc acolo în fiecare dimineaţă devreme, iar oamenii îmi dau sarcini, ca de exemplu să fac livrări. Azi mi-am luat o zi liberă fiindcă trebuie să mă văd cu un tip ca să cumpăr o regină pentru stupul meu. El are două. Crezi că cinci dolari e prea mult de plătit pentru o regină, Mike?

— Ah, nu, nicidecum.

N-aş fi fost în stare să deosebesc o regină a albinelor de-o cobră regală, dar reginele oricărei specii sunt, în general, mai scumpe.

— Ce-a zis domnul Kalecki când ai încetat să mai colectezi pariuri pentru el?

Mă aşteptasem ca Bobo să refuze să-mi răspundă, dar se pare că mă înşelasem.

— Ei, s-a purtat tare frumos cu mine. Mi-a dat zece dolari fiindcă am lucrat atâta vreme cu dumnealui şi mi-a spus că mă pot întoarce oricând vreau.

Nu era deloc de mirare că-l voia înapoi. Bobo era cinstit până-n măduva oaselor. În general, colectorii de pariuri câştigau o grămadă fără ştirea celor care-i plăteau, subtilizând din banii pariorilor care pierdeau. Bobo era însă prea prost ca să fie necinstit.

— Chiar c-a fost frumos din partea domnului Kalecki, am rânjit. Dar câştigi întotdeauna mai bine când eşti pe cont propriu, nu-i aşa?

— Da. Într-o bună zi, tot ce-am să mai fac o să fie să cresc albine. Se pot câştiga bănuţi frumoşi de pe urma albinelor. Poate c-o să-mi fac chiar o fermă de albine.

Bobo zâmbi, cu gândul la bunăstarea viitoare. Zâmbetul se preschimbă însă în curând în încruntare. Privirea îi rămase aţintită într-un punct de dincolo de mine. Eram cu spatele spre uşă, dar am înţeles deîndată, când i-am văzut spaima de pe chip, că nu mai eram singurii ocupanţi ai sălii din spate.

Lama cuţitului mi se strecură sub bărbie într-o mişcare lentă. Cel care o ţinea nu-şi încleştase mâna pe mâner, dar degetele păreau gata să se strângă deîndată ce-aş fi făcut o mişcare. Lama purta urme de ascuţire recentă. Degetul arătător era aşezat deasupra lamei, gata să apese pentru a tăia. Tipul ăsta se pricepea să mânuiască un cuţit.

Ochii lui Bobo erau holbaţi de groază. Îşi mişca buzele, dar nu reuşea să scoată nici un sunet. Începu să transpire; broboane de sudoare i se prelingeau pe obrajii scobiţi. O mână îmbrăcată într-o ţesătură închisă la culoare îmi trecu peste umăr şi se strecură uşurel sub haina mea, căutându-mi arma.

M-am aplecat brusc şi-am izbit îndărăt. Masa a zburat cât colo, lovită de tălpile mele. Am apucat mâna care ţinea cuţitul şi-am tras în jos cât am putut de tare, iar asiaticul cel înalt a aterizat deasupra mea. Am văzut, în ultima clipă, piciorul care cobora spre faţa mea şi mi-am ferit capul chiar la timp. Negrul cel deşirat ratase doar cu câţiva centimetri. Eu însă n-am pierdut ocazia. Am dat drumul mâinii care ţinea cuţitul şi l-am apucat de picior. O clipă mai târziu eram la podea, luptându-mă să-mi apăr viaţa cu doi golani transpiraţi.

Lupta n-a durat însă prea mult. Cuţitul mi-a apărut iar în câmpul vizual, dar de data asta am apucat mâna care-l ţinea şi am răsucit încheietura. Tendoanele mâinii s-au

întins şi oasele au pocnit sinistru. Asiaticul a dat drumul unui urlet şi a scăpat arma. Într-o clipă, eram din nou în picioare. Negroteiul se ridicase şi el, iar acum se repezea asupra mea, cu capul înainte.

N-avea rost să-mi fac praf pumnul izbindu-l în scăfârlie. Mi-am repezit înainte piciorul, iar vârful pantofului i-a întâlnit, în plin, faţa. Atacatorul meu a căzut într-o parte, şi, din inerţie, s-a oprit abia lângă perete, o grămadă inertă. Dinţii de jos i se zăreau printre buzele însângerate, iar doi incisivi zăceau alături de nas, năclăiţi de sânge.

Asiaticul se ţinea de încheietura mâinii şi încerca să se ridice. L-am ajutat, apucându-l de guler şi smucindu-l în sus. I-am izbit rădăcina nasului cu latul palmei. Am auzit cartilajele sfărâmându-se, iar sângele a ţâşnit numaidecât, din belşug. Tipul ăsta fusese probabil un răsfăţat al femeilor, dar n-avea să mai fie chipeş vreodată. L-am lăsat să cadă la pământ.

Într-o doară, l-am căutat prin buzunare. N-am găsit mare lucru. În portofelul ieftin se aflau câteva poze cu fete, una dintre ele albă, unsprezece dolari şi o mulţime de cotoare ale unor bilete de pariuri. Negrul cel deşirat şi-a acoperit faţa atunci când m-am apropiat, dându-şi ochii peste cap ca o vită. În buzunar i-am găsit o lamă de ras. Cu un băţ de chibrit trecut prin ea. Isteaţă şmecherie! Lama trebuia ţinută astfel încât numai tăişul să iasă puţin dintre degete. O palmă dată adversarului, iar chibritul o împiedica să alunece la adăpostul degetelor. Lama aceea putea să-ţi facă faţa ferfeniţă din doar câteva lovituri.

Negrul a încercat să scape din mâinile mele, aşa că l-am mai pocnit o dată. Un pumn încasat în falcă s-a dovedit prea mult pentru el. Şi-a pierdut cunoştinţa, la fel ca tovarăşul lui.

Bobo rămăsese nemişcat, ţintuit pe scaunul său. Doar zâmbetul larg îi revenise.

— Ei, Mike, da’ ştiu că eşti tare! Mi-aş dori să fiu şi eu aşa.

Am scos o bancnotă de cinci dolari din buzunar şi i-am vârât-o în buzunarul de la piept al cămăşii.

— Ia uite, să ai să-i cumperi reginei tale şi un rege, i-am spus. Ne vedem mai târziu.

I-am apucat de gulere pe cei doi golani şi i-am târât către ieşire. Big Sam m-a zărit şi mi-a ieşit în întâmpinare, însoţit de o duzină dintre muşterii. Păreau că aşteaptă o continuare a încăierării.

— Care-i faza, Sam? Ce-ţi veni să-i laşi pe ăştia doi maimuţoi să se dea la mine? Nu-ţi stă în fire.

Rânjetul lui Big Sam se lăţi.

— A trecut ceva timp de când n-am mai avut parte de un pic de distracţie p-aici, Mistah Hammah.

Se întoarse către cei aşezaţi la bar şi întinse mâna, cu palma deschisă.

— Banii jos, râse el.

I-am trântit pe asiatic şi pe tovarăşul său, grămadă pe podea, în timp ce Sam îşi primea banii. Ceilalţi n-aveau să mai parieze prea curând împotriva mea.

În timp ce-mi luam rămas bun de la Sam, Bobo ieşi în fugă din încăperea din spate, fluturând bancnota de cinci dolari.

— Mike, regina albinelor n-are nevoie de rege! îmi strigă el. Albinele n-au regi!

— Cum să nu, Bobo?! i-am replicat, peste umăr. Orice regină trebuie să aibă un rege. Întreabă-l pe Sam, o să-ţi explice el.

Când am ieşit, Bobo îl iscodea de zor pe Sam. Probabil avea să-şi petreacă tot restul vieţii încercând să afle răspunsul.

Drumul spre casă mi-a luat mai mult decât crezusem. Era un trafic infernal, astfel că se făcuse aproape şase

când am ajuns. Am parcat maşina, am urcat scările până la apartamentul meu şi am început să mă dezbrac. Cămaşa, până de curând curată, era ca vai de ea. Eram stropit pe piept cu sânge, iar cravata mi se boţise. Buzunarul de la piept al hainei se rupsese pe cusătură. Când am descoperit asta, vreme de-o clipă, mi-a părut rău că îi lăsasem în viaţă pe cei doi ticăloşi. În ziua de azi e atât de greu să găseşti un sacou decent!

Un duş cu apă când fierbinte, când rece ca gheaţa, m-a pus pe picioare. M-am bărbierit rapid, m-am spălat pe dinţi şi am îmbrăcat un rând de haine curate. Vreme de o clipă am stat în cumpănă dacă se cuvenea sau nu să port armă la întâlnirea cu o doamnă, dar obişnuinţa a avut câştig de cauză. Mi-am prins tocul pe deasupra cămăşii, apoi am picurat un pic de ulei în mecanismul revolverului calibrul 45 şi am verificat încărcătorul. Totul era în regulă. Mi-am şters arma şi am vârât-o în tocul poziţionat sub braţ. Oricum, sacoul n-ar fi stat bine pe mine dacă bătrâna mea armă n-ar fi fost la locul ei. Fusese croit astfel încât să permită disimularea artileriei de rigoare.

M-am privit încă o dată în oglindă, ca să mă asigur că nu uitasem nimic. În lipsa Veldei, care obişnuia să-mi controleze înfăţişarea înainte să plec undeva, mi-era greu să-mi dau seama dacă mă gătisem să merg la circ sau la un club de noapte. Acum îmi doream să fi fost mai distant cu Mary Bellemy. Velda era prea bună ca să-mi permit să o pierd. Cel mai probabil, o săptămână de-atunci încolo n-avea să-mi mai adreseze nici un cuvânt. Într-o bună zi aveam să fiu nevoit să încep să mă port mai frumos cu ea, în ciuda firii ei neiertătoare, care nu era dispusă să-mi tolereze moravurile.

Hârbul meu avea nevoie de benzină, aşa că am trecut pe la garajul unui prieten. Henry, mecanicul, a ridicat capota să verifice uleiul. Îi plăcea maşina mea. El era cel

care îi instalase un motor foarte puternic şi îi prelucrase caroseria. Ca urmare, maşina mea arăta, pe dinafară, ca o rablă obosită în prag de pensionare, dar avea cauciucurile bune, iar motorul excelent, reglat la marele fix. Prinsesem o sută şaizeci de kilometri pe oră pe şosea, cu pedala de acceleraţie apăsată doar pe jumătate. Henry luase motorul de la o limuzină cu spatele făcut acordeon şi mi-l vânduse pe o nimica toată. De câte ori vreun alt mecanic vedea ce aveam sub capotă, fluiera admirativ. În felul lui, hârbul era o capodoperă.

Am ieşit de la garaj şi am cotit-o pe o stradă laterală cu sens unic, ca să evit semafoarele de pe bulevard, îndreptându-mă spre apartamentul Charlottei. Nu-mi ieşea din minte felul în care privise, parcă prin mine, la ultima noastră întâlnire. Ce minunăţie de femeie!

Strada pe care se afla casa ei era plină de maşini, parcate una după alta, aşa că am dat ocol cvartalului până ce am găsit un loc de parcare, între o limuzină neagră şi un coupé. În timp ce făceam cale întoarsă spre casa ei, pe jos, mă gândeam c-ar fi fost tare bine ca ea să nu aibă în seara aceasta vreun invitat la cină, ori vreun alt soi de oaspete. Ar fi însemnat că norocul nu mă părăsise. Mă gândeam, de asemenea, despre ce anume urma să discutăm. După părerea mea, prin natura profesiei sale, Charlotte Manning poseda, cu siguranţă, un spirit de observaţie mai dezvoltat decât al unui om de rând, căci în branşa ei detaliile erau cele mai importante.

Am sunat la soneria din stradă. O clipă mai târziu, zăvorul bâzâi şi se deschise. Am împins poarta şi am intrat. Menajera mă aştepta în uşă, cu pălăria pe cap şi haina pe umeri, pregătită de plecare.

— Intraţi, domnu’ Hammah, spuse ea. Don’şoara Charlotte v-aşteaptă.

Auzind acest lucru, am ridicat din sprâncene, uimit. Mi-am aruncat pălăria şi haina pe o măsuţă de lângă intrare şi am păşit înainte, în salon. Menajera mai zăbovi doar cât să o anunţe pe gazdă, aflată, se pare, în dormitor.

— A venit, don’şoară Charlotte.

O voce dătătoare de fiori îi răspunse imediat:

— Mulţumesc. Poţi pleca la cinema.

Am salutat-o din cap pe menajera care ieşea şi m-am aşezat pe canapea.

— Bună.

Am sărit în picioare şi i-am luat mâna caldă într-a mea.

— Bună şi ţie, i-am răspuns zâmbind. Cum se face că mă aşteptai?

— Mi-e teamă că sunt un pic cam încrezută. Am sperat din tot sufletul că ai să vii în seara asta şi m-am pregătit. Îţi place rochia?

Făcu o piruetă în faţa mea, privindu-mă atent, peste umăr. Expertul în psihiatrie dispăruse; în locul său rămăsese Charlotte Manning, femeia fatală, cea delicios de tânără şi de frumoasă. Purta o rochie strâmtă, de mătase albastră, care i se lipea de trup de parc-ar fi fost udă, ascunzându-l şi dezvăluindu-l în egală măsură. Părul blond îi cădea liber pe umeri, o avalanşă de bucle mici, strălucitoare. Chiar şi ochii ei păreau că aruncă scântei.

Păşi provocator de-a curmezişul încăperii, apropiindu-se de mine. Pe sub rochie, corpul ei mi se dezvăluia, superb, mai perfect decât îmi apăruse la prima vedere. Era mai subţire decât intuisem, cu un mijloc delicat şi umeri laţi. Curba sânilor ei era o pereche de zâmbete încremenite, ce nu păreau încorsetate de armătura lenjeriei. Avea picioarele acoperite de ciorapi de nylon fin şi încălţate cu tocuri înalte, ceea ce o făcea să pară aproape la fel de înaltă ca mine. Avea picioare frumoase, puternice, cu forme armonioase...

— Ei? Îţi place? mă întrebă ea, din nou.

— Eşti minunată şi ştii asta, i-am răspuns, zâmbind. Îmi aminteşti de ceva...

— Ce anume?

— De o modalitate prin care poţi tortura un bărbat.

— Ei, haide, nu poate fi chiar atât de rău? Asta simţi acum? Că te-aş tortura?

— Nu, nu chiar. Dar, dacă iei un bărbat care n-a mai văzut femeie de cinci ani, să zicem, şi-l legi cu lanţuri de-un zid, iar apoi te plimbi prin faţa lui aşa cum te-ai plimbat tu adineauri... ei, aia ar fi o tortură cumplită. Ştii ce zic?

Avea un râs gutural, provocator, iar când râdea îşi lăsa uşor capul pe spate. Am simţit că eram gata să o trag înspre mine şi s-o sărut pe gâtul acela frumos.

M-a luat de braţ şi m-a condus în bucătărie. Masa era pusă, cu două tacâmuri, iar în mijlocul se afla un platou cu o grămadă mare de pui prăjit, iar alături un bol imens cu cartofi prăjiţi.

— Toate astea-s pentru noi. Iar acum, stai jos şi mănâncă. Şi eu mi-am amânat cina, deja cu o oră, aşteptându-te.

Mă luase prin surprindere. Femeia asta fie avea un dosar complet cu tot ce-mi plăcea şi ce detestam, fie era clarvăzătoare. Puiul prăjit era mâncarea mea preferată.

În timp ce-mi trăgeam un scaun şi mă aşezam, am rostit:

— Ştii, Charlotte, dacă ar fi să privesc strâmb şi să judec drept, aş putea presupune că mâncarea asta e otrăvită. Dar chiar de-ar fi, tot am s-o mănânc.

Ea tocmai îşi punea un şervet tivit cu roşu. Şi-l legă, apoi turnă cafeaua în căni.

— Păi, poate că există motive să mă priveşti strâmb, rosti ea, fără să se emoţioneze deloc.

— Ia s-auzim! am îndemnat-o, cu gura plină.

— Atunci când ai venit, am văzut, pentru prima oară după foarte mult timp, un bărbat care mi-a plăcut.

Se aşează şi continuă:

— Am consultat sute de pacienţi şi, chiar dacă pare surprinzător, majoritatea au fost bărbaţi. Dar toţi atât de lipsiţi de importanţă... Fie au carenţe serioase de caracter, fie nu l-au avut niciodată. Au minţile fragile şi concepţiile le sunt limitate. Atât de mulţi dintre ei fie îşi reprimă anumite impulsuri, fie sunt obsedaţi, dar toţi vin la mine ca să-mi istorisească poveştile lor demne de milă. Atunci când vezi în jurul tău doar bărbaţi cu masculinitatea făcută ferfeniţe, când găseşti astfel de specimene şi printre cei pe care-i numeşti prieteni, sfârşeşti prin a căuta cu tot dinadinsul un bărbat în toată puterea cuvântului.

— Mulţumesc, am reuşit să rostesc, întrerupându-i tirada.

— Nu ai de ce, mi-a replicat. Vorbesc cât se poate de serios. Te-am diagnosticat din momentul în care ai pus piciorul în cabinetul meu. Am văzut în tine un bărbat care ştie să trăiască şi care se pricepe să oblige viaţa să-i urmeze regulile. Eşti un gigant, la statură şi la minte deopotrivă, şi nu-ţi reprimi nimic din ceea ce simţi.

Mi-am şters gura şi a spus:

— Şi totuşi, am şi eu o obsesie.

— Chiar aşa? Nu pot să-mi dau seama care ar putea fi.

— Vreau să dau de urma unui criminal. Şi vreau să-l ucid.

Am privit-o atent, în vreme ce muşcam cu spor dintr-o pulpă de pui suculentă. Ea îşi dădu părul pe spate şi râse, încuviinţând.

— Da, dar asta e o obsesie care merită. Acum haide, mănâncă.

Am dat gata bună parte din grămada de pui prăjit cât ai clipi din ochi. Farfuria mi-era de-acum plină cu oase

curate. Charlotte depusese la rândul ei eforturi notabile în acest sens, dar eu am fost cel care a dus greul. După o felie de plăcintă şi o a doua cană de cafea, m-am lăsat pe spate în fotoliu, sătul ca o văcuţă mulţumită de sine.

— Bucătăreasa ta găteşte minunat, am remarcat.

— Aiurea, care bucătăreasă? a venit răspunsul. Eu am gătit. Mă pricep, n-am fost dintotdeauna bogată.

— Ei bine, când va veni vremea să te măriţi, nu va trebui să te străduieşti prea mult să-ţi găseşti un soţ.

— O, în privinţa asta se ştie că am metodele mele, spuse ea. Acum tocmai îţi servesc o parte dintre ele. Ademenesc bărbaţii în apartamentul meu, le gătesc şi, înainte să plece spre casă, vine şi cererea în căsătorie.

— Nu vreau să te dezamăgesc de pe-acum, dar să ştii că s-a mai încercat metoda asta cu mine.

— Poate, dar nu de către o expertă.

Am izbucnit amândoi în râs. I-am sugerat să o ajut la spălatul vaselor şi mi-a întins un şorţ. L-am luat cu grijă şi l-am aşezat pe spătarul unui scaun. Un şorţ nu prea se potrivea cu mutra mea. Dacă, din întâmplare, cineva m-ar fi văzut purtând aşa ceva, nu mi-aş mai fi putut repara reputaţia nici într-o mie de ani.

După ce-am terminat cu vesela, ne-am mutat în sufragerie. Charlotte s-a cuibărit în fotoliu, iar eu m-am prăvălit pe sofa. Ne-am aprins ţigările, apoi ea a zâmbit şi a spus:

— E-n regulă, acum poţi să-mi spui ce te-a determinat să revii. Mai ai întrebări?

Am clătinat din cap.

— Am să-ţi mărturisesc de bunăvoie, nu-i nevoie să pui biciul pe spinarea mea. Am pornit încoace având în minte două lucruri. În primul rând, voiam să aflu cum arăţi cu părul despletit. Din punctul ăsta de vedere, rezultatul e clar peste aşteptări.

— Şi în al doilea rând?

— Aş vrea ca tu, în calitate de practician al psihiatriei, să mă luminezi întrucâtva în ceea ce priveşte uciderea prietenului meu, Jack Williams.

— Înţeleg. Poate c-aş putea să te ajut, dar va trebui să-mi spui mai concret ce vrei să afli.

— Bun. Vreau detalii. Crima e prea recentă ca să-mi fi făcut o idee foarte limpede despre ea, dar voi ajunge şi acolo. E cât se poate de plauzibil ca ucigaşul lui Jack să fi fost unul dintre participanţii la petrecere. La fel de plauzibil e însă şi ca acesta să fi fost cineva din afara acestui cerc. Am făcut câteva studii de personaje şi nu mi-a plăcut deloc ce am aflat. Dar ăsta n-ar fi fost un motiv suficient pentru o crimă. Ceea ce vreau de la tine e o opinie, nu una bazată pe fapte sau pe o deducţie logică, ci o opinie pur profesională despre modul în care cei pe care i-am pomenit ar putea avea legătură cu crima şi pe cine l-ai desemna drept cel mai probabil actor în rolul criminalului.

Charlotte trase îndelung din ţigară, apoi o strivi în scrumieră. Se simţea că se gândeşte profund, efortul i se putea citi pe chip. Trecu un minut până când, în cele din urmă, îmi răspunse:

— Îmi ceri ceva nespus de greu, să emit o judecată despre cineva. De obicei, un astfel de verdict e dat după dezbateri care ţin ore în şir, de către doisprezece oameni şi un judecător. După ce te-am cunoscut, am încercat să aflu tot ce s-a putut despre tine. Voiam să ştiu ce e în mintea unui bărbat ca tine. N-a fost prea greu să mă informez. Ziarele sunt pline de poveşti despre cazurile tale, s-au scris chiar şi editoriale, unele dintre ele departe de a-ţi fi favorabile. Şi totuşi, am găsit şi oameni care te-au cunoscut şi te plac. Oameni de rând şi personalităţi, deopotrivă. Şi eu te plac. Dar mi-e teamă că, dacă ţi-aş spune ceea ce cred, aş rosti condamnarea la moarte a

cuiva. Nu, n-am să-ţi spun, te-ai repezi să-l ucizi pe respectivul personaj. Şi nu vreau asta. Sunt atâtea lucruri care ar face din tine un om extraordinar dacă mintea nu ţi-ar fi antrenată să urăşti cu atâta putere! Ceea ce pot să-ţi spun e ce am văzut. Durează puţin să-mi amintesc, toată după-amiaza m-am gândit doar la seara aceea şi la zilele dinaintea ei. Anumite lucruri care-mi ieşiseră din minte îmi sunt limpezi acum şi pentru tine s-ar putea să capete un oarecare sens. Eu sunt obişnuită cu conflictul personal, cu lupta care se poartă în interiorul minţii unui om, nu cu ceea ce îi antagonizează pe doi sau mai mulţi indivizi. Sunt în stare să observ anumite lucruri, să le aşez la locul potrivit, dar nu pot decât să le înregistrez. Atunci când cineva urăşte, sunt capabilă să descopăr motivul acelei uri, poate chiar să-l ajut pe acel cineva să-şi raţionalizeze sentimentul. Dacă însă ura l-a mistuit până a ajuns să-l împingă la crimă, pot cel mult să-ţi spun că era de aşteptat să se întâmple aşa. Aflarea criminalilor şi a motivelor care i-au determinat să ucidă le las în seama unor minţi mai perspicace decât a mea.

I-am ascultat cu atenţie fiecare cuvânt şi am înţeles ce voia să-mi transmită.

— Fie aşa cum spui, i-am zis. În cazul ăsta, spune-mi ce ai observat.

— Nu cine ştie ce. Jack a fost într-o stare de încordare nervoasă încă de cu o săptămână înaintea petrecerii. L-am întâlnit de două ori în acel interval şi nu mi s-a părut că starea lui s-ar fi ameliorat în vreun fel. I-am atras atenţia asupra acestui lucru, dar el a râs şi mi-a spus că încă mai avea dificultăţi să se adapteze la viaţa civilă. La momentul respectiv mi s-a părut o explicaţie rezonabilă. E normal ca un om care şi-a pierdut un membru să se adapteze mai greu la viaţa de zi cu zi. În noaptea petrecerii era la fel de încordat ca înainte, iar starea lui de nervozitate i s-a

transmis şi Myrnei. Ea oricum îşi făcea întotdeauna griji pentru Jack, dar de data asta am putut vedea că era aproape la fel de neliniştită ca el. Nu era ceva care să sară în ochi, doar anumite detalii mărunte: o tresărire atunci când s-a spart un pahar, o încruntare atunci când se auzea vreun zgomot neaşteptat. Şi ea şi Jack s-au descurcat binişor să-şi ascundă starea de spirit, aşa încât îmi imaginez c-am fost singura care a remarcat că ceva nu era în regulă. Domnul Kalecki a ajuns la petrecere prost dispus. Sau, poate, furios ar fi un cuvânt mai potrivit. S-a răstit de câteva ori la Hal Kines şi s-a purtat ca ultimul mojic cu Mary Bellemy.

— În ce fel? am vrut să aflu.

— Dansau, iar ea i-a spus ceva. N-am auzit ce anume, dar el s-a strâmbat şi i-a răspuns: „Mai lasă-mă cu prostiile astea, surioară!”, apoi a condus-o înapoi la ceilalţi şi s-a îndepărtat, fără vreun alt cuvânt.

Am început să râd. Ea m-a privit nedumerită, aşa că m-am simţit dator să-i explic:

— Probabil că Mary Bellemy i s-a oferit lui George, chiar acolo, pe ringul de dans. Femeia simte că îmbătrâneşte. E nimfomană.

— Chiar aşa? Şi cum anume ai aflat tu asta? mă întrebă ea, cu un început de răceală în glas.

— Nu intra la idei, i-am răspuns. A încercat şi cu mine, dar n-am fost disponibil.

— N-a fost momentul potrivit?

— Nici atunci şi nici altădată. Îmi place să muncesc pentru ceea ce vreau să obţin, nu să mi se ofere totul pe tavă.

— Va trebui să ţin minte asta. Am avut oarecare bănuieli că Mary ar fi aşa, dar nu am stat să mă gândesc prea mult la acest subiect. Suntem doar cunoştinţe de ocazie. În sfârşit... Când ne pregăteam de plecare, Jack m-

a reţinut o clipă la uşă şi m-a rugat să trec pe la el cândva în cursul săptămânii viitoare. Înainte să apuce să-mi dea mai multe amănunte, ceilalţi m-au chemat şi a trebuit să plec. A fost ultima oară când l-am văzut.

— Înţeleg.

Am încercat să întorc cele spuse de ea pe-o parte şi pe alta în gând, dar n-am avut nici o revelaţie. Aşadar, pe Jack îl măcina ceva, la fel şi pe Myrna. Posibil să fi fost acelaşi lucru. Sau poate că nu. Iar George era, la rândul lui, supărat dintr-un motiv oarecare.

— Ei, ce părere ai? mă întrebă Charlotte.

— Niciuna, dar am să mă mai gândesc.

Charlotte se ridică din fotoliu, se apropie şi se aşează lângă mine, pe canapea. Îşi aşează mâna într-a mea şi privirile ni se întâlniră.

— Fă-mi o favoare, Mike. Nu-ţi cer să laşi totul baltă şi să-i laşi pe poliţişti să se ocupe, vreau doar să ai grijă. Te rog, nu vreau să fii rănit.

Când a spus lucrurile astea am simţit că o cunosc dintotdeauna. Mâna ei caldă tremura uşor. Mi-am dat seama că mă ia valul, şi nu o văzusem decât de două ori.

— O să am, i-am zis. Dar de ce-ţi faci tu griji?

— Uite, din cauza asta...

S-a aplecat, buzele i s-au întredeschis şi şi-a lipit gura de a mea. În timp ce ne sărutam, mâinile mi s-au încleştat atât de tare pe braţele ei, încât am simţit durere în încheieturi, dar ea nu a protestat nici măcar o clipă. Când s-a retras, în priviri avea o strălucire blândă. În mine, în schimb, clocotea un vulcan. Charlotte îşi privi urmele lăsate de mâinile mele pe braţele ei şi zâmbi.

— Şi ţie îţi place mai dur, nu-i aşa, Mike?

De data asta, am evitat să-i mai provoc durere. M-am ridicat şi-am tras-o spre mine. Am strâns-o în braţe şi am lipit-o de mine, ca să-mi simtă înfocarea. Sărutul a fost mai

lung. Un sărut pe care n-am să-l uit niciodată. Apoi i-am sărutat ochii şi locul acela de pe gât care mi se păruse atât de apetisant. Era chiar mai bine decât îmi imaginasem că ar putea fi.

Am întors-o cu spatele spre mine. Stăteam acum, amândoi, cu faţa spre ferestrele dinspre stradă. Şi-a atins capul de faţa mea, ţinându-mi mâinile cu care o îmbrăţişam strâns.

— Acum am să plec, am rostit. Dacă nu plec acum, n-o să mai plec niciodată de aici. Data viitoare o să rămân mai mult. Nu vreau să stric lucrurile între noi, şi tocmai asta mi-e teamă c-aş face dacă aş mai rămâne acum.

Ea şi-a înclinat capul, iar eu i-am sărutat vârful nasului.

— Înţeleg, a spus, aproape în şoaptă. Însă ţine minte: de câte ori o să mă vrei, o să fiu aici. Vino şi o să mă ai.

Am sărutat-o din nou, mai uşor de data asta, apoi m-am îndreptat spre uşă. Ea mi-a întins pălăria şi mi-a netezit părul, îndepărtându-mi-l de pe frunte.

— La revedere, Mike.

— La revedere, Charlotte. A fost o cină minunată, alături de-o fată minunată.

Mă mir c-am reuşit să ajung în stradă. Abia îmi mai amintesc cum am izbutit să mă urc în maşină. În minte îmi stăruiau chipul ei şi corpul ei superb. Felul în care mă sărutase şi înflăcărarea din privirea ei.

Am oprit pe Broadway şi-am intrat într-un bar, cu gândul să beau ceva, să-mi limpezesc minţile. Nu mi-a fost de prea mare ajutor, aşa că m-am dus acasă şi m-am culcat, mult mai devreme decât îmi stătea în obicei.

Capitolul 7

M-am trezit înainte să fi sunat ceasul, ceea ce nu-mi prea stătea în fire. Am făcut un duş rapid şi m-am

bărbierit, apoi mi-am făcut o omletă şi-am înfulecat-o în grabă. Eram la cea de-a doua ceaşcă de cafea când şi-a făcut apariţia un ucenic de la atelierul de croitorie, aducându-mi costumul, curăţat şi călcat. Buzunarul fusese cusut atât de bine, încât părea că nu fusese rupt niciodată. M-am îmbrăcat şi am sunat la birou.

— Agenţia de investigaţii Hammer, bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa şi ţie, Velda. Sunt şeful tău, mă mai ţii minte?

— Aha.

— Ei, haide, draga mea, nu mai fii supărată pe mine, m-am rugat eu. M-am ales cu urma aia de ruj în exerciţiul funcţiunii. Cum crezi că pot să lucrez, dacă tu mă tratezi aşa?

— Se pare că te descurci de minune, veni replica. Ce pot să fac pentru dumneata, *domnule* Hammer?

— M-a sunat cineva?

— Nu.

— Vreo scrisoare?

— Nu.

— Am avut vreun vizitator?

— Nu.

— Vrei să te măriţi cu mine?

— Nu.

— E-n regulă, mai vorbim.

— Să mă mărit, ai spus? Hei, ia stai! Mike? Mike! Alo? Alo?

Am închis uşurel telefonul, râzând în sinea mea. Asta avea să-i dea de gândit şi, data viitoare, nu avea să-mi mai răspundă la fel de repezit. Aveam tot interesul să am grijă ce urma să spun, pe viitor. Nu-mi permiteam astfel de încurcături. Deşi, la drept vorbind, cu Velda n-ar fi fost, poate, chiar aşa de rău...

Poliţiştii îşi luaseră câinele de pază din faţa apartamentului lui Jack. Uşa rămăsese sigilată până la încheierea investigaţiei şi n-aveam de gând să mă pun rău cu procuratura rupând sigiliul, aşa că am aruncat o privire în jur.

Eram pe punctul de a renunţa, când mi-am amintit că geamul de la baie dădea într-un horn de aerisire şi se afla chiar faţă în faţă cu un alt geam. M-am îndreptat spre celălalt capăt al culoarului şi am bătut la uşa potrivită. Un tip scund, între două vârste, s-a ivit în prag, iar eu mi-am arătat legitimaţia.

— Poliţia.

Şi cu asta am spus totul.

Omul n-a stat să-mi examineze legitimaţia ci, grăbit nevoie mare, a deschis larg uşa. Era un cetăţean respectabil, încrezător în ordine şi domnia legii. Stătea acum în faţa mea, strângându-şi pulpanele unui sacou cam uzat şi încercând să pară nevinovat. Cu siguranţă se gândea la cine ştie ce boacănă făcuse în trafic în urmă cu vreo lună şi se închipuia deja în boxa acuzaţilor.

— Ăăă... da, domnule poliţist. Cu ce vă pot fi de ajutor?

— Cercetez toate modalităţile prin care s-ar fi putut intra în apartamentul domnului Williams. Din câte am înţeles, una dintre ferestrele dumneavoastră dă înspre fereastra lui de la baie. E adevărat?

Tipul rămase cu gura căscată.

— D-d-da, dar... Nimeni n-ar fi putut pătrunde pe-acolo fără să-l fi văzut.

— Nu e vorba despre asta, i-am explicat. Cineva ar fi putut coborî în rapel pe hornul de aerisire. Ce vreau să aflu e dacă acel geam poate fi deschis dinspre exterior, şi n-am de gând să cobor în rapel pentru asta.

Tipul răsuflă adânc, vădit uşurat.

— Aha, înţeleg acuma. Desigur, poftiţi înăuntru. Pe aici.

O femeie cu mutră de rozătoare îşi făcu apariţia în uşa dormitorului.

— John, ce s-a întâmplat?

— Domnul e de la poliţie, o informă el, foarte plin de sine. Doreşte să-l ajut.

M-a condus în baie. Am împins uşor geamul, care abia s-a urnit din loc. Oamenii aceştia modeşti, temându-se poate ca nu cumva să fie spionaţi pe acolo, nu deschiseseră probabil niciodată acel geam. Atunci când se ridică, o ploaie de aşchii de vopsea pluti spre pardoseală.

Dincolo se afla geamul băii lui Jack, într-adevăr. Cei doi pereţi ai hornului erau despărţiţi de o distanţă de aproximativ un metru. M-am strecurat afară, pe pervaz, în timp ce mărunţelul mă ţinea de curea, ca nu cumva să cad. M-am lăsat să cad în faţă. Individul a dat un ţipăt scurt, iar nevastă-sa a năvălit în baie. Eu însă nu făcusem altceva decât să-mi întind mâinile, rezemându-mă pe peretele de vizavi. Tipul însă se temuse că aş fi căzut.

Geamul de la baie se lăsă ridicat fără probleme. M-am târât pe deasupra deschizăturii hornului, în timp ce-i mulţumeam tipului şi nevestei sale, şi m-am strecurat în casa lui Jack.

Aici nu se schimbaseră prea multe. Echipa care adunase amprentele lăsase urme de pulbere pe toate obiectele atinse, iar în locul unde zăcuse cadavrul lui Jack conturul acestuia fusese trasat cu cretă, pe podea. Braţul lui artificial era pe pat, acolo unde şi-l lăsase. Singurul lucru care lipsea era arma, iar în locul ei, în toc, am găsit un bileţel: „Mike, nu-ţi face griji în privinţa pistolului, e la secţie.” Biletul era semnat de Pat.

Ia te uită! Pat îşi imaginase că aveam să găsesc o cale pentru a pătrunde în apartament. Am pus bileţelul la loc, unde-l găsisem, adăugându-i un rând, în josul foii:

„Mulţumesc, prietene. Nu-mi fac nici un fel de griji”. Mi-am mâzgălit apoi numele.

Era cât se poate de evident că poliţiştii investigaseră tot ce era de investigat aici. Lucraseră curat, dar serios. Fiecare lucru ajunsese la locul său iniţial. Doar câteva amănunte dădeau de înţeles că apartamentul fusese perchiziţionat.

Am început din sufragerie. Am împins toate scaunele în mijlocul încăperii şi le-am examinat, iar apoi am cercetat marginile mochetei. N-am găsit nimic, în afară de noroi. Sub pernele de pe canapea am găsit trei cenţi, nimic mai mult. Interiorul aparatului de radio nu fusese atins de luni bune, după cum dovedea cantitatea de praf acumulată acolo. Nici în cărţile din încăpere n-am găsit nimic, nici vreun plic, nici vreun semn de carte sau alte feluri de hârtii. Dacă aceste mărunţişuri existaseră, ele fuseseră deja ridicate de către poliţişti.

Când am terminat, am aşezat toate obiectele la locul lor şi am trecut la cercetarea băii. Însă, în afară de obişnuitele flacoane şi loţiuni pentru bărbierit şi după, baia era goală.

A venit la rând dormitorul. Am ridicat salteaua şi am pipăit-o de-a lungul cusăturilor, căutând o posibilă ascunzătoare sau vreun buzunar secret. N-am avut noroc, însă. Am rămas în mijlocul încăperii, încercând să-mi amintesc. Jack avusese un jurnal, dar obişnuia să-l ţină pe o comodă. Acum, jurnalul lipsea. Cu siguranţă, era tot la poliţie. Am cercetat chiar şi jaluzelele de la fereastră, cu gândul c-ar fi putut ascunde vreun document făcut sul.

Ceea ce mă determinase să mă înverşunez era micul bloc de însemnări şi adrese, pe care obişnuia să-l poarte cu sine încă din vremea când era în poliţie. Dacă-l găseam, ar fi putut conţine ceva interesant. Am căutat şi-n sertarele comodei. Am scos apoi fiecare cămaşă, fiecare

pereche de şosete şi lenjerie şi le-am cercetat, dar s-a dovedit o pierdere de vreme. Nimic.

În timp ce goleam sertarul de jos al comodei, o cravată rămase agăţată la spatele sertarului şi căzu dincolo de acesta. Am tras sertarul până la capăt şi mi-am vârât mâna prin deschizătura îngustă până când am dat de cravată şi, totodată, de încă ceva: de carneţelul lui jack.

Nu aveam de gând să-l parcurg atunci, pe loc. Era aproape ora zece şi n-ar fi fost exclus ca vreun poliţist să-şi facă apariţia, ori poate ca mărunţelul, intrând la bănuieli fiindcă rămăsesem prea mult în apartament, să cheme el însuşi poliţia. Cât am putut de repede, am umplut la loc sertarele, iar carneţelul mi l-am vârât în buzunar.

Mărunţelul mă aştepta dincolo de hornul de aerisire, în propria baie. M-am strecurat afară din baia lui Jack şi m-am prefăcut că cercetez rama superioară a geamului, în căutarea unor urme de funie. Tipul mă urmărea atent.

— Aţi găsit ceva, domnule poliţist? mă întrebă el.

— Mi-e teamă că nu. Aici nu se văd nici un fel de urme de intrare prin efracţie. Am verificat şi celelalte ferestre, nici măcar n-au fost deschise în ultimul timp.

Am încercat să privesc în sus, spre acoperiş, dar n-am reuşit să văd până îndeajuns de departe, aşa că am făcut un pas mare, până pe pervazul geamului lui. Am coborât în baia sa, mi-am scos iar capul pe geam şi mi-am lungit gâtul, străduindu-mă să mă prefac că cercetez cu atenţie pereţii superiori ai hornului.

— Ei, cam asta a fost tot. Nu-mi rămâne decât să plec şi aş prefera să o fac pe uşa dumneavoastră decât să mă caţăr înapoi în horn.

— Desigur, domnule poliţist. Pe aici.

Porni înainte, luându-şi în serios rolul de călăuză, şi-mi deschise uşa apartamentului. În timp ce ieşeam, mai spuse:

— Vă ajut cu plăcere ori de câte ori va fi nevoie, domnule poliţist. Mă bucur că v-am putut fi de ajutor.

Am condus către biroul meu şi am intrat, ţinând in mână carneţelul lui Jack. Velda, care tocmai dactilografia ceva, s-a oprit.

— Mike.

M-am oprit şi m-am întors spre ea. Ştiam ce avea să urmeze.

— E vreo problemă, draga mea?

— Te rog să nu te mai joci aşa cu mine.

Am rânjit.

— Nu mi-am bătut joc de tine, am vorbit cât se poate de serios, am spus. Dacă ai fi fost atentă la ce spuneam, la ora asta am fi fost logodiţi. Vino, te rog, până în birou.

M-a urmat, fără prea mare entuziasm. M-am trântit pe scaun, mi-am ridicat picioarele pe biroul meu ponosit şi m-am apucat să răsfoiesc carneţelul, trezindu-i interesul Veldei.

— Ce-i ăla? a întrebat, aplecându-se asupra mea ca să vadă mai bine.

— Un carneţel care a fost al lui Jack. L-am subtilizat din apartamentul lui fără ştirea celor de la poliţie.

— E ceva interesant acolo?

— Poate. Încă n-am apucat să mă uit.

Pe prima pagină era o listă de nume peste care Jack trăsese câte-o linie. Paginile fuseseră datate începând din urmă cu trei ani. Din loc în loc se aflau trimiteri la cazuri ale poliţiei, cu listele de suspecţi aferente. Şi acestea erau bifate, fiind, probabil, duse la bun sfârşit.

Pe la mijlocul carneţelului apăreau primele cazuri care, aparent, erau încă active, pentru că nu fuseseră încă însemnate cu câte-un X negru. Le-am transcris pe o listă, iar Velda a început să le compare cu tăieturile din ziar din arhiva mea. Când a terminat, mi-a pus în faţă lista, şi

fiecare caz era marcat ca fiind rezolvat. În mod evident, lucrul ăsta se întâmplase cât timp Jack era încă în armată.

Nu erau multe de aflat din acest carneţel. La un moment dat, Jack inserase o pagină cu un singur cuvânt scris mare: „URAAA!”. Pagina purta data eliberării sale. Următoarea pagină conţinea o reţetă de viţel cu boia, iar în josul ei era o notă care specifica faptul că reţeta avea nevoie de ceva mai multă sare pentru a ieşi aşa cum se cuvine.

Urmau apoi două pagini cu cifre, o listă cu liniuţe a hainelor pe care le cumpărase, suma totală fiind scăzută dintr-un anume cont bancar. Apoi urma o notă scurtă: „Eileen Vickers. Familia locuieşte tot în Poughkeepsie.”

Probabil era vorba despre o fată pe care o cunoscuse în tinereţe. Jack se născuse la Poughkeepsie şi locuise acolo până să plece la colegiu. Următoarele pagini conţineau nişte instrucţiuni de la compania de asigurări. Apoi, numele Eileen Vickers apărea din nou. De data asta, nota suna aşa: „reîntâlnit E.V., iar. Telefon familiei.” Însemnarea era datată cu exact două săptămâni înainte ca Jack să fie ucis.

Câteva pagini mai încolo, fata reapărea. Cu un creion gros, Jack notase: „R.H. Vickers, la Halper. Pough. Telefon după ora 6”. Apoi, dedesubt: „E.V. alias Mary Wright. Adresă necunoscută. De obţinut.”

Am încercat să-mi dau seama ce-ar fi putut însemna toate astea. Din câte mi se părea, Jack se întâlnise cu fata şi stătuseră de vorbă. Ea îi spusese că familia ei se afla şi pe atunci în Poughkeepsie. Ulterior, el încercase să le dea de urmă şi aflase că familia locuia la un anume Halper şi, ca să discute cu ei, trebuia să dea telefon la ora cinei. În ultima însemnare, E.V. era cu siguranţă Eileen Vickers, care se prezenta acum drept Mary Wright şi a cărei adresă nu era disponibilă.

Am dat paginile mai repede şi am găsit-o din nou. „E.V. Telefon urgent la familie. Stare proastă. De găsit şi cercetat 36904 pe data de 29.” Data de 29 era chiar azi. Mai era doar o pagină în carneţel, cu o însemnare menită să-i amintească lui Jack ceva. „De întrebat C.M. ce ar fi de făcut.”

C.M., adică Charlotte Manning. Era o trimitere la ce-mi spusese Charlotte cu o seară înainte. Jack voia ca aceasta să treacă pe la el în cursul săptămânii, dar nu mai apucase s-o întâlnească.

Am întins mâna spre telefon şi-am sunat în centrală, cerându-i telefonistei să-mi facă legătura cu numărul din Poughkeepsie. Se auziră câteva clinchete în receptor, apoi o voce timidă îmi răspunse.

— Bună, am zis. Sunteţi domnul Vickers?

— Nu, mi-a răspuns vocea de la capătul firului. Numele meu e Halper. Domnul Vickers nu s-a întors încă de la muncă. Doriţi să-i transmit ceva?

— Ei bine... Voiam să ştiu dacă are o fiică la oraş. Ştii cumva...

Vocea m-a întrerupt:

— Îmi pare rău, dar ar fi mai bine să nu-i pomeniţi de ea domnului Vickers. Cine sunteţi, dacă nu-i cu supărare?

— Sunt Michael Hammer, detectiv particular. Lucrez împreună cu poliţia la un caz de omor şi încerc să dau de capăt unei posibile piste din anchetă. Acum puteţi să-mi spuneţi care-i povestea aici?

Halper ezită câteva clipe, apoi rosti:

— Prea bine. Domnul Vickers nu şi-a mai văzut fata de când aceasta a plecat la colegiu. S-a încurcat cu un tânăr şi au început să trăiască în păcat. Domnul Vickers e foarte sever şi, din punctul său de vedere, fiica sa e ca moartă. Nu vrea să mai aibă de-a face cu ea.

— Am înţeles. Vă mulţumesc.

Am închis şi m-am întors spre Velda. Aceasta avea privirea aţintită asupra numărului pe care-l copiasem din carneţel. 36904.

— Mike...

— Ce e?

— Ştii ce e cu numărul ăsta?

Am privit şi eu numărul încă o dată. Putea fi numărul unui dosar din arhiva poliţiei, însă, atunci când m-am uitat mai atent, mi s-a părut că-mi e cunoscut.

— Aha... Cred că-l ştiu de undeva. Îmi pare tare cunoscut.

Velda scoase un creion din buzunar şi întoarse foaia spre mine.

— Să presupunem că l-ai vedea scris aşa, spuse ea, apoi adăugă două litere în faţa numerelor: XX3-6904.

— Să fiu al naibii! E un număr de telefon!

— Corect, amice. E de-ajuns să adaugi un prefix în locul celor două X-uri şi-l vei cunoaşte.

Am sărit în picioare şi m-am îndreptat ţintă spre arhivă. Acum ştiam unde mai văzusem acel număr. Era notat pe spatele unei cărţi de vizită pe care o luasem de la un proxenet. Individul încercase să mă agaţe şi se alesese cu o corecţie. M-am întors la birou, ţinând în mână un dosar care conţinea foi de hârtie cu diverse însemnări, cărţi de vizită şi numere de telefon mâzgălite pe spatele unor meniuri.

Am cules din dosar o hârtie anume. „ÎNVAŢĂ SĂ DANSEZI. DOUĂZECI DE FETE FRUMOASE”, asta era inscripţia de pe cartea de vizită. Pe spatele ei era înscris un număr. L-am comparat cu cel copiat din carneţelul lui Jack. Era acelaşi, doar că avea şi un prefix, LO, de la Loellen. Aşadar, acesta era numărul de telefon: LO3-6904. Velda mi-a luat din mână cartea de vizită şi a parcurs-o din privire.

— Ce număr e ăsta, Mike?

— E numărul de telefon al unui bordel. Şi, dacă nu cumva mă înşel, acolo o vom găsi pe domnişoara Vickers.

Am întins mâna să apuc receptorul, dar Velda m-a oprit.

— Doar n-ai de gând să mergi acolo, nu-i aşa?

— De ce nu?

— Mike! exclamă ea pe un ton indignat, de-a dreptul ofensat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, draga mea, ţi se pare că-s vreun fraier? N-am de gând să-mi cumpăr nimic de-acolo. După toate pozele care mi-au fost arătate în armată, menite să-mi demonstreze ce se întâmplă cu băieţii buni care se întovărăşesc cu fetele rele, mi-e teamă s-o pup şi pe mama.

— E-n regulă, dă-i bătaie. Dar ai grijă ce faci, pentru că, pe onoarea mea, eşti la un pas să-ţi cauţi o nouă secretară.

Am mângâiat-o pe cap şi am format numărul cu pricina.

De data asta am avut parte de-un interlocutor ceva mai vioi. Judecând după vocea care m-a salutat, mi-am închipuit că aveam de-a face cu o blondă zăpăcită, la vreo cincizeci de ani, îmbrăcată strident şi cu un chiştoc în colţul gurii.

— Bună, am salutat. Voiam să ştiu dacă e rezervat tot pentru la noapte.

— Cine întreabă?

— Numele meu e Pete Sterling. Am primit numărul ăsta de la un tip mărunţel, în centru.

— E-n regulă. Vino înainte de nouă, dacă nu vrei să ratezi începutul distracţiei. Vrei să rămâi toată noaptea?

— Poate. O să mă lămuresc la faţa locului. Notează-mă cu o rezervare pe toată noaptea, cel mai bine. Cred că pot scăpa de-acasă.

I-am făcut cu ochiul Veldei în timp ce spuneam asta, dar ea nu s-a ostenit să-mi răspundă în acelaşi fel.

— Te-am notat. Adu bani gheaţă şi sună de trei ori lung şi o dată scurt, când ajungi.

— Am priceput, am răspuns şi-am aşezat telefonul în furcă.

Ochii Veldei erau plini de lacrimi. Încerca să rămână sobră, dar lacrimilor nu putea să le poruncească.

Am luat-o în braţe şi am strâns-o la piept cu blândeţe.

— Ei, haide, drăguţo, trebuie să abordez în mod realist cazul ăsta, i-am şoptit. Altminteri, cum naiba aş mai putea face progrese?

— Nu trebuie să mergi chiar atât de departe, s-a smiorcăit ea.

— Dar ţi-am promis că n-am de gând să fac absolut nimic. Pentru Dumnezeu, nu-s chiar atât de disperat încât să mă transform în clientul unui loc de genul ăsta. Pot avea destule femei, dacă vreau.

Şi-a proptit mâinile-n pieptul meu şi m-a împins.

— De parcă n-aş şti prea bine asta! aproape că strigă ea. N-aş putea avea încredere în tine nici dacă... Of, Mike, iartă-mă! Am uitat, eu doar lucrez aici. Las-o baltă.

I-am ciupit vârful nasului şi i-am zâmbit.

— Doar lucrezi aici? La naiba, nu ştiu ce m-aş face fără tine! Acum fii cuminte şi stai prin preajma telefonului, ori aici, ori acasă. S-ar putea să am nevoie să-mi dai o perspectivă diferită asupra situaţiei.

Velda râse scurt.

— Fie, Mike. Eu am să mă-ngrijesc de perspectivă, iar tu ai să te-ngrijeşti de curbele domnişoarelor de la bordel.

Când am plecat, era ocupată să-mi facă ordine pe birou.

Capitolul 8

Mai întâi l-am sunat pe Pat. La început m-a iscodit, încercând să afle dacă făcusem vreun progres, dar nu m-am ostenit să-i dau prea multe detalii. Ulterior, n-avea decât să afle despre domnişoara Vickers, dar mai înainte preferam să aflu eu însumi mai multe. I-am dictat mai multe numere din cartea de telefon, între care l-am inclus şi pe cel al bordelului, şi am aşteptat răbdător ca Pat să verifice adresele care corespundeau acestor numere şi să mi le transmită. I-am mulţumit, apoi am verificat dacă îmi dăduse adresele corecte în cazul celor din cartea de telefon. Am constatat că da, adresele erau corecte. Prin urmare, Pat nu mă păcălise.

În cazul în care s-ar fi apucat să verifice numerele de telefon şi legătura lor cu ancheta, avea să mai dureze o vreme până să ajungă la cel care mă interesase pe mine.

De data asta mi-am lăsat maşina la câteva clădiri distanţă de ţinta mea. La numărul 501 se afla o casă veche cu două etaje, cu faţada de piatră. Am studiat-o o vreme de pe trotuarul opus, dar în intervalul acela n-a ieşit sau intrat nimeni. Într-o încăpere de la ultimul etaj se vedea o lumină slabă, dar nici un alt semn de viaţă. În mod evident, era încă prea devreme. Clădirea era flancată, de-o parte şi de cealaltă, de altele la fel de sumbre, de parcă nimerisem într-un oraş-fantomă.

Nu era un cartier în care felinarele roşii să fie ceva obişnuit, ci doar un loc potrivit pentru lucrurile care se petreceau dincolo de ziduri. Un cartier vechi, liniştit, cu afaceri mărunte la demisolul clădirilor şi poliţişti locali prietenoşi, care-şi făceau rondul de câteva ori pe noapte.

Nu se vedeau copii ieşiţi la joacă, locul era probabil prea plictisitor ca să-i atragă, dar nici beţivi întârziaţi pe treptele caselor. Am tras pentru ultima oară din ţigară, mi-am strivit mucul sub călcâi şi-am traversat.

Am apăsat butonul soneriei de trei ori lung şi o dată scurt. Am auzit vag sunetul soneriei, apoi uşa s-a deschis. Spre surprinderea mea, nu m-a întâmpinat o matroană blondă cu veşminte fistichii. Femeia din faţa mea avea undeva spre cincizeci de ani şi purta o rochie sobră, cu aspect îngrijit. Părul îi era prins într-un coc simplu şi era machiată foarte discret. Părea o doamnă oarecare, mama cuiva.

— Sunt Pete Sterling, am spus.

— Vă rog, poftiţi înăuntru.

A închis uşa în urma mea, în vreme ce eu o aşteptam, apoi mi-a făcut semn să pătrund în sala de aşteptare care se deschidea din hol. Am intrat. Schimbarea de atmosferă era izbitoare. Spre deosebire de exteriorul anost, încăperea aceasta părea plină de viaţă. Mobilierul era modern şi confortabil. Pereţii erau acoperiţi cu lambriuri de mahon scump, asortat cu scările care urcau la etaj, în partea opusă a încăperii. Acum înţelegeam de ce în stradă nu răzbătea nici o lumină: ferestrele erau acoperite de draperii grele, de catifea neagră.

— Pot să vă iau pălăria?

M-am desprins din contemplare şi i-am întins-o. De sus se auzea muzică la radio, dar nici un alt sunet. Femeia s-a întors câteva clipe mai târziu şi s-a aşezat pe o canapea, făcându-mi semn să iau loc pe cea din faţa ei.

— E frumos aici, am remarcat.

— Da, e un loc discret.

Mă aşteptam să-mi pună mai multe întrebări, dar nu părea grăbită să afle mai multe despre mine.

— Mi-aţi spus la telefon că aţi discutat cu unul dintre agenţii noştri, care v-a trimis aici. Cu cine aţi stat de vorbă?

— Un individ mărunţel, cu mutră de şobolan. Locul arată mult mai bine decât în poveştile lui. E drept, l-am cam scuturat niţel...

Ea mi-a zâmbit sec.

— Acum îmi amintesc despre cine era vorba, domnule Hammer. Omul a fost nevoit să-şi ia o săptămână de concediu.

Dacă avusese impresia că o să mă surprindă rostindu-mi numele, se înşelase.

— Cum m-aţi recunoscut?

— Vă rog, nu-i cazul să fiţi modest. Aţi apărut de prea multe ori pe prima pagină a ziarelor, sunteţi îndeajuns de cunoscut. Spuneţi-mi, de ce aţi venit?

— Ia ghiciţi!

Ea a zâmbit iar.

— Presupun că şi dumneavoastră aveţi anumite nevoi, uneori. E-n regulă, domnule... Sterling. Doriţi să urcaţi?

— Da. Pe cine am să găsesc acolo?

— Veţi avea parte de posibilitatea unor alegeri interesante. Veţi vedea. Dar mai întâi am să vă rog să-mi daţi douăzeci şi cinci de dolari.

Am pescuit banii din buzunar şi i-am întins femeii.

M-a condus până la scări. Pe primul stâlp al balustradei era montat un buton. L-a apăsat, iar sus s-a auzit un sunet de clopoţel. În capul scărilor s-a deschis o uşă, iar din încăperea aflată dincolo de ea s-a revărsat o lumină puternică. În prag şi-a făcut apariţia o fată cu părul negru, înveşmântată doar într-un halat transparent.

— Hai sus! m-a îndemnat ea.

Am urcat treptele două câte două. Nu era frumoasă, dar machiajul îi acoperea cu iscusinţă defectele. Însă avea

un trup frumos. Am păşit în încăpere. Un alt salon, de data asta, însă, populat. Matroana avusese dreptate când îmi spusese că aveam de unde alege. Erau o mulţime de fete care-şi omorau aşteptarea citind sau fumând; brunete, blonde şi chiar două roşcate. Nici una dintre ele nu purta prea multe.

O astfel de privelişte ar fi crescut pulsul oricărui bărbat. Nu şi pe al meu. M-am gândit la Jack şi la Velda. Venisem aici cu un scop precis şi încă nu ştiam cum aveam să mi-l ating. O căutam pe Eileen Vickers, dar nu se afla acolo. De fapt, cea pe care o căutam purta aici un alt nume: Mary Wright. Schimbarea de identitate era de înţeles, având în vedere natura acestui loc, dar şi, cel mai probabil, dorinţa de a evita să-şi plătească impozitele.

Nimeni nu mi-a adresat vreun cuvânt aşa că am presupus că acesta era momentul în care trebuia să aleg. Fata care mă întâmpinase mă privea, aşteptând.

— Aţi vrea pe cineva anume? m-a întrebat ea.

— Mary Wright, i-am răspuns.

— E în camera ei. Aşteptaţi o clipă, revin imediat.

S-a făcut nevăzută şi a revenit, într-adevăr, după numai câteva clipe.

— Penultima uşă pe dreapta, la capătul coridorului.

Am încuviinţat din cap şi am ieşit pe uşa prin care dispăruse ea însăşi ceva mai devreme. M-am trezit într-un coridor lung. De ambele părţi se aflau o mulţime de uşi. Toate aveau clanţă, dar nu şi o gaură a cheii. Penultima uşă pe dreapta era aidoma tuturor celorlalte. Am bătut şi, din interior, o voce m-a invitat să intru. Am apăsat clanţa şi am intrat.

Mary Wright era aşezată în faţa unei mese de toaletă şi se pieptăna. Purta doar un sutien şi o pereche de chiloţei, precum şi nişte papuci cu pompoane. M-a măsurat din priviri, în oglindă.

Probabil fusese frumoasă odinioară. Acum nu mai era. Avea riduri sub ochi, dar nu din cele care apar cu vârsta. Încerca să-şi ascundă un tic care făcea să-i tresară obrazul, dar nu-i reuşea prea bine. I-am estimat vârsta undeva la mai puţin de treizeci de ani. Însă, dacă mă luam doar după înfăţişare, părea mult mai în vârstă.

Fata asta trecuse prin multe, şi nu dintre cele mai plăcute. Trupul îi era un pic prea subţire. Nu părea să fi răbdat de foame, dar, din punct de vedere emoţional, flămânzise destul. Părea golită de substanţă, ca un melc mort, uscat pe trotuar. Îndeletnicirea ei şi trecutul deloc luminos îi erau gravate în priviri. Era genul de fată în stare s-o încaseze fără să scoată vreun suspin. Poate că expresia feţei i s-ar fi schimbat, dar o bătaie în plus n-ar mai fi însemnat nimic pentru ea. La fel ca fetele din salon, nu purta prea mult machiaj. Era departe de-a fi banală, dar nu era nici ţipătoare.

Avea părul castaniu, la fel ca irisul ochilor. Probabil stătuse la plajă în ultima vreme, sau se folosise de o lampă cu ultraviolete, pentru că pielea, atâta cât îi era expusă, avea o nuanţă uşoară de bronz. Formele ei nu aveau nimic ieşit din comun. Nu avea sânii prea mari, dar picioarele îi erau frumoase. Am compătimit-o în gând.

— Bună!

Avea o voce plăcută. Stătea acolo, aşezată în faţa măsuţei de toaletă, de parcă tocmai s-ar fi pregătit să iasă în oraş, iar eu aş fi fost soţul venit să-şi caute butonul pierdut de la cămaşă.

— E cam devreme, nu-i aşa?

— Oarecum da, dar mă săturasem să-mi omor timpul într-un bar.

Am aruncat o privire fugară prin încăpere, apoi m-am apropiat de o masă, trecând în revistă cărţile aşezate pe ea. Am pipăit sub muchia mesei, apoi am inspectat din

priviri pereţii. Ştiam destule cazuri în care locurile de acest fel fuseseră împânzite cu microfoane ascunse şi n-aveam de gând să mă las prins într-o astfel de capcană. A urmat la rând patul. M-am lăsat în genunchi şi pe coate şi am aruncat o privire dedesubt, fără să găsesc însă nimic.

În tot acel timp Mary mă urmărise atentă, cu o privire curioasă.

— În cazul în care cauţi un dictafon sau aşa ceva, să ştii că n-ai să-l găseşti aici. În plus, pereţii sunt antifonaţi.

Se ridică în picioare.

— Ai vrea ceva de băut acum?

— Nu.

— Poate... după?

— Nu.

— Cum aşa?

— Fiindcă n-am venit aici ca să facem amor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar pentru ce-ai venit? Vrei doar să facem conversaţie?

— Ai ghicit, Eileen.

Am crezut că e pe punctul să leşine. Mai întâi s-a albit la faţă, o paloare cadaverică. Apoi privirea i s-a înăsprit şi gura i s-a încleştat a furie. Era limpede că nu urma să fie o discuţie prea plăcută.

— Care-i schema, domnule? Cine eşti?

— Numele meu e Mike Hammer, fetiţo. Sunt detectiv particular.

Îmi cunoştea numele, am văzut cum i s-a încordat tot trupul atunci când l-a auzit, pradă unei spaime greu de disimulat.

— Aşadar, eşti detectiv. Ce treabă ai cu mine? Dacă te-a trimis tata...

Am întrerupt-o.

— Nu m-a trimis tatăl tău. De fapt, nu m-a trimis nimeni. Un bun prieten a fost ucis cu scurtă vreme în urmă. Se numea Jack Williams.

Şi-a dus mâna la gură, înăbuşindu-şi un ţipăt. S-a aşezat pe marginea patului, iar pe obraz i s-a prelins o lacrimă, întinzându-şi machiajul.

— Nu... N-am ştiut...

— Nu citeşti ziarele?

Ea a clătinat din cap.

— Între hârtiile lui, am găsit şi numele tău. V-aţi întâlnit chiar înainte să moară, de curând, nu-i aşa?

— Da. Spuneţi-mi, vă rog, sunt arestată?

— Nu. N-am de gând să arestez pe nimeni. Vreau doar să-l împuşc pe ucigaş.

Lacrimile îi porniseră şuvoi. Încercă să şi le şteargă, dar nu reuşi.

Mi-era greu să pricep ce-mi era dat să văd. În faţa mea se afla o femeie pe care o crezusem unsă cu toate alifiile, dar care, iată, izbucnise în plâns atunci când îi spusesem de moartea lui Jack, pe care, era limpede, îl respecta. Pe de altă parte, la fel de evident era şi că îşi ura tatăl. O atitudine contradictorie, tipic feminină. Iată, Mary Wright nu-şi pierduse pe de-a-ntregul feminitatea.

— Nu se poate... Nu Jack! Era atât de drăguţ... Am încercat să-i ascund ce-am ajuns să fac, dar el a aflat. A încercat să mă ajute, mi-a găsit chiar şi o slujbă, dar n-am reuşit să o păstrez.

Mary îşi ascunse faţa în palme şi se lăsă să cadă pe pernă, plângând în hohote de-acum.

M-am aşezat lângă ea, pe canapea.

— Plânsul nu-i de nici un folos. În schimb, m-ar ajuta câteva răspunsuri. Haide, ridică-te şi ascultă-mă.

I-am cuprins umerii şi am ridicat-o lângă mine.

— Jack punea la cale o razie în stabilimentul ăsta, chiar în noaptea asta. Mesajul lui n-a mai ajuns însă la poliţie. A fost ucis înainte să transmită ce ştia. Ce se va întâmpla aici, în noaptea asta?

Mary îşi drese vocea şi-şi şterse lacrimile de pe obraji. Se oprise din plâns şi se gândea. I-am lăsat răgazul necesar pentru a-mi răspunde.

— Nu ştiu, a spus ea, în cele din urmă. Jack n-avea nici un motiv să pună la cale aşa ceva. Localurile că ăsta înfloresc în tot oraşul, fără să fie nevoie să se dea mită cuiva.

— Poate că e ceva despre care tu nu ştii? am întrebat. Cine-s clienţii pe care-i aşteptaţi?

— În seara asta va avea loc spectacolul, vin o grămadă de oameni să-l vadă, continuă ea. De obicei, când e vreo convenţie în oraş, participanţii vin aici ca să se distreze. N-am văzut însă persoane importante. Celebrităţi adică. Doar oameni cu dare de mână, atât.

Ştiam genul de clienţi care frecventau localurile de genul ăla. Grăsani avuţi, aflaţi în trecere prin oraş. Şmecheraşi de oraş care învârteau diverse şmenuri şi erau dispuşi să-şi cheltuie banii aici. Bogătani de ambele sexe, amatori de pornografie, cărora nu le păsa de unde-şi astâmpărau nevoile. Tot soiul de indivizi dubioşi. Mici funcţionari care strângeau bănuţ cu bănuţ, ca apoi să se laude în gura mare cu cele văzute aici.

Am încercat o abordare diferită.

— Cum ai ajuns să fii amestecată în aşa ceva, Mary?

— La naiba! E o poveste lungă, dar n-am de gând s-o spun acum.

— Ascultă-mă, te rog! am insistat. Nu încerc să te descos, e viaţa ta, treaba ta. Vreau însă să ştiu mai multe despre locul ăsta. Poate ceva din ce o să-mi spui, ceva lipsit de semnificaţie pentru tine, ar putea arunca o rază

de lumină în ancheta mea. Sunt convins că există o legătură între ceea ce faci tu şi moartea lui Jack. Aş putea proceda şi altfel, să ştii. Aş putea să te iau la palme ca să scot de la tine tot ce ştii. Aş putea face praf toată şandramaua, dar aş prefera să nu fie nevoie. Ar dura prea mult. Depinde doar de tine.

— E-n regulă. Dacă tu crezi că te-ar putea ajuta... Dacă n-ar fi fost vorba de Jack, nu ţi-aş fi spus nimic. Însă în toată viaţa mea n-am întâlnit decât foarte puţini bărbaţi cinstiţi, iar el a fost unul dintre ei. Mi-a iertat multe şi-a încercat să mă ajute, iar eu l-am dezamăgit de fiecare dată. De obicei mă apuca plânsul când spuneam povestea asta, însă a trecut destul timp de când s-a întâmplat, aşa că nu mai sunt în stare să mă amărăsc.

M-am rezemat de spătarul canapelei şi mi-am scos o ţigară. I-am oferit şi ei una. A acceptat-o şi ni le-am aprins, iar eu am aşteptat-o să continue.

— A început când eram la colegiu în Midwest. Voiam să devin profesoară. Era un colegiu mixt, aşa că, la un moment dat, am cunoscut un tip. Îl chema John Hanson. Era înalt şi arăta bine. Plănuiam să ne căsătorim. Într-o noapte, după un meci de fotbal, ne-am oprit într-o parcare şi s-a întâmplat ce bănuieşti că s-ar fi putut întâmpla. Trei luni mai târziu a trebuit să mă las de şcoală. John nu voia să ne căsătorim încă, aşa că m-a dus la un doctor. Când s-a terminat operaţia aveam nervii praf şi tremuram toată. Am închiriat un apartament şi, o vreme, am trăit acolo împreună cu John, de parcă am fi fost căsătoriţi, deşi nu trecuserăm pe la biserică.

Cum au aflat părinţii mei? Habar n-am. Lucrurile astea se întâmplă, pur şi simplu. Am primit o scrisoare de la tata, în care mă anunţa că mă reneagă şi mă dezmoşteneşte. În aceeaşi noapte, John n-a mai ajuns acasă. Am aşteptat cât am aşteptat şi, în cele din urmă, am sunat la şcoală. John

abandonase studiile şi dispăruse. Luna pentru care aveam chiria plătită era pe sfârşite, iar eu habar n-aveam ce urma să fac mai departe.

Acum urmează partea neplăcută a poveştii. Am început să primesc oaspeţi. Bărbaţi. Ce-mi ofereau ei era singura cale prin care puteam să fac rost de bani. Asta a durat câteva săptămâni, până când proprietarul a prins de veste şi m-a dat afară. Nu, n-am ajuns să fac trotuarul. A venit o maşină, m-am urcat în ea şi am ajuns la o casă de toleranţă.

Nu era nici pe departe cum e aici. Era o casă dărăpănată şi murdară. Matroana era o hoaşcă bătrână, mereu prost dispusă, care azvârlea în noi cu ce-i venea la îndemână atunci când se înfuria. Primul lucru pe care mi l-a spus a fost că, dacă nu aveam de gând să cooperez, avea să dea poliţiei un dosar complet cu tot ce făcusem. Aveam de ales, oare?

Apoi, într-o noapte, am avut o discuţie cu colega mea de cameră. Era o figură! Era tare de tot, se pricepea să se vândă. I-am spus tot ce mi se întâmplase, iar ea a început să râdă, pentru că exact la fel păţise şi ea. Acum vine însă clenciul! I l-am descris pe John şi, culmea, tot el fusese, se pare, cel care o băgase în bucluc. Când a auzit treaba asta, am crezut că o s-o ia razna. Împreună, l-am căutat pe John, peste tot pe unde-ar fi putut fi. A fost zadarnic. Din momentul acela, n-am mai auzit niciodată de el.

Am ajuns să fac parte dintr-o reţea foarte amplă. Eram trimise oriunde era nevoie de „personal”. Apoi am ajuns aici acum o bucată de vreme şi... asta a fost. Ai vreo întrebare?

Povestea ei era una clasică. Mi-era milă de ea, chiar dacă ea însăşi nu mai era în stare să simtă nimic.

— Cu cât timp în urmă ai renunţat la colegiu? am întrebat-o.

— Acum doişpe ani.

— Aha.

Din câte-mi puteam da seama, nu aveam mare lucru de câştigat din această discuţie. Mi-am luat portofelul şi-am scos o carte de vizită şi o bancnotă de cinci dolari.

— Dacă-ţi mai aminteşti cumva, ceva, mă poţi găsi aici. Iar ăştia-s pentru tine. Am de gândit serios, aşa că acum o s-o întind.

M-a privit, uimită.

— Vrei să spui că... nu mai vrei nimic altceva?

— Nu. Dar îţi mulţumesc oricum. Ţine-ţi ochii deschişi, da?

— Aşa am să fac.

Am ieşit prin altă parte decât intrasem şi am coborât pe o scară cam şubredă, pe jumătate mascată de o draperie cu motive florale. Matroana era în salonul de aşteptare, citea. Îşi lăsă deoparte cartea doar cât să mă întrebe:

— Plecaţi deja? Credeam că vreţi să rămâneţi toată noaptea.

În timp ce-mi puneam pălăria, i-am răspuns:

— Aşa am crezut şi eu, dar se pare că nu mai sunt chiar aşa de tânăr cum mă credeam.

Matroana nu s-a ostenit să se ridice ca să mă conducă.

Am revenit la maşină şi-am mutat-o ceva mai aproape de clădirea bordelului. Voiam să pot vedea cine erau oaspeţii care urmau să sosească. Jack avusese, cu siguranţă, motive serioase să plănuiască o razie aici; altminteri, n-ar fi menţionat asta în agenda sa. Urma să aibă loc un spectacol. Un spectacol ai cărui privitori aveau la dispoziţie camere intime ca să-şi dea frâu liber instinctelor, fără teama unor indiscreţii. Locul ăsta era aur curat pentru medicii ce aveau să-şi umple buzunarele de pe urma fraierilor care urmau să se aleagă cu vreo boală

venerică. În gând, i-am mulţumit Unchiului Sam pentru broşurile şi filmele deosebit de instructive pe care mi le furnizase cât fusesem sub arme.

M-am tolănit pe banchetă, în aşteptare. N-aveam idee ce anume avea să se întâmple. De fapt, n-aveam idee nici măcar despre ce era vorba în cazul ăsta. Totul mi se părea haotic. Moartea lui Jack. Oamenii cu care avusese de-a face. Agenda lui şi bordelul acela. Singurul lucru comun la toate astea era sentimentul nedefinit de ameninţare, care prevestea ură şi violenţă, pe care mi-l inspirau. Un fluviu al groazei care părea să se strecoare pretutindeni unde-mi ajungeau privirile. Îl simţeam, dar nu-l puteam vedea.

Eileen, de pildă: o prostituată. Îşi ratase viaţa din pricina şobolanului cu care se încurcase, care o lăsase gravidă, se jucase cu ea o vreme, apoi îşi luase tălpăşiţa. Era genul de individ care-ar fi meritat să fie vânat şi, odată prins, spânzurat de vârfurile degetelor. Aş fi făcut asta cu plăcere chiar eu însumi. Apoi, colega de cameră a fetei. O altă femeie care practica aceeaşi meserie şi care ajunsese în această situaţie în exact acelaşi mod. Probabil că Eileen se simţise cumplit atunci când aflase că acelaşi individ era responsabil pentru soarta celeilalte. John Hanson... Un nume de care nu mai auzisem. Probabil şi cealaltă fată ar fi putut avea o viaţă normală. Ticăloşii precum acest Hanson nu o sfârşeau bine niciodată. Dar toate astea se întâmplaseră în urmă cu doisprezece ani. Asta însemna că Eileen avea acum... Să vedem, dacă intrase la colegiu în jurul vârstei de optsprezece ani... Îl întâlnise pe ticălos când avea vreo nouăsprezece... Asta însemna, adăugând cei doisprezece ani, că acum avea în jur de treizeci şi unu. La naiba, părea mult mai bătrână. Cu un pic de tact şi bun-simţ, tatăl ei ar fi putut să prevină soarta nenorocitei. O vorbă bună atunci când fata aştepta exact bunătate aştepta, o casă la care să se întoarcă, iar Eileen n-ar mai fi

căzut în capcana care-i ruinase viaţa. Şi totuşi, era de-a dreptul ciudat că la urechile bătrânului ajunsese ce se întâmpla la colegiul din Midwest, aflat la o mie de mile distanţă de Poughkeepsie, New York, unde locuia el. E drept, genul ăsta de bârfe călătoresc repede. Poate că vreo altă amantă de-a lui Hanson îi trimisese vorbă, din gelozie. Aş putea să pun pariu că avea mai multe iubite. Iar Eileen... căzuse din lac în puţ. Nu neapărat din punct de vedere financiar; eram convins că fata câştiga îndeajuns, chiar dacă primea numai un procent de zece la sută pentru prestaţia ei. Însă stabilimentul în care eşuase puţea a bani. O reţea de mari dimensiuni precum aceasta avea, în mod sigur, destule resurse. Spectacolul din noaptea aceea, de pildă, avea să aducă încasări de ordinul miilor. Şi...

Cu gândurile rătăcind aiurea, era cât pe ce să-mi scape taxiul care trăsese în faţa clădirii. Din el coborî un şmecheraş îmbrăcat într-un costum la două rânduri, întinzându-i apoi o mână grăsanului care îl însoţea. Un munte de slănină, venit aici pentru spectacol sau pentru distracţie, ori poate şi una şi alta. Mi s-a părut că-l recunosc pe cel tânăr, lucra la un birou de pariuri din centru. Sau poate că mă înşelam. Nimeni nu-i întrebă nimic la intrare, semn că erau clienţi fideli ai stabilimentului.

Cinci minute mai târziu, o altă maşină opri în faţa bordelului şi din ea descinseră doi ciudaţi. Bărbatul, dacă putea fi numit aşa, era înfofolit într-o haină de blană de cămilă, iar gâtlejul subţire i se iţea din faldurile unei eşarfe roşii. Părul ondulat îi era proaspăt coafat. Era însoţit de o femeie. Singurul lucru care-i trăda sexul era fusta pe care o purta. În rest, veşmintele şi atitudinea îi erau pe de-a-ntregul masculine. Păşea cu nonşalanţă, iar el ţopăia pe lângă ea, ţinând-o de braţ. Bizar cuplu!

Femeia apăsă butonul soneriei şi-l împinse pe el în faţă la intrare. Oameni fini. Mare-i grădina Domnului... Păcat că indivizii ăştia se ascunseseră în spatele uşii atunci când se făcuse împărţeala pe sexe. Căpătaseră doar ce mai rămăsese la fundul sacului... şi nu mai rămăsese mare lucru.

Am stat acolo vreme de-un ceas, privind un eşantion reprezentativ de omenire, inşi provenind din toate mediile posibile. Dacă aş fi avut un aparat de fotografiat cu infraroşii, aş fi putut face o avere. Probabil că Eileen nu prea citea ziarele şi, ca urmare, nu era capabilă să identifice persoanele importante, spre deosebire de mine. Nu mai puţin de patru politicieni din circumscripţia mea sosiseră la faţa locului. În plus, câţiva inşi care nu lăsau să treacă o săptămână fără să-şi vadă poza în ziar dintr-un motiv sau altul. Cu toţii intraseră, nimeni nu ieşise. Asta însemna că spectacolul era în plină desfăşurare. Altminteri, pentru serviciile prestate aici ar fi fost de-ajuns o jumătate de oră, nu mai mult.

Trecură douăzeci de minute fără să mai vină vreo maşină. Dacă Jack se aşteptase să poată înhăţa pe vreunul în urma raziei, fie nu era vorba despre unul dintre invitaţii la petrecere, fie respectivul nu se număra printre cei cu care Jack avusese de-a face anterior şi pe care îi cunoşteam şi eu. Ceva nu se lega.

Sau poate că da. Cel puţin aşa m-am gândit atunci.

Am pornit motorul şi am făcut o întoarcere de o sută optzeci de grade în mijlocul drumului. Am încercat să evit semafoarele, dar traficul era prea aglomerat. Nici măcar scurtăturile cunoscute nu mi-au fost de folos, aşa că am revenit pe bulevard şi am condus direct spre apartamentul lui Jack.

De data asta am intrat pe uşa din faţă. Am rupt sigiliul, am forţat lacătul izbindu-l cu patul revolverului, iar apoi

am deschis uşa folosindu-mă de un şperaclu. De cum am intrat, m-am îndreptat glonţ spre telefon, sperând să nu fi fost deconectat. Am avut noroc. Am format numărul şi-am aşteptat. În cele din urmă, la capătul celălalt al firului s-a auzit o voce:

— Aţi sunat la sediul poliţiei.

— Vreau să vorbesc cu căpitanul Chambers de la Omucideri. E urgent.

În nici un minut, Pat era pe fir:

— Sunt căpitanul Chambers.

— Pat, sunt eu, Mike Hammer. Sunt la apartamentul lui Jack. Ascultă-mă: ia cu tine doi oameni şi vino încoace imediat, iar dacă ai ridicat cumva ceva cărţi de-aici, adu-le cu tine. Şi încă ceva: spune-le celor de la intervenţii să fie pregătiţi pentru un apel de urgenţă.

Pat se entuziasma:

— Ce s-a întâmplat, Mike? Ai ceva nou?

— S-ar putea, i-am răspuns, dar dacă nu te mişti destul de repede s-ar putea s-o ratăm.

Am închis fără să-i mai dau răgaz pentru alte întrebări. Am aprins o lampă în salon şi am scos cărţile din rafturile bibliotecii. În cele din urmă, am găsit ce căutam: trei albume de sfârşit de an de la un colegiu, toate datând din urmă cu cincisprezece ani. Îmi aminteam că le remarcasem ultima oară când fusesem aici. Pe vremea aceea nu însemnau nimic. Acum, prezenţa lor acasă la Jack avea o semnificaţie aparte.

În aşteptarea lui Pat, m-am apucat să le răsfoiesc. Erau de la nişte şcoli din Midwest. Căutam ceva anume: o poză a lui John Hanson.

Era oare cu putinţă ca soluţia să fie atât de simplă? Jack o reîntâlnise pe Eileen după multă vreme şi aflase cu ce se îndeletnicea. Unui poliţist nu i-ar fi fost deloc greu să afle astfel de lucruri. Îi ştia povestea şi ştia cine era

individul care o nenorocise. Pe pagina de gardă a fiecăruia dintre albume era lipită o etichetă cu numele şi adresa unui anticariat din Times Square. Eticheta era curată, semn că nu fusese atinsă de prea multe degete, aşadar volumele nu se aflau în posesia lui Jack de multă vreme. Dacă Jack reuşise să-i dea de urmă individului şi poate chiar îl abordase, nu făcuse decât să îi ofere acestuia un motiv pentru a-l ucide. Poate că tipul avea o afacere acum, sau poate o familie; tot ce agonisise şi-i era drag s-ar fi năruit dacă informaţiile privind faptele din tinereţe ar fi ajuns acolo unde nu trebuia.

Am parcurs albumele în grabă, apoi încă o dată, cu mare atenţie, dar nici unul dintre cei fotografiaţi nu purta numele de Hanson. Înjuram de zor în gând atunci când Pat şi-a făcut apariţia, purtând sub braţ alte trei volume similare cu cele pe care le cercetasem.

— Aici erai, Mike, rosti el, trântind cele trei albume pe canapea, lângă mine. Acum haide, dă pe goarnă!

În cât mai puţine cuvinte cu putinţă, i-am explicat ce aflasem şi la ce concluzii ajunsesem. M-a privit atent şi m-a pus să-i repet anumite informaţii, ca să fie sigur că pricepuse.

— Aşadar, crezi că această Eileen Vickers ar putea fi cheia poveştii?

Am încuviinţat din cap.

— Se prea poate. Haide, aruncă şi tu o privire prin albumele astea şi caută-l pe tip. Eileen spune că era înalt şi arătos, dar toate femeile sunt convinse că iubitul lor e cel mai chipeş bărbat din lume. Chiar aşa, ce te-a făcut să iei cu tine albumele astea?

— Astea trei erau în salon, deschise. Pe astea le citea chiar înainte să fie ucis. Mi s-a părut ciudat că studia nişte albume vechi, aşa că le-am luat cu mine, ca să compar fotografiile cu cele din arhiva noastră.

— Şi...?

— Şi am găsit două femei condamnate pentru bigamie, un tip care-a fost deja executat, pentru o crimă, dar şi pe un prieten de-al meu, un tip cu care mă văd în fiecare zi care are un magazin de unelte în centru. Nimic altceva.

Ne-am pus pe treabă, în tandem, şi-am parcurs albumele acelea din scoarţă-n scoarţă. Când am terminat, am făcut schimb de volume şi am luat-o de la capăt. Nici urmă de John Hanson.

— Mi se pare că alergăm după cai verzi pe pereţi.

Pat privea încruntat teancul de albume. Îşi aprinse o ţigară.

— Eşti sigur că Jack încerca să dea de urma tipului ăsta?

— La naiba, da! De ce nu? Datele se potrivesc, albumele sunt de-acum doisprezece ani.

Am scos agenda cu coperte negre din buzunarul de la şold şi i-am azvârlit-o.

— Aruncă o privire, i-am spus. Şi să nu cumva să îndrăzneşti să mă acuzi că ţi-am ascuns probe.

În timp ce răsfoia agenda, Pat îmi spuse:

— N-am s-o fac. Am fost pe-aici a doua zi după ce-ai trecut. Ai găsit carnetul sub sertarul de jos al comodei, nu-i aşa?

— Da. Dar cum ţi-ai dat seama?

— Mi s-a întâmplat să-mi cadă şi mie ceva dincolo de fundul unui sertar, acasă. Mi-a venit treaba asta în minte şi aşa m-am gândit că nu verificasem locul acela acasă la Jack. Întâmplător ţi-am găsit şi biletul.

Sfârşi de parcurs agenda şi o vârî în buzunarul interior al hainei. N-am protestat, pentru că nu-mi mai era de nici un folos.

— Cred că e posibil să ai dreptate, Mike. Şi acum, ce facem?

— Mergem la anticariat. E posibil ca Jack să mai fi avut şi alte volume ca astea. Ar fi trebuit s-o întreb pe Eileen la ce colegiu a studiat. La naiba, m-am prins prea târziu de treaba asta.

Pat luă cartea de telefon şi o răsfoi atent, până când dădu peste adresa anticariatului. La ora aceea, era probabil închis, dar proprietarul răspunse totuşi la telefon. Pat se prezentă şi îi ceru să rămână pe loc până la sosirea noastră. Am stins luminile şi-am ieşit, nu înainte ca Pat să-şi posteze unul dintre oameni în faţa uşii apartamentului.

Nu m-am mai obosit să-mi iau rabla. Ne-am urcat în maşina poliţiei şi am pornit spre Times Square, cu sirena pornită. Maşinile din trafic se dădeau la o parte din calea noastră, aşa că am ajuns într-un timp record. Şoferul o coti pe Sixth Avenue şi opri chiar vizavi de anticariat.

Obloanele erau trase, dar dinăuntru răzbătea încă o geană de lumină. Pat bătu în uşă. Proprietarul, un bărbat grizonat, mărunţel, se grăbi să ne deschidă şi să ne invite înăuntru. Era vădit nervos, ca un cocoş într-o ogradă plină de găini, şi-şi mototolea, cu un gest repetitiv, pulpana vestei. Pat îi arătă insigna şi trecu direct la subiect.

— Aţi avut zilele trecute un client care a cumpărat mai multe albume anuale ale unor colegii. Păstraţi cumva o evidenţă a celor vândute?

Tipul tremura ca varga.

— Oarecum... Înregistrăm sumele încasate, dar nu şi titlurile cărţilor pe care le vindem. După cum vedeţi, avem la vânzare doar marfă la mâna a doua.

— N-are importanţă, i-o reteză Pat. Vă amintiţi cumva ce anume a luat clientul?

Anticarul a ezitat câteva clipe.

— Nu... Dar cred că aş putea să aflu.

A luat-o înainte, iar noi l-am urmat spre încăperea din spate a prăvăliei. A urcat o scară şubredă ca să ajungă la rafturile cele mai de sus.

— Nu prea avem doritori pentru volumele astea. Ţin minte c-am avut vreo două duzini de albume. Ah, da! Lipsesc vreo zece.

Zece. Trei dintre ele le găsisem în apartamentul lui Jack, iar Pat adusese alte trei. Patru dintre ele lipseau, aşadar.

— Spune-mi, mai ştii cumva despre ce şcoli era vorba? l-am întrebat.

Anticarul ridică din umeri.

— Nu ştiu. Volumele sunt aici de foarte multă vreme. Nici măcar nu le-am mai coborât de pe raft. Îmi amintesc că i-am spus clientului respectiv unde sunt, iar el s-a urcat şi le-a ales pe cele pe care le voia.

În ritmul ăsta nu ajungeam nicăieri. Am zgâlţâit scara, făcându-l pe anticar să se agaţe, panicat, de raft.

— Ia-le jos, pe toate, i-am cerut. Dă-le drumul încoace, le prind eu. Haide, că n-avem toată noaptea la dispoziţie.

A luat volumele de pe raft şi le-a dat drumul să cadă. Am reuşit să prind câteva, iar celelalte s-au împrăştiat pe pardoseală. Pat m-a ajutat să le adun şi le-am depozitat pe-o masă, în timp ce mărunţelul ni se alătura.

— Acum adu-ne hârtiile de la achiziţie, i-am spus. Cu siguranţă a existat o factură sau vreun alt document pe care vreau să-l văd. Acum.

— Dar a fost cu atât de multă vreme în urmă...

— La dracu', mişcă-ţi fundul şi găseşte-le, dacă nu vrei să ţi-l tăbăcesc!

Mărunţelul a zbughit-o ca un iepure speriat.

Pat şi-a pus mâna pe umărul meu.

— Uşurel, Mike. Ţine minte, lucrez pentru autorităţile oraşului, iar tipul ăsta e un plătitor de taxe.

— Şi eu plătesc taxe, Pat. Doar că n-avem timp de pierdut. Asta-i tot.

Anticarul s-a întors în mai puţin de-un minut, purtând în braţe un vraf de registre prăfuite.

— Undeva în registrele astea am notat achiziţia albumelor anuale. Vreţi să le căutăm acum?

Era limpede că spera din adâncul sufletului că aveam să luăm cu noi registrele, căci altfel ar fi însemnat că avea să urmeze o noapte albă. Pat era la rândul său conştient de acest lucru, dar îşi puse mintea la contribuţie. Sună la sediu şi ceru ajutoare. Zece minute mai târziu, o duzină de poliţişti debarcau în anticariat. Pat le explică ce căutam şi le împărţi registrele.

Mărunţelul era praf în materie de contabilitate, iar scrisul îi era aproape ilizibil. N-am idee cum reuşea să-şi ţină socotelile şi dacă era corect, dar nu asta ne interesa acum. O jumătate de oră mai târziu, aruncam deoparte un prim registru şi mă apucam de cel de-al doilea. Ajunsesem pe la jumătatea acestuia atunci când unul dintre poliţişti îl chemă pe Pat.

Îi arătă o listă de titluri.

— Pe astea le căutaţi, domnule?

Pat cercetă atent lista.

— Mike! Vino încoace.

Aveam în faţă lista completă a albumelor, achiziţionate într-o singură tranzacţie de la o casă de licitaţii care lichidase biblioteca moştenită de urmaşii unui anume Ronald Murphy, un colecţionar de cărţi.

— Asta e! am încuviinţat eu.

Am comparat lista cu volumele de pe masă, în vreme ce Pat îşi trimitea oamenii la treburile lor. Le-am găsit astfel pe cele patru care lipseau. Unul dintre albume era de la o şcoală din Midwest, celelalte de la nişte şcoli din

Est. Acum nu ne mai rămânea decât să găsim câte un exemplar din aceste albume.

I-am înapoiat lista lui Pat.

— Fă rost de astea patru. N-am idee unde le-am putea găsi.

— Eu ştiu, îmi replică Pat.

— Unde? am vrut să aflu, plin de speranţă.

— La biblioteca publică.

— La ora asta târzie?

El îmi răspunse cu un rânjet.

— Noi, poliţiştii, ne bucurăm de anumite privilegii, rosti el.

Apucă din nou telefonul şi sună la mai multe numere. Când sfârşi, îl chemă pe anticar şi, arătându-i haosul de pe masă, îl întrebă:

— Vreţi să vă ajutăm să puneţi toate astea la locul lor?

Tipul clătină din cap foarte energic.

— Nu, nu, nu e nevoie. Am vreme să fac ordine mâine dimineaţă. Mă bucur c-am putut fi de ajutor poliţiei, vă aştept oricând aveţi nevoie.

Oraşul ăsta era plin de cetăţeni afabili. Probabil avea vreo amendă pe care o voia ştearsă şi-şi imagina că Pat avea să se grăbească să-l ajute să-şi rezolve problema.

Telefoanele date de Pat se dovediră foarte eficace. La bibliotecă am fost întâmpinaţi de un domn mai în vârstă, vizibil emoţionat, şi de doi secretari mai tineri. Am trecut prin uşa rotativă, iar paznicul a încuiat în urma noastră.

Locul ăsta era mai sinistru decât o morgă. Lucirea slabă a becurilor din sală nu ajungea să lumineze tavanul înalt, boltit. Pe coridoare, paşii noştri răsunau puternic, stârnind ecouri surde. Statuile păreau că prind viaţă, pe măsură ce umbrele noastre le intersectau siluetele. Nu era câtuşi de puţin un loc în care să-ţi petreci noaptea, dacă erai mai slab de înger.

Pat transmisese prin telefon ce anume căutam, aşa că n-am pierdut nici un minut, Bătrânul bibliotecar şi-a trimis asistenţii undeva în măruntaiele clădirii, iar aceştia s-au întors, după vreo zece minute, cu cele patru albume anuale.

Ne-am aşezat la o masă luminată de-o lampă şi am luat fiecare câte două volume. Cele patru albume care fuseseră în posesia lui Jack şi pe care cineva le subtilizase erau, în sfârşit, în mâinile noastre. Celelalte şase se pare că nu-i stârniseră interesul hoţului.

Bibliotecarul rămase în picioare, privindu-ne peste umăr, în timp ce dădeam pagină după pagină. Eram chiar la sfârşitul secţiunii cu anul al doilea a albumului, când m-am oprit. Îl găsisem pe John Hanson. N-am fost în stare să scot vreun cuvânt, doar priveam pagina, în vreme ce în minte mi se desena întreaga panoramă a cazului.

Pat întinse mâna şi mă trezi din muţenie, arătându-mi o imagine. Şi el îl găsise pe John Hanson. Cred că, la fel ca mine, se lămurise deja care era situaţia. Am apucat fiecare dintre noi câte unul dintre albumele rămase, le-am parcurs în grabă şi, amândoi, aproape deodată, l-am regăsit pe John Hanson. Am aruncat albumul pe masă şi l-am smucit pe Pat, ridicându-l în picioare.

— Haide, i-am spus.

Am pornit în goană, poposind în holul bibliotecii doar cât Pat a telefonat din nou la sediu. Apoi am pornit din nou, ca din puşcă, sub ochii uimiţi ai paznicului, şi am sărit în maşina de poliţie parcată la bordură în faţa clădirii. Pat a pornit sirena. Am demarat în trombă, făcând slalom prin trafic. În faţa noastră am văzut girofarul unei alte maşini de poliţie, aşa că ne-am înscris în siajul ei. Curând, un alt echipaj ni s-a alăturat, venind de pe o stradă laterală.

Maşinile oaspeţilor erau acolo. Poliţiştii au blocat ambele capete ale străzii şi ni s-au alăturat mie şi lui Pat în

faţa uşii. De data asta n-am mai sunat conform semnalului stabilit, de trei ori lung şi o dată scurt. O lovitură de topor a distrus încuietoarea, iar uşa crăpată s-a dat de perete în faţa noastră.

Se auzi un ţipăt, apoi altele. Bordelul izbucni în haos, dar poliţiştii preluară controlul în doar câteva minute. Eu şi Pat n-am mai pierdut timpul la parter. Am luat-o înainte, traversând încăperea mobilată modern, şi am urcat scările. Salonul de la etaj era pustiu. Am intrat pe culoarul cu multe uşi şi-am alergat spre penultima uşă de pe partea stângă.

Uşa s-a deschis fără probleme, iar mirosul înţepător de cordită ne-a invadat nările. Eileen Vickers era moartă. Zăcea complet goală pe pat, cu ochii aţintiţi în gol, spre perete. Chiar deasupra inimii se zărea o gaură de glonţ, pornit dintr-o armă calibrul 45.

Sigur că l-am găsit şi pe John Hanson. Zăcea la picioarele patului, cu capul într-o baltă de sânge şi creieri şi o gaură între ochi. În dreptul lui, peretele era împroşcat cu sânge şi creieri, iar o crăpătură marca locul în care pătrunsese proiectilul.

Fusese făcut terci acest John Hanson. Sau, cel puţin, aşa îşi spunea el. Eu îl ştiam sub un alt nume: Hal Kines.

Capitolul 9

Am părăsit încăperea, lăsând totul neatins. Pat i-a făcut semn unui poliţist şi i-a cerut să stea de pază în faţa uşii. Toate ieşirile din clădire fuseseră blocate, iar cei aflaţi în interior erau cu toţii la parter, înconjuraţi de un cordon de poliţişti. Ni s-au alăturat alţi doi căpitani şi un inspector. I-am salutat cu un semn scurt din cap şi am pornit în fugă spre partea din spate a clădirii.

Cele două victime fuseseră împuşcate cu nici două minute înaintea sosirii noastre. Dacă ucigaşul nu se afla în mulţimea de la parter, cu siguranţă nu apucase să ajungă mai departe de colţul străzii. Am găsit repede ieşirea din dos. Ducea într-o curte minusculă, înconjurată din toate părţile de un gard înalt de doi metri şi jumătate. Cineva avusese grijă ca iarba să fie tunsă cu grijă, astfel încât curticica era curată şi ordonată. Până şi scândurile gardului fuseseră văruite de curând.

Am dat ocol curţii, în căutarea unor urme, dar pe iarba aceea nu mai călcase nimeni de vreo săptămână. Dacă cineva ar fi încercat să sară gardul de aici, ar fi lăsat cu siguranţă o urmă, însă n-am găsit nici una. Din curte se putea intra în pivniţă, dar uşa era încuiată cu un lacăt, pe dinafară, la fel şi uşa care dădea spre clădirea învecinată. Era limpede, ucigaşul nu ieşise pe aici.

Am urcat scările care dădeau într-o bucătărioară şi am parcurs coridorul care dădea în salon. Aici avuseseră loc schimbări interesante. Toate separeurile fuseseră demontate, iar în capătul opus al încăperii fusese înălţată o mică scenă. Poliţiştii îi adunaseră pe spectatori pe scaunele care aduceau cu nişte fotolii de la cinematografe, iar fetele care se dăduseră în spectacol erau adunate într-un grup compact, într-un colţ al scenei.

Pat se apropie, venind din colţul îndepărtat al încăperii.

— Ce-ai găsit la ieşirea din dos? mă întrebă, cu răsuflarea tăiată.

— Nimic interesant. N-a luat-o pe-acolo.

— Asta înseamnă că ucigaşul, oricine ar fi, se află încă aici. Nici măcar un şoarece n-ar putea să iasă de-aici neobservat. Strada e blocată la ambele capete şi am trimis oameni să păzească curţile din spate ale fiecărei clădiri.

— Hai să vedem pe cine-avem noi aici...

Am pornit amândoi de-a lungul rândurilor de scaune, privind chipurile celor care nu erau deloc încântaţi să fie văzuţi. A doua zi, mulţi dintre şmecherii prezenţi aici aveau să aibă o grămadă de lucru dacă voiau să-şi salveze căsniciile fericite. I-am privit în ochi, rând pe rând. Îl căutam pe George Kalecki, desigur, dar acesta fie reuşise să plece la timp, fie nu fusese niciodată aici.

Nici matroana nu era de găsit.

Cei de la Omucideri îşi făcură apariţia, aşa că i-am însoţit la etaj, în camera lui Eileen. Aşa cum mă aşteptasem, nu găsiră nimic. De jos se auzeau vaietele îngrijorate ale fetelor şi vocile indignate şi mai puternice ale unora dintre bărbaţi, care-şi ţipau protestele. Cum avea să rezolve poliţia toate plângerile care urmau să curgă? Habar n-aveam. După ce criminaliştii îşi terminară treaba, fotografiind întreaga scenă din toate unghiurile posibile, eu şi Pat am putut să aruncăm o privire mai atentă la cadavrul lui Hal Kines. Cu un creion în mână, am trasat uşor câteva linii pe conturul bărbiei acestuia.

— O execuţie fină, nu-i aşa?

Pat mă privi uşor contrariat.

— Fină, dacă spui tu... Dar, te rog, explică-mi. Ştiu la cine te referi, dar nu ştiu la ce anume.

Mi-era destul de greu să-mi controlez glasul în timp ce i-am răspuns:

— Hal n-a fost un puşti de colegiu. Am început să intru la idei atunci când am văzut o fotografie cu el şi George care avea în fundal un afiş cu tragedia de pe *Mono Castle,* dar nu eram deloc lămurit ce anume nu era în regulă acolo. Ticălosul ăsta a fost un soi de *loverboy.* Ţi-am spus de la bun început că George Kalecki era amestecat în afaceri dubioase. Credeam că-i vorba de pariuri, dar se dovedeşte că era vorba de ceva mult mai amplu, o reţea interlopă care exploata mai multe case de toleranţă. Hal

agăţa fetele, într-o manieră foarte elaborată, apoi le dădea pe mâna lui George. Nu m-ar surprinde deloc ca Hal să fi fost, de fapt, creierul din umbră al operaţiunii.

Pat privi mai atent trăsăturile feţei cadavrului şi-mi arătă apoi alte câteva linii, la limita scalpului. Acestea nu erau la fel de evidente, din pricina părului care devenise o masă compactă, năclăită de sânge. Am continuat:

— Vezi tu, Pat, Hal era unul dintre indivizii ce par veşnic tineri. În plus, a dat o mână de ajutor naturii, apelând în mai multe rânduri la chirurgia plastică. Uită-te în albumele pe care le-am găsit, fiecare dintre ele provenind de la câte un alt colegiu. De-acolo îşi recruta victimele, fete naive din provincie, venite să studieze departe de statul natal. Le lăsa gravide, le storcea de ultimele resurse, iar ele sfârşeau în locuri ca ăsta. Cine ştie câte fete a nenorocit, pe unde-a trecut. Nu cred că-şi petrecea mai mult de un semestru într-un anume colegiu. Cel mai probabil, găsise o modalitate să-şi falsifice dosarul de finalizare a studiilor liceale ca să fie admis mai uşor, iar din momentul în care era acceptat undeva îşi începea manevrele murdare. Iar din momentul în care punea laba pe o fată, ea nu mai avea cum să-i scape, exact cum mafioţii nu mai pot scăpa niciodată din rândurile organizaţiei lor.

— Drăguţ, spuse Pat. Foarte drăguţ.

— Nu tocmai, i-am replicat. Cele întâmplate aici îmi dau cu totul peste cap teoria. Crezusem că el l-a ucis pe Jack, dar acum ştiu că n-a făcut-o. Am presupus că Jack i-a dat cumva de urmă, iar Hal a văzut albumele în apartamentul lui şi s-a prins că fusese descoperit. De aia voia Jack să facă o razie aici, în noaptea asta. Ştia că Hal avea să fie aici şi voia să-l prindă cu pantalonii-n vine. Dacă i-am fi pus în aplicare ideea, Eileen ar fi fost acum în viaţă.

Pat se apropie de perete şi, cu ajutorul unui briceag, dislocă proiectilul înfipt în perete. Între timp, legistul tocmai extrăgea glonţul din corpul lui Eileen, care nu răzbătuse pe partea cealaltă. Când îşi atinse scopul, i-l întinse lui Pat. Acesta examină ambele proiectile la lumină înainte de a rosti:

— Ambele-s calibrul 45, muniţie explozivă.

Nu era nevoie să-mi explice.

— Cineva vrea să se asigure că cei împuşcaţi chiar mor, am scrâşnit. Ucigaşul e unul şi acelaşi. Acelaşi ticălos care l-a împuşcat şi pe Jack. Sunt convins că muniţia se va dovedi aceeaşi. Ticălosul e turbat! Gloanţe explozive în burtă, în cap şi în inimă! Crede-mă, Pat, când am să pun mâna pe el, o să-mi facă o plăcere deosebită să-l împuşc. Ba nu, cred că mai întâi am să-l chinui niţel cu un cuţit...

— Ba nu, n-o să faci nimic de felul ăsta, îmi răspunse Pat, blând.

Oamenii legistului ridicară cadavrele fără să mai piardă timpul. Am coborât din nou la parter şi am trecut în revistă numele şi adresele colectate de poliţişti de la clienţii stabilimentului. În faţa clădirii era parcată o dubă a poliţiei, în care fetele urcau exact în acele momente. Un ofiţer de poliţie se apropie de Pat şi-l salută regulamentar.

— N-a trecut nimeni de cordonul nostru, domnule.

— Foarte bine. Menţineţi perimetrul cu o parte din efectiv, iar restul să cerceteze aleile laterale şi clădirile învecinate. Aveţi grijă ca fiecare persoană întâlnită să se identifice cu acte. Pe cei care nu pot sau refuză îi arestaţi. Oricine ar fi. S-a înţeles?

— Da, domnule.

Poliţistul salută şi se îndepărtă în grabă. Pat se întoarse către mine.

— Crezi c-ai putea s-o recunoşti pe matroană?

— La naiba, sigur că da! De ce?

— Am la secţie un dosar cu persoanele condamnate sau suspectate de proxenetism. Aş vrea să arunci o privire. I-am aflat numele de la fete, sau cel puţin ştim care e numele sub care o cunoşteau ele: Miss June. Nici unul dintre clienţi nu o cunoştea. În majoritatea timpului, la uşă răspundea una dintre fete. Matroana venea să deschidă doar atunci când nu se dădea semnalul potrivit.

L-am reţinut încă o clipă pe Pat:

— Cum rămâne cu George Kalecki? Pe ăsta-l vreau eu.

Pat rânji.

— L-am dat în urmărire generală. În clipa asta, o mie de poliţişti încearcă să-i dea de urmă. Crezi că ai şanse mai mari să-l găseşti?

Am lăsat baltă chestiunea, măcar pentru moment. Înainte să-i iau urma lui George Kalecki, mai aveam câteva lucruri de făcut. Chiar dacă acesta era ucigaşul, în spatele afacerii se aflau alţii, care meritau să fie prinşi; îi voiam pe toţi, nu doar pe cel care apăsase pe trăgaci. Era ca un ospăţ: reţeaua avea să fie felul principal, iar ucigaşul avea să-mi servească drept desert. Tare mi-aş fi dorit să aflu cum anume reuşise Jack să-l deconspire pe Hal. Acum, însă, nu aveam cum să mai aflu vreodată asta.

Jack avea multe conexiuni. Poate că mai avusese de-a face cu Hal şi înainte; ori poate aflase despre implicarea lui Kalecki în reţea şi, după ce o întâlnise pe Eileen, pusese lucrurile cap la cap. Un individ cu o activitate atât de îndelungată cum era Hal nu avea cum să-şi acopere pe de-a-ntregul urmele. Cu siguranţă comisese o greşeală pe undeva, oferind o pistă necesară ca să i se poată da de urmă. Indiferent cum se petrecuseră faptele, un lucru era sigur: totul se întâmplase foarte repede. Jack ştiuse unde să-l găsească pe John Hanson şi-i dăduse de urmă exact în felul în care îl găsisem noi înşine: cercetând albumele anuale ale colegiilor.

Dar, dacă Jack fusese ucis de Hal, cum de ucigaşul celui din urmă intrase în posesia armei? Arma respectivă servise deja pentru comiterea unei crime, nu era o jucărie care să treacă liber dintr-o mână într-alta. Nu, Hal nu putea fi ucigaşul lui Jack. Poate că zărise albumele acasă la Jack şi spusese altcuiva despre ele. Acela ar fi putut fi ucigaşul, căci albumele păreau a fi miza. Oare? Sau poate nu, poate că nu era decât o coincidenţă. Poate că ucigaşul avea o legătură de mai mică importanţă cu Hal. Dacă aşa era, Jack fusese ucis din cu totul alte motive, iar ucigaşul, conştient că exista o şansă să fie descoperit în urma legăturii pe care o avea cu Hal, nu voise să-şi asume nici un risc şi subtilizase albumele, pentru a-l feri de consecinţe pe Hal.

Iar eu cu ce naiba mă alesesem din toate astea? Eram, din nou, în aer. Nu-mi puteam permite să aştept să se mai întâmple ceva ca să pot continua ancheta. În momentul ăsta aveam de gândit serios. O serie de indicii păreau să se iţească la orizont. Nu era mare lucru, dar era destul ca să-mi dea de înţeles că, dincolo de toate, exista un mobil pentru crimă. Acum nu mai căutam un ucigaş, ci mobilul acestuia.

I-am spus lui Pat că mă duc acasă să mă culc, iar el mi-a semnat un permis care să-mi îngăduie să trec fără probleme de cordonul poliţiei. Am pornit spre capătul străzii şi i-am arătat permisul unui poliţist roşu la faţă, apoi mi-am continuat drumul. Am făcut semn unui taxi care trecea prin zonă şi i-am cerut şoferului să mă ducă la adresa apartamentului lui Jack.

Taxiul a oprit în spatele rablei mele. Am plătit cursa şi m-am urcat în maşină. Ziua următoare avea să fie una plină şi aveam nevoie absolută de somn.

Douăzeci de minute mai târziu eram acasă, în pat, fumând o ultimă ţigară înainte de culcare. Am întors pe

toate feţele ipotezele privind cazul, dar n-am reuşit să ajung la vreo concluzie coerentă, aşa că mi-am stins ţigara şi m-am culcat.

A doua zi de dimineaţă, primul popas după ce mi-am luat micul dejun a fost acasă la Kalecki. Aşa cum mă aşteptam, Pat trecuse deja pe aici, înaintea mea. L-am întrebat pe poliţistul postat la intrare dacă avea să-mi transmită vreun mesaj, iar acesta mi-a întins un plic sigilat. Am rupt plicul şi am scos foaia de hârtie pe care Pat mâzgălise în grabă următoarele: *„N-ai să găseşti nimic aici, Mike. Tipul şi-a luat tălpăşiţa fără să se-ncurce să-şi ia nici măcar o geantă.”* Biletul era semnat cu un P mare. Am rupt în bucăţele mesajul şi l-am aruncat într-un coş de gunoi, în faţa clădirii.

Era o zi frumoasă. Soarele strălucea cald, iar străzile erau pline de copii care făceau o larmă demnă de o haită de veveriţe. Am condus până la colţ şi am oprit în dreptul unui magazin de trabucuri. De-acolo am telefonat la cabinetul Charlottei. Nu era acolo, dar secretara mi-a spus că primise instrucţiuni să-mi transmită, în cazul în care aş fi telefonat, că puteam să o găsesc în Central Park, pe latura dinspre Sixth Avenue, în dreptul străzii 68.

Am ieşit pe Central Park West şi am pornit să ocolesc parcul, înspre Fifth Avenue, pe care am traversat-o, parcând pe strada 67. De-acolo am pornit pe jos, înapoi spre locul indicat din parc. N-am văzut-o pe nici una dintre băncile dinspre stradă, aşa că am sărit gardul împrejmuitor al parcului, am traversat peluza şi am ajuns pe alee. Vremea frumoasă scosese din bârlog un milion de plimbăreţi, sau cel puţin aşa mi se părea. O mulţime de guvernante şi doici îşi plimbau copiii şi, în mai multe rânduri, m-am simţit măsurat din priviri.

M-am oprit la un vânzător ambulant de alune şi, în timp ce-mi primeam restul, am văzut-o pe Charlotte.

Venea înspre mine, împingând un cărucior cu un bebeluş, fluturându-şi mâna cu frenezie, în încercarea de a-mi atrage atenţia. M-am grăbit spre ea.

— Bună, pisicuţo, i-am spus.

Simţeam că-mi lasă gura apă privind-o. De data asta purta un costum verde, strâns pe trup, iar părul i se revărsa ca o cascadă de aur peste gulerul acestuia. Zâmbetul îi era mai strălucitor decât ziua însăşi.

— Bună, Mike. Te aşteptam.

Mi-a întins mâna şi i-am luat-o. Strângerea ei era fermă, nu delicată, cum m-aş fi aşteptat de la o femeie. Fără să-i las mâna dintr-a mea, i-am aşezat-o la braţ şi m-am mutat lângă ea.

— Cred că arătăm ca un cuplu fericit de tineri proaspăt căsătoriţi, râse ea.

— Nu chiar atât de proaspăt căsătoriţi, am contrazis-o, arătând din priviri spre cărucior.

Ea roşi un pic şi îşi lăsă capul pe umărul meu.

— Cum se face că nu eşti la cabinet? am întrebat-o.

— Într-o zi ca asta? În plus, n-am nici un pacient programat până la ora două, iar o prietenă m-a rugat să am grijă de bebeluşul ei, cât îşi rezolvă nişte probleme.

— Îţi plac copiii?

— Îi ador. Într-o bună zi, o să am şase copii.

Am fluierat, surprins.

— Ia-o uşurel, iubito. Poate că n-am să reuşesc să câştig îndeajuns încât să pot hrăni şase guri flămânde.

— N-are importanţă, sunt şi eu o fată muncitoare... Ia stai, asta se vrea a fi o propunere, domnule Hammer?

— Ar putea fi, am rânjit. Încă n-a reuşit nimeni să mă determine să mă însor, dar, privindu-te pe tine, simt că sunt gata să mă aşez la casa mea.

Dacă am fi continuat să aprofundăm subiectul, cine ştie unde-am fi ajuns? Am readus însă conversaţia la subiectul cazului meu.

— Chiar aşa, Charlotte, ai văzut ziarele de azi-dimineaţă?

— Nu. De ce, ce s-a întâmplat? mă iscodi ea, curioasă.

— Hal Kines e mort.

Rămase cu gura căscată, iar sprâncenele i se ridicară a uimire.

— Nu se poate! exclamă ea.

Am scos din buzunar un ziar şi i-am arătat titlul de pe prima pagină. Era vizibil afectată.

— Doamne, Mike, e îngrozitor! Cum s-a întâmplat?

Am arătat spre o bancă neocupată.

— Vrei să ne aşezăm câteva minute?

Charlotte se uită la ceas şi clătină din cap.

— Nu se poate, trebuie să mă întâlnesc cu Betty peste câteva minute. Hai să facem altfel. Mă conduci până la poarta parcului, apoi, după ce mă întâlnesc cu ea, putem lua maşina şi să mergem la mine la cabinet, să bem ceva. Poţi să-mi povesteşti pe drum.

I-am relatat cele întâmplate în seara precedentă, fără să omit vreun detaliu. Charlotte m-a ascultat cu atenţie, fără să-mi pună vreo întrebare. În minte, analiza aspectele de ordin psihologic ale evenimentelor. Spre sfârşit, a trebuit să mă întrerup. Betty o aştepta. După prezentările de rigoare, am flecărit o vreme, apoi ne-am luat rămas bun, în timp ce Betty se îndepărta, împingând căruciorul.

Noi am pornit în direcţia opusă, urmând zidul de piatră al parcului, înspre strada 67. Nu făcusem mai mult de trei metri când o maşină a frânat chiar în dreptul nostru. N-am mai avut timp să gândesc. Am văzut ţeava armei ivindu-se pe geam şi m-am aruncat grămadă peste Charlotte. Glonţul a izbit zidul la înălţimea taliei, împroşcându-ne cu

aşchii de piatră. George Kalecki n-a mai zăbovit pentru a trage a doua oară. A apăsat pe acceleraţie, iar maşina a ţâşnit înainte, pe Fifth Avenue. Dacă m-ar fi nimerit, ar fi fost o crimă perfectă. Nu era nici o maşină împrejur care să-l urmărească. Avusese noroc, nu erau nici măcar taxiuri pe-acolo, în acel moment.

Am ajutat-o pe Charlotte să se ridice şi să se scuture de praf. Era albă la faţă şi vădit tulburată, dar vocea îi era îndeajuns de calmă. Doi plimbăreţi se apropiară de noi; ne văzuseră căzând şi voiau să ne ajute. Înainte să ajungă lângă noi, am luat glonţul strivit, care căzuse în praful de la baza zidului. Era un proiectil de calibrul 45. Le-am mulţumit celor doi buni samariteni, explicându-le că ne împiedicaserăm şi căzuserăm, dar eram în regulă, apoi ne-am continuat drumul.

Charlotte rămase tăcută câteva clipe, apoi rosti:

— Se pare că te apropii de adevăr, Mike. Cineva încearcă să te scoată din joc.

— Ştiu. Şi ştiu şi cine e acest cineva: prietenul nostru comun, George Kalecki.

Am râs scurt.

— E speriat. De-acum nu va mai dura prea mult şi împuţitul o să cedeze. Dacă n-ar fi disperat, n-ar fi îndrăznit să încerce să mă elimine ziua-n amiaza mare.

— Mike, nu e de râs. N-a fost deloc amuzant ce s-a întâmplat.

M-am oprit şi i-am cuprins umerii. O simţeam tremurând uşor, încă sub imperiul incidentului.

— Îmi pare rău, draga mea. Sunt obişnuit să se tragă asupra mea. Dar ar fi putut să te nimerească şi pe tine. Dă-mi voie să te conduc acasă, să-ţi schimbi hainele astea. N-aş zice că trânta aia ţi-a priit.

Charlotte nu spuse prea multe în timp ce conduceam spre casa ei. Începu să vorbească, apoi se răzgândi şi păstră tăcerea. În cele din urmă, am întrebat-o:

— Ce te frământă, Charlotte?

Ea se încruntă uşor.

— Oare Kalecki te vrea mort din pricina promisiunii pe care i-ai făcut-o lui Jack, după ce-a fost ucis?

— Poate. Cel puţin, ăsta mi se pare motivul cel mai plauzibil.

— N-o fi pentru că tu ştii cel mai mult despre întreaga afacere?

M-am gândit câteva clipe înainte să-i răspund:

— Nu cred. Poliţia ştie la fel de multe ca mine. Ce ne deosebeşte, eventual, e motivaţia personală a implicării mele.

Restul drumului s-a scurs în tăcere. Se făcuse aproape ora zece când am ajuns la apartamentul ei. N-am mai aşteptat ascensorul. Am urcat pe scări şi am apăsat butonul soneriei. Nimeni nu veni să ne deschidă, iar Charlotte se apucă să scotocească în poşetă în căutarea cheii.

— La naiba, spuse ea, am uitat că azi e ziua liberă a menajerei.

Am intrat, iar clopoţelul se făcu auzit la deschiderea uşii.

— Pregăteşte ceva de băut, Mike. Eu am să fac un duş.

Charlotte aşează pe măsuţă o sticlă de whisky şi apoi intră în bucătărie, de unde reveni cu nişte gheaţă şi bere de ghimbir.

— E-n regulă. Te superi dacă am să dau mai întâi un telefon?

— Deloc, simte-te ca acasă, îmi spuse ea.

L-am sunat pe Pat şi-am fost nevoit să aştept până când operatorul apelă mai multe numere de interior, încercând să-i dea de urmă.

— Pat?

— Da, Mike. Dă-i drumul.

— Am o veste pentru tine. Kalecki nu şi-a luat picioarele la spinare, e încă în oraş.

— De unde ştii?

— A încercat să-mi facă felul ceva mai devreme.

Pat m-a ascultat cu atenţie în timp ce i-am istorisit detaliile şi, după ce am terminat, m-a întrebat:

— Ai apucat să vezi numărul maşinii?

— Nu. Era un model mai vechi de Caddy, de prin ’41. Albastru închis, cu accesorii cromate. S-a îndreptat spre centru.

— E în regulă, Mike. Am să dau sfoară-n ţară. Ai luat proiectilul cu tine, da?

— La naiba, bineînţeles că l-am luat! E de calibrul 45. Probabil ar fi mai bine să-i lăsăm pe cei de la balistică să-l verifice. De data asta n-a folosit un proiectil cu încărcătură explozivă, ci un glonţ normal. Cred c-am să trec pe la tine mai spre după-amiază.

— Aşa să faci, încuviinţă Pat. Voi fi aici tot restul zilei.

Apoi adăugă:

— Încă ceva, Mike.

— Da?

— Am verificat proiectilele care i-au ucis pe Kines şi pe Eileen Vickers.

— Au fost trase cu aceeaşi armă, nu-i aşa? Cea cu care...

— Exact, Mike. E acelaşi ucigaş.

— La dracu’!

Am închis şi am scos glonţul din buzunar. Poate că avea să se potrivească cu celelalte, poate nu. Mă

gândeam la arma pe care Kalecki o avea ascunsă în valiza de sub pat. Cea pentru care se lăudase că avea permis. Mi-aş fi dorit, în clipa aceea, să fi luat arma pentru o comparaţie balistică, în loc să mă bazez pe nasul şi pe ochii mei ca să stabilesc dacă fusese sau nu folosită recent.

Am înfăşurat bucata de metal într-o foaie de hârtie şi mi-am vârât-o înapoi în buzunar, apoi am preparat rapid două cocteiluri. Am strigat-o pe Charlotte, anunţând-o că băuturile erau gata, iar ea mi-a replicat, cerându-mi să i-o aduc pe a ei.

Poate c-ar fi trebuit să mai zăbovesc puţin, sau să fi bătut la uşă. N-am făcut nici una, nici alta. Charlotte se afla lângă pat, complet goală. Văzând-o aşa, am simţit cum sângele începe să-mi fiarbă şi paharele începură să-mi tremure în mâini. Era mai frumoasă decât mi-o imaginasem, avea o piele atât de fină. Părea chiar mai surprinsă decât mine. Luă halatul de pe pat şi îl trase la piept, dar nu îndeajuns de repede încât să nu observ cum întreg trupul i se înfiorase.

Şi eu, şi ea încercam acum să ne recăpătăm suflul.

— Mike, rosti ea.

Vocea îi tremura uşor, iar privirea îi era aţintită în ochii mei. M-am întors cu spatele, în vreme ce îşi îmbrăca halatul. Apoi m-am întors din nou spre ea şi i-am întins paharul.

Amândoi ne-am golit paharele dintr-o singură înghiţitură. Tăria alcoolului nu spori însă cu nimic focul răscolitor pe care-l simţeam alergându-mi prin vine. Îmi venea să-ntind mâna şi să o cuprind în braţe şi să o strâng la piept până ce aş fi sufocat-o. Ne-am aşezat paharele pe comodă. Eram foarte aproape unul de altul atunci. Era unul dintre acele momente unice, irepetabile.

Se repezi în braţele mele, îngropându-şi faţa la pieptul meu. I-am dat capul pe spate şi i-am sărutat ochii. Gura i s-a deschis pentru mine şi-am sărutat-o apăsat. Ştiam că-i provoc durere, dar ea nu se retrase. Îmi răspunse la sărut cu buzele, cu braţele, cu întregul trup. O simţeam la fel de înflăcărată precum eram eu însumi, încercând cu disperare să se apropie şi mai mult de mine, deşi distanţa dintre noi era deja inexistentă.

Braţul meu îi înconjura umerii, aşa că mi-am pierdut mâna în părul ei şi am tras-o la piept, strivind-o de mine. Nu mai simţisem niciodată ceva similar; pe de altă parte, nu mai fusesem niciodată îndrăgostit. Îşi desprinse buzele de ale mele şi se lăsă moale în braţele mele, răsuflând greu, cu ochii închişi.

— Te vreau, Mike! şopti ea.

— Nu, i-am răspuns.

— Ba da. Trebuie.

— Nu.

— Dar de ce, Mike? De ce?

— Nu, iubito, e un moment prea frumos ca să-l stricăm. Nu acum. Va veni şi vremea noastră, dar trebuie să se întâmple la momentul potrivit.

Am luat-o în braţe şi am purtat-o afară din încăpere. Dacă aş mai fi stat fie şi numai o secundă în dormitorul acela, mi-aş fi pierdut minţile. Am sărutat-o din nou, fără s-o las din braţe, apoi am aşezat-o lin în dreptul băii şi i-am zburlit părul.

— Du-te, fă duşul ăla, i-am şoptit la ureche.

Ea îmi zâmbi, cu pleoapele grele ca de somn şi intră, închizând uşa în urma ei, fără zgomot. Am luat paharele şi, vreme de-o clipă, privirea mi-a zăbovit, tânjind, asupra patului. Poate că eram într-adevăr nebun. Nu ştiu. Am revenit în salon.

Am aşteptat până când am auzit apa duşului curgând în baie, apoi am luat telefonul. Secretara lui Charlotte mi-a răspuns numaidecât.

— Sunt Mike Hammer, vă sun din nou, am spus. Urmează să mă întâlnesc cu un prieten şi i-am spus să sune la cabinet înainte. Voiam să vă rog ca, dacă va suna, să-i spuneţi unde-am plecat.

— Ah, dar nu va fi nevoie, îmi răspunse ea. Prietenul dumneavoastră a sunat deja, i-am spus că vă poate găsi în parc. Nu v-a găsit?

— Încă nu, probabil urmează să ajungă aici, am minţit eu.

Aşadar, eram urmărit, mi-am spus, în vreme ce puneam receptorul înapoi în furcă. Bătrânul George! S-a luat după mine, m-a pierdut şi-apoi şi-a dat cumva seama că o să mă văd cu Charlotte – deştept băiat, n-am ce zice. Mi-am preparat încă o băutură şi m-am întins pe canapea. Mi-a pus o „codiţă” iar eu habar n-am avut. Nu reuşeam să-mi dau seama cum de ştiuse că intenţionam să mă văd cu Charlotte. Sau poate că sentimentele mele pentru ea erau chiar atât de evidente? Se spune că aşa se întâmplă când te îndrăgosteşti... Şi totuşi, ce coincidenţă! Kalecki îşi alesese exact locul şi momentul potrivit pentru a-mi veni de hac. Dacă n-aş fi plonjat, Kalecki m-ar fi nimerit în plin. Trăsese de la câţiva paşi distanţă. M-aş fi mirat ca poliţia să-l poată prinde, oricâte efective ar fi mobilizat. Aş fi putut să pun pariu că avea o mulţime de ascunzători pregătite în care se putea retrage, la nevoie. George nu era vreun ageamiu. La drept vorbind, nu-mi făceam griji că poliţia avea să-l găsească înaintea mea. Era pus deoparte, pentru mine, oricât de ciudă avea să-i fie lui Pat ulterior.

Charlotte reveni, curată şi îmbrăcată, într-un timp record. Nici unul dintre noi nu aduse vorba despre cele întâmplate mai devreme, dar amândoi eram conştienţi că

acele momente ocupau prim-planul minţii celuilalt. Îşi prepară o băutură şi veni să se aşeze lângă mine, pe canapea.

— De unde-ai ştiut că o să vin azi?

Ea-mi răspunse cu un zâmbet fermecător:

— Mike, dragule, te aşteptam din prima clipă în care te-am văzut. Greşesc cu ceva?

— Câtuşi de puţin, din punctul meu de vedere.

— Chiar dacă mi-ai spus că preferi să fii tu cel care îşi „vânează” prada?

— Nu e valabil în cazul tău. De data asta, timpul e prea important, nu ne putem permite să-l pierdem.

Se cuibări în braţele mele, în timp ce-i povesteam despre convorbirea avută cu secretara ei de la cabinet. Nu-i plăcu deloc ce auzi.

— Nu te străduieşti deloc să fii prudent, Mike. Dacă individul care te urmăreşte e Kalecki, să ştii că nu-i un începător. Te rog, Mike, ai grijă. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, nu ştiu ce-aş...

— Ce-ai face?

— Of, Mike, nu vezi că te iubesc?

Am mângâiat-o pe cap şi i-am suflat, la ureche:

— Ba da, prostuţo, văd. Şi cred că se vede că şi eu simt acelaşi lucru.

— Da, se vede, spuse ea.

Ne-am zâmbit unul altuia. Mă simţeam ca un licean.

— Acum, hai să trecem la treabă, căci în curând va trebui să mă întorc la cabinet, propuse ea. Ai venit să mă vezi cu un scop, nu doar de curtoazie, nu-i aşa? Despre ce voiai să vorbim?

A fost rândul meu să-mi exprim uimirea.

— Cum naiba ţi-ai dat seama de asta? am întrebat.

Charlotte îmi mângâie mâna.

— De câte ori trebuie să-ţi reamintesc cu ce mă ocup? Sunt psihiatru şi îmi practic meseria. Asta nu înseamnă că sunt în stare să citesc gândurile, dar sunt capabilă să-i observ pe oameni, să le analizez comportamentul şi să le determin motivaţiile intime. Iar lucrul ăsta e cu atât mai simplu de realizat atunci când persoana în cauză te interesează cu adevărat, adăugă ea, cu un zâmbet şiret pe faţă.

— Ai câştigat.

Am expirat câteva rotocoale de fum şi-apoi am continuat:

— Vreau să ştiu tot ce-mi poţi spune despre Hal Kines.

Auzindu-i numele, se schimbă la faţă, revenind brusc cu picioarele pe pământ.

— M-am gândit că despre asta voiai să mă întrebi, după ce mi-ai dat vestea. Ei bine, ştii deja că era student la medicină. În anul al doilea, mai exact. Din câte mi-ai spus, adevăratul lui scop era să facă rost de femei pentru o reţea de prostituţie. Nu-i o metodă cam neobişnuită?

— Nu chiar. Nu pentru cine e cât de cât la curent cu felul în care procedează astfel de oameni, i-am răspuns. Ca să le aibă cu adevărat la mână pe fete, proxeneţii trebuie să le rupă de casa părintească înainte să le prindă în plasă. Presupun că păstrează dovezi incriminatoare despre ocupaţia lor, cu care apoi le şantajează. Prin urmare, ce le rămâne de făcut bietelor fete? Au fost trădate, alungate de-acasă, nu mai au pe nimeni de la care să ceară un sprijin, iar singura poartă deschisă e cea a celei mai vechi meserii din lume. Aşa câştigă o pâine, au un acoperiş deasupra capului şi o modalitate să facă bani, uneori chiar sume consistente. Apoi, odată prinse în plasă, nu mai pot să renunţe, chiar dacă ar vrea. E o metodă laborioasă de recrutare a „mâinii de lucru”, dar afacerea e de mare amploare şi aduce bani frumoşi. Cu o metodă ca

asta, Hal putea să pună mâna pe fetele pe care le voia fără să îşi asume vreun risc personal prea mare.

— Înţeleg.

Reflectă o vreme la spusele mele, apoi îşi continuă povestea.

— Ca să revin... Am ţinut o conferinţă la şcoală, la invitaţia consiliului de administraţie şi, după ce am studiat dosarele şi lucrările celor care intenţionau să se specializeze în psihiatrie, am ales mai mulţi studenţi cărora urma să le prezint metodologia mea de lucru. Hal Kines a fost unul dintre ei. Era foarte conştiincios şi ştia exact ce are de făcut. Era cu mult peste nivelul colegilor lui. La început, i-am pus agerimea pe seama unei înclinaţii naturale şi a faptului că crescuse într-o familie de medici; acum îmi dau seama că era, pur şi simplu, antrenat pentru ceea ce făcea. După şaisprezece ani petrecuţi dându-se drept student, inevitabil căpătase îndemânare şi anumite deprinderi.

— Da, presupun că ai dreptate, am întrerupt-o. Ce poţi să-mi spui despre contactele lui din afara şcolii?

— Locuia la trei cvartale de mine, într-un apartament închiriat la un hotel. Cât timp a fost student, presupun că a locuit la cămin. În weekenduri venea la cabinet şi stătea cu George Kalecki. Hal nu prea vorbea despre viaţa lui personală, părea să fie preocupat numai de profesiune. Într-o zi s-a amestecat într-o bătaie şi Jack Williams l-a ajutat.

Am încuviinţat.

— Da, despre povestea aceea am aflat chiar de la Hal. Cum se purta? A încercat vreodată să-ţi facă avansuri?

— Nu, n-a fost nimic de genul ăsta, niciodată. Crezi că ar fi încercat să mă recruteze şi pe mine pentru reţeaua lui de proxeneţi?

— Blestematul...

M-am oprit, observând că ochii îi râdeau văzându-mi reacţia.

— Mă îndoiesc. Eşti prea deşteaptă ca să te laşi prinsă în plasă. Cred că păstra relaţia cu tine ca să aibă un pretext de a rămâne în oraş; ori poate chiar intenţiona să studieze psihiatria, ca pe un mijloc prin care să-şi atingă scopurile.

— Nu te-ai gândit că poate motivul pentru care a rămas a fost intenţia de a-l ucide pe Jack?

Ideea asta nu era nouă pentru mine, mă gândisem la această posibilitate toată ziua.

— Se poate. M-am gândit la asta. Poate că se afla aici fiindcă Jack îl demascase deja şi îl obligase să rămână. Jack era un om blând, dar nu când venea vorba despre astfel de lucruri. Cum nu mai lucra în poliţie, nu-şi putea permite să-l scoată din circulaţie oficial; în schimb, putea să-l ţină aproape şi să-l oblige să nu o întindă.

— Dar atunci... cine l-a ucis pe Jack? Hal?

— Mi-aş da ambele picioare şi o mână să aflu asta, am spus. Doar un braţ să-mi rămână, să pot apăsa pe trăgaci. Şi, cât de curând, sper să am un răspuns.

— Dar pe Hal şi pe fata asta, Eileen, cine ar fi putut să-i omoare?

— Unul şi acelaşi ucigaş. Din câte mă gândesc, aş spune că Hal Kines a mers acolo cu gândul să o ucidă pe fată, însă, înainte de a-şi pune planul în aplicare, ucigaşul i-a lichidat pe amândoi.

— Dar, dacă aşa s-au petrecut lucrurile, de unde-a ştiut Jack că Hal Kines intenţiona să meargă acolo ca s-o ucidă pe fată?

— E o idee, Charlotte. Poate că Jack ştia, pur şi simplu, că Hal Kines o să se afle acolo dintr-un anumit motiv. Tu ce zici?

— Poate. Fie aşa, fie a ştiut că ucigaşul o să fie acolo. Însă până atunci criminalul nu omorâse încă pe nimeni, aşadar urma să se afle acolo dintr-un alt motiv. Cam complicat, nu?

— Nu, câtuşi de puţin, am râs eu. Pe măsură ce lucrurile par mai încâlcite, şi misterul va începe să se risipească. Oricare ar fi fost acel motiv, a implicat, se pare, o mulţime de oameni. Trei dintre ei sunt morţi, unul goneşte prin oraş încercând să mă omoare, iar adevăratul asasin se relaxează undeva, râzând pe săturate pe seama noastră, a tuturor. Dar las' să râdă! N-o să mai râdă prea multă vreme. Suntem prea mulţi cei care lucrează pentru rezolvarea acestui caz şi, mai devreme sau mai târziu, unul dintre noi va sfârşi prin a afla ceva. Omuciderea e greu de ascuns. Pat a impus un ritm rapid anchetei. Îl vrea pe ticălos la fel de mult precum îl vreau eu, dar să fiu al naibii dacă am să-l las să-l prindă înaintea mea. Am de gând să i-o iau înainte de-acum. N-are decât să ţină aproape, dar, când voi fi faţă în faţă cu ucigaşul şi îi voi trage un glonţ în măruntaie, voi fi doar eu acolo. Proiectilul va intra curat, în partea moale a pântecelui. Un glonte cu cămaşa de oţel va fi la fel de eficient ca zece proiectile explozive.

Charlotte asculta cu atenţie, cu ochii mari. Mă studia, de parcă ar fi ascultat confesiunea unui ucigaş şi-ar fi încercat să-i analizeze procesele de gândire. M-am oprit brusc şi i-am dat un ghiont prietenesc.

— Acum ai să crezi că-s dus cu sorcova, aş putea să pun pariu.

— Nu, Mike, nicidecum. Duritatea asta... ţi-a rămas din vremea războiului?

— Am fost aşa de când mă ştiu, i-am răspuns. Urăsc şobolanii care omoară de plăcere. Războiul doar m-a

învăţat nişte şmecherii pe care nu le ştiam. Poate că de-aia am şi supravieţuit.

M-am uitat la ceas. Se făcuse târziu.

— Dacă vrei să ajungi la pacient, ar cam fi timpul să te grăbeşti.

Charlotte încuviinţă.

— Mă conduci înapoi la cabinet?

— Bineînţeles. Ia-ţi haina şi putem pleca.

Am condus încet, astfel încât să petrecem maximum de timp posibil împreună. Am flecărit vrute şi nevrute, fără să pomenim despre caz sau despre ceea ce aproape că se petrecuse în apartamentul ei. Am ajuns pe Park Avenue, am luat colţul şi, înainte de-a opri, Charlotte m-a întrebat:

— Când am să te revăd, Mike?

— Curând, am răspuns. Dacă şmecherul care-a sunat azi la cabinet ca să-mi dea de urmă va încerca figura asta din nou, cere-i secretarei să-i spună că urmează să ne întâlnim aici, la colţ. Apoi încearcă să îmi dai de urmă şi poate că vom reuşi să-i întindem ticălosului o capcană. A fost Kalecki, sunt sigur de asta; secretara ta o să-i recunoască vocea dacă mai sună.

— E-n regulă, Mike. Ce fac dacă mă caută domnul Chambers?

— Dacă se întâmplă una ca asta, confirmă-i cele întâmplate, dar nu-i pomeni despre telefonul primit la cabinet. Dacă avem o şansă să-l prindem, aş vrea să o fac eu, fără să amestec poliţia.

Se aplecă spre mine şi mă sărută, apoi coborî din maşină. În vreme ce se îndepărta, înainte să treacă de colţul străzii, i-am admirat forma perfectă a gambelor. Era o femeie perfectă. Şi era a mea. Îmi venea să chiui şi să ţopăi de bucurie.

Cel din maşina din spate m-a claxonat, aşa că am băgat în viteză şi-am demarat. Vreo două străzi mai încolo,

oprisem la un semafor, când mi-am auzit numele strigat de pe partea cealaltă a străzii. Nu vedeam cine era cel care mă strigase, din pricina maşinilor oprite în paralel cu mine, dar am văzut o siluetă purtând un costum maroniu făcând slalom printre ele ca să ajungă la rabla mea. Am deschis portiera, iar individul a urcat.

— Bună, Bobo! i-am spus. Ce cauţi prin părţile astea?

Bobo era din cale-afară de încântat de întâlnirea noastră.

— Doamne, Mike, chiar că mă bucur să te văd. Lucrez aici. Nu aici-aici, ci peste tot în zonă.

Cuvintele i se revărsau din gură ca apa dintr-un robinet stricat.

— Unde te duci?

— Păi tocmai mă gândeam s-o pornesc spre centru, dar dacă ai de mers undeva pot să te duc eu. Încotro mergeai?

Bobo se scărpină în cap.

— Păi să vedem... Aş putea merge mai întâi în centru. Trebuie să livrez o scrisoare lângă Canal Street.

— Perfect! Te las acolo.

Semaforul şi-a schimbat culoarea, iar eu am apucat-o pe Broadway, apoi am cotit spre stânga. Bobo se distra făcând cu mâna fetelor pe care le vedea pe stradă. Intuiam cam cum se simţea, aşa că l-am lăsat în pace.

— Ai mai auzit ceva despre Kalecki? l-am întrebat.

Clătină din cap.

— Nu. Da’ să ştii că cred c-a păţit ceva. M-am întâlnit azi cu unul dintre băieţii pe care-i ştiam şi mi-a spus că nu mai lucrează pentru domnul Kalecki.

— Vreo noutate pe la Big Sam?

— Nu. Oricum, de când i-ai bătut pe ăia doi nimeni nu-mi mai spune nimic. Se tem că te-aş putea trimite să-i baţi.

Bobo râse, plin de voie bună.

— Lumea a-nceput să mă creadă şi pe mine un dur, aşa ca tine. Proprietăreasa mea a auzit de întâmplare şi mi-a zis să mă feresc de tine. Spune tu, nu-i haios, Mike?

Nu eram foarte iubit prin părţile alea.

— Da, tare haios, am spus. Cum mai stai cu albinele?

— Ooo, bine, bine, bine. Mi-am luat o regină. Da' să ştii că nu-i adevărat ce mi-ai spus. O regină a albinelor n-are nevoie de nici un rege. Scrie în carte.

— Nu? Şi-atunci cum se înmulţesc albinele?

Întrebarea mea îl nedumeri.

— Păi... Cred că depun ouă sau cam aşa ceva, mormăi el.

Canal Street era chiar în faţă, aşa că l-am lăsat pe Bobo să coboare atunci când am oprit la primul semafor. El mi-a trimis o bezea şi apoi a pornit, cu paşi grăbiţi şi nu prea, spre capătul străzii. Era un băiat de treabă. Un tip inofensiv, dar drăguţ, la urma urmei.

Capitolul 10

Pat mă aştepta la poligonul de trageri din sediul poliţiei. Un poliţist în uniformă mă conduse la subsol şi mi-l arătă pe Pat, care înjura de zor rezultatul tragerii atunci când l-am bătut pe umăr.

— Probleme, prietene? i-am rânjit.

— La dracu'! Cred că am nevoie să schimb ţeava armei ăsteia.

Mai trase un foc spre ţintă, care avea forma aproximativă a unui om, şi o nimeri undeva în zona umărului.

— Ce nu-ţi place, Pat?

— La dracu', o lovitură ca asta doar l-ar da pe spate.

Pat era un perfecţionist. Iritat de faptul că izbucnisem în râs, îmi întinse arma.

— Poftim, încearcă şi tu.

— Nu cu aia.

Mi-am scos revolverul de calibru 45 şi am tras de manetă. Ţinta s-a urnit şi-a început să se deplaseze spre poziţia de tragere. Arma mi-a tresărit în mână în vreme ce trăgeam trei focuri consecutive. Pat a oprit ţinta şi a examinat cele trei găuri apărute în capul siluetei.

— Nu-i rău.

Mi-a venit să-i trag una, auzindu-l.

— De ce nu recunoşti că sunt un expert? l-am întrebat. Uite, aşa se trage astfel încât să conteze fiecare glonţ.

— Pff, ai exersat mai mult, atâta tot.

Mi-am vârât revolverul la locul lui, sub haină, iar Pat îşi puse propria armă în buzunar şi-mi arătă înspre ascensor.

— Hai să urcăm. Vreau să ne uităm niţel la tubul acela de cartuş. L-ai adus?

Am scos proiectilul de calibrul 45 şi l-am despachetat din bucata de hârtie, apoi i l-am întins. Câtă vreme urcam, Pat l-a studiat atent, dar o simplă examinare vizuală n-avea să fie de ajuns pentru a ne convinge de un anumit lucru. În plus, un glonte care izbeşte un zid de piatră e mult mai deformat decât unul care trece printr-un corp omenesc.

Laboratorul de balistică era gol, ne stătea pe de-a-ntregul la dispoziţie. Pat a montat proiectilul într-un suport complicat, iar eu am stins luminile. În faţa noastră se afla un ecran mare, pe care erau proiectate imaginile mărite ale celor două proiectile: unul dintre ele provenea din arma ucigaşului lui Jack, celălalt era glonţul tras asupra mea de Kalecki. Suvenirul meu avea o serie de urme, de la suprafaţa interioară a ţevii.

Pat roti glonţul cu ajutorul dispozitivului, încercând să găsească urme care să se potrivească cu ale celuilalt. La un moment dat, i se păru că nimerise peste ceea ce căuta, dar o suprapunere a imaginilor îi dovedi că se înşelase. După mai multe rotiri ale tubului cartuşului, Pat stinse ecranul, opri dispozitivul şi aprinse lumina.

— Căutăm degeaba, Mike. Proiectilul n-a fost tras cu aceeaşi armă. Dacă tot Kalecki a tras şi primele dăţi, a făcut-o în mod cert cu alt pistol.

— Asta nu-i o variantă plauzibilă. Dacă a păstrat arma după prima crimă, n-ar fi avut nici un motiv să se descotorosească acum de ea.

Pat îmi dădu dreptate şi telefonă unuia dintre oamenii săi. Îi dădu glonţul, îi ceru să-l fotografieze şi apoi să-l depună ca probă la dosar. Ne-am aşezat şi i-am povestit în detaliu felul în care decursese atacul asupra mea, apoi i-am descris cum vedeam eu lucrurile în ceea ce privea moartea lui Kines. El nu vorbi mai deloc. Pat e unul dintre poliţiştii care preferă să înmagazineze informaţia în minte. Nu uită niciodată vreun detaliu. Lasă informaţia să dospească până când iese singură la suprafaţă, atunci când are nevoie de ea.

Am fost mereu uimit de faptul că în poliţie există oameni ca el. Însă de-abia când laşi la o parte uniformele şi pătrunzi mecanismele complicate ale branşei poţi să-i descoperi pe cei care gândesc cu adevărat. Aceştia au la dispoziţie tot echipamentul de care au nevoie să-şi facă meseria şi au o grămadă de informatori. Poliţia e mereu calul de bătaie al presei, zic eu, dar tot ea e cea care face jocurile. Nu-i scapă mare lucru din tot ce se întâmplă. Există corupţie, desigur, ca în orice organizaţie de asemenea amploare, dar există şi oameni ca Pat, pe care nu-i poţi cumpăra nici cu toţi banii din lume. Aş fi fost şi eu unul dintre ei, dacă n-ar fi existat toate acele reguli şi

regulamente care te leagă de mâini şi de picioare când vine vorba de acţiune.

Când am terminat, Pat se întinse şi-mi spuse:

— Eu n-am ce să mai adaug la ce mi-ai spus. Mi-aş fi dorit să am informaţii noi. Mi-ai fost de mare ajutor, Mike. Acum am să te rog să-mi mai spui ceva. Mi-ai înşirat faptele, de data asta aş vrea să-ţi cunosc părerea. Cine crezi tu că e făptaşul?

— Asta, prietene, e întrebarea de şaizeci şi patru de dolari, i-am răspuns. Dacă aş fi avut o idee limpede în privinţa asta, ai fi avut deja cadavrul criminalului. Încep să cred că ar putea fi cineva din afara cercului nostru de suspecţi. La naiba, omule, uită-te câte cadavre s-au strâns deja. În plus, Kalecki umblă liber şi e înarmat. Poate că el a fost. Motive ar fi avut. Sau poate că făptaşul e omul din spatele lui Kalecki. Ar putea avea legătură cu reţeaua de prostituţie. Sau cu pariurile ilegale cu care s-a ocupat şi poate încă se mai ocupă Kalecki. Se prea poate ca Jack să fi descoperit ceva în zona aceea. Sau poate c-a fost o răzbunare. Hal a nenorocit destule femei de-a lungul vieţii lui. Să presupunem că una dintre acestea a aflat cum a procedat şi s-a hotărât să-i facă felul. Când a aflat că Jack se pregătea să-l aresteze, l-a ucis, apoi l-a ucis pe Hal şi a împuşcat-o pe Eileen ca s-o împiedice să spună ce văzuse. Sau poate că n-a fost una dintre fete, ci tatăl sau fratele, sau poate chiar actualul iubit al uneia dintre ele. Sunt o mulţime de posibilităţi.

— M-am gândit şi eu la asta, Mike. Dacă ar fi să pun un pariu, cred că asta e cea mai plauzibilă idee.

Se ridică.

— Vreau să vii cu mine până sus. Avem aici o prietenă de-a ta pe care o să-ţi facă plăcere s-o revezi.

O prietenă? N-aveam nici cea mai vagă idee despre cine vorbea. Când l-am întrebat, s-a mulţumit să

zâmbească şi mi-a spus să am răbdare. M-a condus apoi într-o încăpere mică, în care se aflau doi detectivi şi o femeie. Cei doi o bombardau cu întrebări, fără să primească vreun răspuns. Femeia era aşezată cu spatele spre uşă şi n-am recunoscut-o decât atunci când am ajuns faţă în faţă cu ea.

Prietenă pe naiba! Era matroana bordelului, cea care dispăruse în noaptea în care Hal şi Eileen fuseseră ucişi.

— De unde aţi cules-o, Pat?

— Nu departe de-aici. Bântuia pe străzi la patru dimineaţa şi o patrulă a adus-o la secţie, bănuind-o de ceva necurat.

M-am întors spre individă. Privea în gol, extenuată după ore de interogatoriu. Avea braţele încrucişate la pieptul generos, într-o atitudine ce se voia sfidătoare, dar am simţit-o pe punctul să cedeze.

— Mă mai ţii minte? am întrebat-o.

M-a privit cu pleoapele grele de oboseală, apoi a răspuns, cu o enormă lehamite în glas:

— Da, te mai ţin minte.

— Cum ai reuşit să ieşi din clădire în timpul raziei?

— Du-te dracului!

Pat îşi trase un scaun în faţa ei şi îl încălecă invers, rezemându-se de spătar. Intuise încotro băteam încă din prima clipă.

— Dacă refuzi să ne spui, rişti să fii acuzată de crimă, rosti el calm. Şi avem toate mijloacele pentru a face ca acuzaţia să nu poată fi atacată.

Auzindu-l, ea îşi desfăcu braţele şi-şi umezi buzele. Reuşise s-o sperie. Apoi momentul de slăbiciune trecu, iar ea îi râse în faţă.

— Du-te dracului şi tu. Nu i-am ucis eu.

— Poate că nu, dar adevăratul ucigaş a plecat de-acolo pe aceeaşi cale. De unde ştim că nu tu i-ai arătat drumul?

Asta te face complice la crimă, ceea ce e aproape acelaşi lucru cu apăsarea trăgaciului.

— Asta-i o nebunie!

Seriozitatea calmă pe care i-o remarcasem la prima noastră întâlnire dispăruse. Nu mai părea deloc o doamnă respectabilă. Părul îi era cam dezordonat, iar în lumina puternică din încăpere tenul îşi dezvăluia toate imperfecţiunile. Avea pielea albă, cu pori vizibili. Înghiţi în sec, apoi îşi dezveli dinţii.

— Am... am fost singură.

— N-are importanţă. Acuzaţia va rămâne în picioare.

Mâinile îi căzură în poală. Tremurau vizibil.

— Nu. Am fost singură. Eram la uşă când a venit poliţia. Ştiam că e o razie. Am fugit pe ieşirea de urgenţă. Am plecat.

— Unde-i ieşirea asta? am intervenit.

— Sub scări. E acolo un buton montat în structura de lemn.

Am procesat rapid informaţia.

— E-n regulă, deci ai văzut poliţia venind. Când ai fugit spre scări, cu siguranţă l-ai văzut pe ucigaş coborând. Cine era?

— N-am văzut pe nimeni, credeţi-mă! Of, de ce nu-mi daţi pace?

Orice urmă de tupeu îi dispăruse. Se lăsă moale în scaun şi-şi îngropă faţa în mâini.

— Scoateţi-o de-aici! le ceru Pat celor doi detectivi.

Apoi se întoarse către mine.

— Ce părere ai?

— Sună destul de rezonabil, i-am spus. Femeia ne-a văzut venind şi-a întins-o. Dar ucigaşul a avut un dram de noroc. Noi am spart uşa la aproximativ două minute după ce s-a tras cu pistolul. Camerele sunt izolate fonic şi nimeni n-a auzit focurile. Ucigaşul probabil intenţiona să se

amestece cu mulţimea şi să plece la terminarea spectacolului, sau chiar mai devreme, dacă uşa n-ar fi fost păzită. Cobora scările şi ne-a auzit venind. Apoi a văzut-o pe matroană luând-o la sănătoasa, iar ăsta e momentul în care şi-a dat seama că planurile sale iniţiale s-au dus pe apa sâmbetei. A stat pitit îndeajuns de mult încât cotoroanţa să nu-l bage de seamă, apoi s-a strecurat pe urmele ei, prin pasajul secret. Când o să-l examinăm, aş putea să pun pariu că vom descoperi că uşa se închide îndeajuns de lent. Noi am luat-o la goană în sus, pe scări, iar oamenii tăi au avut grija clienţilor, îţi mai aminteşti? Având în vedere felul în care a fost organizat dispozitivul de blocare a străzii, a trecut ceva timp până când poliţiştii şi-au ocupat posturile, iar criminalul a avut timp să se îndepărteze. Eram grăbiţi şi n-am apucat să planificăm blocada dinainte.

S-a dovedit că avusesem dreptate. Ne-am întors la bordel şi am căutat panoul care ascundea pasajul secret. Era exact acolo unde ne spusese matroana. Nu era, de altfel, foarte bine ascuns. Butonul care declanşa deschiderea se afla în centrul unui motiv floral sculptat în lemn. Acesta acţiona un motoraş de mică putere, conectat la un circuit electric care permitea blocarea sau schimbarea sensului. Am intrat în pasaj împreună cu Pat. Lumina care se strecura prin crăpăturile peretelui era suficientă ca să vedem pe unde călcam. Pasajul fusese disimulat în momentul celei mai recente renovări. Pornea spre spatele clădirii cale de vreo trei metri, apoi cotea în unghi drept spre stânga, iar o serie de trepte coborau spre subsol, unde, între două ziduri, înainta spre o uşă care dădea în subsolul clădirii vecine. Atunci când uşa era închisă, părea că face parte din perete.

Era destul de plauzibilă ideea că locatarii din clădire habar n-aveau de existenţa acestui pasaj. De-acolo,

continuarea era cât se poate de simplă. Din subsol se ieşea într-o curte care dădea spre stradă. Timpul total de parcurgere a întregului traseu era de sub un minut. Am străbătut cu atenţie pasajul, la lumina unor lanterne puternice, dar n-am mai găsit nici un indiciu folositor. În general, atunci când cineva se grăbeşte, există şanse să piardă ceva sau măcar să lase urme. De data asta, n-am avut noroc să se întâmple aşa. Ne-am întors în salonul de aşteptare şi ne-am aprins câte o ţigară.

— Ei?

— Ei... ce, Pat?

— Ei, cred că ai avut dreptate în privinţa desfăşurării evenimentelor, râse el.

— Aşa se pare. Ce ai aflat despre trecutul lui Kines?

— Deocamdată am primit rapoarte de la douăzeci şi şapte de şcoli. N-a petrecut niciodată mai mult de un semestru la vreuna dintre ele, cu excepţia celei din urmă. De cele mai multe ori, o lună i-a fost de ajuns. La fiecare şcoală de la care a plecat au fost mai multe fete care au abandonat studiile. Dacă faci un calcul, se adună un număr impresionant. O duzină de oameni au stat călare pe telefoane toată ziua şi încă n-au ajuns nici la jumătate.

Am reflectat la cele aflate, l-am mai blestemat o dată pe Hal, apoi am întrebat:

— Ce avea în buzunare în momentul în care l-au examinat băieţii tăi?

— Nu mare lucru. Vreo cincizeci şi ceva de dolari în bancnote, ceva mărunţiş, permisul de conducere şi talonul maşinii. Erau şi câteva legitimaţii de membru în diferite cluburi studenţeşti. Nimic compromiţător. I-am găsit şi maşina. Era curată, cu excepţia unei perechi de chiloţei de mătase în torpedou. Apropo... Cum a reuşit să intre aici, câtă vreme tu erai cu ochii în patru, afară?

Am întârziat răspunsul, gândindu-mă la chipurile celor care intraseră în clădire.

— M-a păcălit. N-a venit singur, sunt convins de asta. Singurul fel în care ar fi putut intra fără să-l observ ar fi fost să se deghizeze, îndesându-şi nişte perne pe sub haine sau ceva de genul ăsta...

Am pocnit din degete.

— Gata, mi-aduc aminte! La un moment dat a venit un grup de cinci sau şase persoane, iar imediat după aceea alţi câţiva, pe care nu i-am văzut prea bine din cauza grupului mai mare. S-au amestecat unii cu alţii la uşă, în vreme ce se înghesuiau să intre, dornici să aştepte cât mai puţin în stradă, unde ar fi putut fi văzuţi.

— Crezi că a venit singur? mă întrebă Pat, nerăbdător să-mi afle răspunsul.

Am clătinat din cap.

— N-am de unde să ştiu, Pat. Mi s-ar părea al naibii de ciudat să fi venit aici împreună cu ucigaşul, fiind conştient că avea să fie lichidat.

Începea să se însereze, aşa că am decis să încheiem pentru acea zi. Ne-am despărţit în faţa clădirii, iar eu am plecat spre casă, să mă împrospătez niţel. Cazul începea să mă irite din ce în ce mai mult. Mă simţeam de parcă aş fi încercat să trec de-o uşă închisă, cu un buldog agăţat de turul pantalonilor.

Până în prezent explorasem o mulţime de piste; de-acum îmi mai rămăsese doar una pe care nu o cercetasem încă. Voiam să aflu ce era cu semnul în formă de căpşună de pe şoldul unei anumite gemene.

Mi-am comandat cina de la un local aflat la colţul străzii şi-am consumat-o în combinaţie cu o bere. Se făcuse aproape ora nouă atunci când am sunat la apartamentul surorilor Bellemy. Mi-a răspuns o voce blândă.

— Domnişoara Bellemy?

— Da.

— Sunt Mike Hammer.

— O! exclamă ea, apoi, după o ezitare de o secundă, continuă: Vă ascult.

— Stau de vorbă cu Mary sau cu Esther?

— Sunt Esther Bellemy. Cu ce vă pot ajuta, domnule Hammer?

— Ne-am putea întâlni în seara asta? am întrebat. Aş vrea să vă pun câteva întrebări.

— Nu s-ar putea la telefon?

— Nu prea cred. Ar dura prea mult. Pot să vă deranjez acasă?

— E în ordine, am să vă aştept.

I-am mulţumit şi mi-am luat rămas-bun, apoi mi-am luat haina şi am coborât la maşină.

Esther era o copie leită a surorii sale. Dacă exista vreo diferenţă, eu n-am reuşit s-o percep. Prima oară când le întâlnisem nu avusesem timp să le privesc mai atent. Cel mai probabil, diferenţa consta în personalitatea lor. Mary era, categoric, nimfomană. Acum aveam să aflu cum era sora ei.

M-a întâmpinat îndeajuns de cordial. Purta o rochie simplă, care-i dezvăluia abil silueta plăcută vederii. La fel ca Mary, era bronzată şi părea să fi dus o viaţă sportivă. Părul îi era diferit. Esther îl avea prins în vârful capului, o freză la modă. Era singurul lucru care nu-mi era pe plac la ea. Pentru mine, unei fete cu părul prins aşa nu-i lipsesc decât găleata, mopul şi o bucătărie în care să facă curăţenie. Fizicul ei compensa însă din plin acest mic defect.

M-am aşezat pe acelaşi divan unde stătusem şi la vizita anterioară. Esther se apropie de bar şi scoase două

pahare şi o sticlă de scotch. Aduse gheaţă din bucătărie, turnă băuturile şi spuse:

— Despre ce doriţi să discutăm, domnule Hammer?

— Spuneţi-mi Mike, i-am replicat, pe un ton politicos. Detest formalităţile.

— Prea bine, Mike.

Ne-am gustat băuturile, apoi am întrebat:

— Cât de bine îl cunoşteai pe Jack?

— Nu l-am cunoscut îndeaproape. Era genul de relaţie de prietenie în care, după ce-am fost prezentaţi, ne-am tot întâlnit în diverse ocazii, dar nu am ajuns foarte apropiaţi.

— Dar George Kalecki? Cât de bine îl cunoşti?

— Mai deloc. Nu mi-a plăcut niciodată omul.

— Acelaşi lucru mi l-a spus şi sora ta. N-a încercat niciodată să-ţi facă avansuri?

— Ei, hai să fim serioşi!

Se gândi câteva clipe, apoi continuă:

— În seara petrecerii părea morocănos dintr-un anumit motiv. Nu era deloc sociabil. Nu se purta câtuşi de puţin ca un gentleman. Lipsa lui de maniere mi s-a părut respingătoare.

— Nu mi se pare nimic neobişnuit, având în vedere că individul e un fost interlop notoriu, încă activ în anumite cercuri rău-famate.

În momentul în care ea se aşează picior peste picior, din minte mi se şterseră instantaneu toate întrebările pe care intenţionam să i le pun. Când oare vor învăţa femeile să poarte fuste îndeajuns de lungi încât să nu le stârnească bărbaţilor gânduri necurate? Sau oare le poartă dinadins?

Esther îmi observă privirea aţintită asupra picioarelor ei şi, cu un gest instinctiv, îşi trase fusta în jos, un gest complet inutil din punctul meu de vedere.

— Să continuăm, propuse ea.

— Cu ce te ocupi, dacă nu sunt prea indiscret? am întrebat.

Cunoşteam răspunsul, dar simţisem nevoia să întreb ceva, orice. În ochi i se ivi o sclipire ghiduşă.

— Eu şi sora mea avem o rentă dintr-un fond de acţiuni. Tata ne-a lăsat moştenire partea lui dintr-o companie de morărit din Sud. De ce mă întrebi? Eşti în căutarea unei soţii cu o zestre consistentă?

Am ridicat din sprâncene a mirare.

— Nu. Crede-mă, dacă aş fi în căutare de aşa ceva, aş veni mai des pe-aici. Şi unde locuieşti? Mi s-a spus că aveţi o moşie de dimensiuni impresionante, nu-i aşa?

— Aproximativ douăsprezece hectare de păşune şi încă patru de pădure. În centrul proprietăţii se află o casă cu douăzeci şi două de camere, înconjurată de o piscină, mai multe terenuri de tenis şi, de obicei, o duzină de porci în călduri care nu obosesc niciodată să-mi repete cât sunt de frumoasă, doar-doar vor avea o şansă să pună laba pe jumătate din toate astea.

Am fluierat admirativ.

— La naiba, mie cineva mi-a spus că aveţi o căsuţă modestă...

Esther râse, bine-dispusă, un râs baritonal, venit din adâncul gâtului, şi îşi dădu capul pe spate, ceea ce-mi oferi priveliştea sânilor ei, tresăltând, plini de viaţă.

— Ai vrea să-mi faci o vizită, Mike?

N-a fost nevoie să mă gândesc prea mult. I-am răspuns pe dată:

— Bineînţeles că aş vrea. Când anume?

— Sâmbăta asta, poate? Am invitat mai mulţi prieteni ca să ne uităm la un meci de tenis, în nocturnă. Vine şi Myrna Devlin. Biata fată, măcar atâta pot să fac şi eu pentru ea. E devastată, de la moartea lui Jack.

— Nu-i o idee rea. Pot s-o conduc eu pe Myrna. Mai vin şi alţii pe care s-ar putea să-i cunosc?

— Charlotte Manning. Sunt convinsă că v-aţi cunoscut deja.

— Da, ne-am cunoscut, am rânjit.

Îmi înţelese aluzia şi îşi flutură un deget dojenitor.

— Nu-ţi face vise deşarte, Mike.

Am încercat să-mi stăpânesc un zâmbet.

— Şi cum am să mă distrez, oare, într-o casă cu douăzeci şi două de camere, dacă nu-mi e îngăduit să visez? am zgândărit-o niţel.

Sclipirea veselă din privire i se stinse, înlocuită de o altfel de lucire.

— De ce crezi că te-am invitat să-mi fii *mie* oaspete? spuse ea.

Mi-am aşezat paharul pe măsuţă, apoi m-am ridicat şi, ocolind masa, m-am aşezat alături de ea.

— Nu ştiu. De ce?

Îmi cuprinse gâtul cu braţele şi-mi trase gura spre a ei.

— Ce-ar fi să aflăm?

Gura ei o întâlni pe-a mea, iar strânsoarea braţelor ei deveni mai puternică. M-am aplecat asupra ei, lăsându-mi corpul să-l mângâie pe-al său. Şi-a frecat faţa de obrazul meu şi i-am simţit răsuflarea fierbinte pe gât. De câte ori o atingeam, era cuprinsă de un tremur. Şi-a eliberat o mână din îmbrăţişare şi-am auzit foşnetul rochiei care i se desfăcea. I-am sărutat umerii, iar tremurul i s-a preschimbat într-un cutremur. La un moment dat, i-am simţit dinţii înfigându-se în gâtul meu. Am strâns-o şi mai tare în braţe, iar ea a icnit, cu răsuflarea tăiată. Se zvârcolea lipită de mine, încercând să-şi elibereze patima rămasă prizonieră în adâncurile ei.

Mâna mea căută şi găsi întrerupătorul lămpii de lângă divan, iar încăperea se cufundă în beznă. Eram doar noi.

Sunete abia auzite. Nici un cuvânt, nu aveam nevoie de cuvinte. Un geamăt sau două. Foşnetul pernelor şi sunetul acut al unghiilor ei în contact cu stofa divanului. Zornăitul unei catarame şi pocnetul unui pantof cu toc în contact cu pardoseala. Răsuflări întretăiate şi umezeala unui sărut interminabil.

Apoi linişte.

După un timp am aprins din nou lampa şi mi-am lăsat privirea să cutreiere liberă pe trupul ei.

— Eşti o mică mincinoasă, am râs.

Ea se îmbufnă.

— De ce spui asta?

— Nu văd nici un semn în formă de căpşună... Mary.

Ea chicoti din nou şi-mi zburli părul.

— M-am gândit eu că am reuşit să-ţi trezesc interesul îndeajuns încât să porneşti în căutarea lui.

— Ai merita să te pedepsesc pentru asta.

— Cum?

— Las-o baltă. Probabil ţi-ar face plăcere.

M-am ridicat de pe divan şi am preparat o băutură, în vreme ce Mary se aranja. Mi-a luat paharul din mână şi l-a golit dintr-o sorbire. Am întins mâna să-mi iau pălăria, gata de plecare.

— Invitaţia pentru sâmbătă rămâne valabilă? am întrebat.

— Bineînţeles, se strâmbă ea. Şi ai grijă, să nu întârzii.

În seara aceea am stat treaz până târziu, în compania unei lăzi de bere. Asemenea atleţilor într-o cursă, ne apropiam de ultima tură de stadion. Cu un pachet de ţigări şi cu berea la îndemână, mi-am tras fotoliul lângă geamul deschis şi-am început să mă gândesc. Aveam deja trei cadavre, iar ucigaşul era încă liber.

Am alcătuit în minte o listă a întrebărilor care nu-şi găsiseră încă răspunsul. În primul rând, ce anume avea

sau ştia Jack astfel încât să merite să moară? Să fi fost vorba despre albumele acelea sau la mijloc era altceva? De ce a trebuit să moară Hal? Acesta plecase la bordel ca s-o ucidă pe Eileen, ca s-o amenințe sau ca s-o şantajeze? În cazul în care ucigaşul era cineva pe care-l cunoşteam, cum reuşise să intre fără ca eu să-l fi recunoscut? O mulţime de întrebări. Şi o mulţime şi mai mare de posibile răspunsuri. Care dintre ele era cel corect?

...Şi George Kalecki. De ce devenise fugar? Dacă nu era amestecat, n-ar fi avut nici un motiv să fugă. De ce trăsese în mine? Doar fiindcă ştia că vreau să-l ucid pe criminal? Posibil, chiar foarte probabil. Toate motivele indicau că el era cel pe care-l căutam.

Toţi cei prezenţi la petrecere ar fi avut ocazia să-l ucidă pe Jack. Cu motivul era, însă, altă mâncare de peşte. Cine ar fi avut motive? Myrna. N-aş spune da, din raţiuni pur sentimentale.

Charlotte? La naiba, nu. Din nou, raţiuni sentimentale. În plus, profesia ei nu se potrivea deloc cu ideea de crimă. Era medic. Era prietenă cu Jack numai datorită problemelor Myrnei. Aici nu exista absolut nici o motivaţie.

Cum rămânea cu gemenele? Una era nimfomană, pe cealaltă nu avusesem încă ocazia s-o cunosc. Aveau o grămadă de bani şi nici un fel de probleme despre care să fi aflat. Unde se potriveau ele în imaginea de ansamblu? Să fi avut Esther un motiv? Trebuia să aflu mai multe despre ea. Şi, desigur, despre semnul din naştere în formă de căpşună. Să o fi respins Jack pe Mary? Posibil. Având în vedere firea ei, nu era exclus ca ea să se fi lăsat pradă patimii. Încercase să-l seducă pe Jack, fusese respinsă, iar ea se răzbunase ucigându-l. Dar, dacă aşa se petrecuseră lucrurile, de ce să fi luat albumele?

Hal Kines. Mort.

Eileen Vickers. Moartă. În privinţa asta era prea târziu să se mai poată face ceva.

Era oare posibil să fi fost doi ucigaşi? Să-l fi ucis Hal pe Jack, apoi pe Eileen, fiind la rândul lui ucis, cu propria armă, în aceeaşi încăpere? Un scenariu tentant, doar că nu exista nici o urmă de luptă la locul faptei. Eileen era goală atunci când fusese ucisă. Se pregătise oare să primească un client şi descoperise cu surprindere că acesta era fostul ei iubit? De ce? De ce? De ce?

Unde era ascuns adevărul despre toate acestea? Cine era făptaşul? Soluţia nu era de găsit nici în apartamentul lui Kalecki, nici acasă la Jack, dacă nu cumva priceperea mea în a găsi indicii nu mă înşelase.

Să fi fost oare cineva din afara acestui cerc strâmt?

La dracu'... Am terminat încă o sticlă de bere şi-am aşezat-o la picioarele mele. Mintea începuse să mi se moleşească, nu mai puteam gândi limpede. Mi-aş fi dorit să ştiu ce rol juca George Kalecki în toată povestea. Legătura lui cu întregul caz ar trebui să fie importantă. Mi se părea că următorul pas al anchetei era să-l găsesc pe Kalecki. Dacă Hal ar fi fost în viaţă...

M-am smuls din gânduri şi mi-am tras o palmă pe picior. La naiba, cum puteam fi în halul ăsta de îngrămădit? Hal nu acţionase aici, în oraş, ci la facultate. Dacă lăsase vreo urmă a faptelor sale, aceasta nu se putea afla decât acolo. Iar asta ar fi putut fi exact ceea ce-mi lipsea.

M-am îmbrăcat cât am putut de repede. Mi-am tras haina pe mine şi mi-am pus un încărcător de rezervă în buzunar, apoi am sunat la garaj, cerând să-mi fie adusă maşina.

Era aproape miezul nopţii. Un valet adormit trase maşina lângă bordură exact în clipa în care ieşeam din clădire. I-am îndesat o bancnotă de-un dolar în mână, am

sărit la volan şi-am demarat în trombă. Din fericire, la ora aceea târzie traficul era aproape inexistent. Am trecut pe roşu la câteva semafoare şi am cotit apoi pe autostrada West Side, îndreptându-mă spre nord. În mod normal, drumul până în campusul universitar ar fi durat vreo trei ore, dar nu intenţionam să pierd chiar atât de mult timp.

În două rânduri, câte-o maşină a poliţiei autostrăzii a ieşit din vreo parcare laterală şi a pornit pe urmele mele, însă a rămas în urmă, nerezistând vitezei cu care goneam. M-am temut că aveau să comunice prin radio cu colegii aflaţi în faţa mea şi că aveam să mă trezesc în cale cu un baraj menit să mă oprească, dar nu s-a întâmplat nimic de felul ăsta.

M-am luat după indicatoare şi am ieşit de pe autostradă pe un drum de ţară neîntreţinut, cu atâtea gropi încât am fost nevoit să încetinesc. La trecerea în districtul vecin, însă, structura drumului s-a schimbat. Devenise pietruit şi neted, aşa că am început din nou să gonesc cu pedala apăsată până la refuz.

Packsdale se afla la cinci mile distanţă. Conform panoului camerei de comerţ de la intrarea în orăşel, era o aşezare cu treizeci de mii de locuitori, capitală a districtului. Măi-măi! Nu mi-a fost greu să găsesc campusul colegiului. Se afla pe culmea unui deal, la o milă şi jumătate de oraş. Ici-colo se zărea câte-o lumină, probabil cele de pe coridoare. Am apăsat tare pe frână, exact la timp pentru un derapaj controlat pe o alee cu pietriş care urca vreo treizeci de metri spre o casă cu etaj cu aspect impresionant. Proprietarul fusese, pesemne, militar. De-a lungul aleii era înfipt un panou în negru şi galben care anunţa cu cine aveam să am de-a face: „Dl. Russell Hilbar, Decan”.

Ferestrele casei erau întunecate, dar asta nu m-a determinat să mă răzgândesc. Mi-am înfipt degetul în

butonul soneriei şi nu l-am mai ridicat până când în casă nu s-au aprins luminile şi dinăuntru s-au auzit paşi grăbiţi apropiindu-se de uşă. Îmi deschise un valet, care, la vederea mea, rămase cu gura căscată. Îşi îmbrăcase jiletca peste o cămaşă de noapte oferindu-mi cea mai ridicolă privelişte pe care îmi fusese vreodată dat să o admir. În loc să mă prezint şi să aştept să fiu invitat înăuntru, l-am împins deoparte şi am intrat, gata să dau pe spate un individ înalt, cu o mutră distinsă, îmbrăcat într-un halat maro închis.

— Ce înseamnă asta, domnule? Cine sunteţi?

Mi-am fluturat legitimaţia, iar el a studiat-o atent, de la distanţă.

— Sunt Mike Hammer, detectiv particular, din New York.

— Nu vi se pare că sunteţi cam departe de jurisdicţia dumneavoastră? se răsti el. Ce doriţi de la mine?

— Aţi avut un student pe nume Harold Kines, nu-i aşa? Vreau să-i văd camera.

— Mi-e teamă că nu se poate. Poliţia locală se ocupă de acest caz. Sunt convins că se descurcă singuri. Iar acum, dacă nu e cu supărare...

Nu l-am lăsat să-şi termine propoziţia.

— Ascultă aici, amice, i-am spus, împungându-l în piept cu degetul arătător. Se prea poate ca, în acest moment, în campus să se afle un criminal în libertate. Iar dacă nu e încă un criminal, ar putea deveni, dacă nu-ţi pui mintea la contribuţie şi nu-mi spui unde-i pot găsi camera. Iar dacă nu-mi spui, am adăugat, am să te pocnesc atât de tare încât o să-ţi împrăştii măruntaiele în toată încăperea asta!

Russell Hilbar făcu un pas înapoi şi se rezemă de spătarul unui scaun. Pălise şi părea gata să leşine.

— N-am crezut niciodată că... bâigui el. Camera domnului Kines e la parter, în aripa de est. Numărul

camerei e 107, e chiar în colţul dinspre sud-est al clădirii. Dar cei de la poliţia locală au sigilat-o până la închiderea anchetei şi nu am cheia.

— La naiba cu poliţia locală! O să mă descurc. Stinge luminile şi nu ieşi din casă. Şi să nu te-atingi de telefon!

— Dar studenţii... Cum au să...?

— Mă descurc eu cu studenţii, i-am spus, în timp ce închideam uşa în urma mea.

Ajuns afară, m-am orientat, încercând să mă lămuresc care era aripa de est. Am ajuns la concluzia că o clădire mai scundă, dreptunghiulară, era căminul studenţesc. Nu mă înşelasem. Iarba deasă estompa sunetele paşilor mei. M-am apropiat tiptil de clădirea respectivă. M-am rugat în gând să nu mă fi înşelat şi să nu fi ajuns prea târziu. Pe cât posibil, am rămas în umbră, înaintând de-a lungul gardului viu plantat lângă zid.

Fereastra era înaltă, cam la înălţimea umărului meu. Mi-am lipit urechea de geam, dar n-am reuşit să detectez nici un sunet, aşa că am decis să-mi asum riscul. Mi-am vârât degetele sub marginea geamului şi am împins în sus. Geamul lunecă lin, fără vreun sunet. Mi-am luat avânt şi, dintr-un salt, am fost pe pervaz, iar de-acolo am alunecat pe burtă, în încăpere.

Căderea asta mi-a salvat viaţa. Două împuşcături au răsunat dinspre colţul încăperii. Proiectilele au lovit fereastra, care s-a făcut ţăndări, iar aşchii de lemn mi-au împroşcat faţa. Timp de o fracţiune de secundă, încăperea a fost luminată de lucirea roşiatică a focurilor de armă.

Mâna mi s-a strecurat fulgerător sub haină şi am apucat arma. Am tras aproape concomitent cu celălalt, apăsând de trei ori pe trăgaci, în succesiune rapidă. Am simţit o arsură în coaste şi ceva smucindu-mi haina. Din capătul celălalt al încăperii a mai venit un foc, dar nu era

îndreptat spre mine. Glonţul s-a înfipt în pardoseală, iar cel care a tras s-a prăbuşit, la rândul său.

De data asta nu mi-am mai asumat nici un risc. Am traversat dintr-un salt distanţa care ne despărţea şi am aterizat deasupra trupului inert. Am lovit cu piciorul arma şi-am auzit-o lunecând într-o parte, pe podea. Abia apoi am aprins lumina.

George Kalecki era mort. Cele trei focuri trase de mine îl nimeriseră în piept, de jur împrejurul inimii. Avusese însă timp să facă ceea ce-şi propusese: într-un colţ al camerei, într-o cutie verde de tablă, mai fumega încă o grămăjoară de cenuşă.

Capitolul 11

În clipa următoare se auziră bătăi furioase în uşă şi un vacarm de voci.

— Valea de la uşă şi ţineţi-vă gura! le-am strigat.

— Cine-i acolo? întrebă o voce.

— Unchiu-tău Charlie! i-am replicat Acum gata cu gălăgia. Chemaţi-l pe decan aici imediat şi spuneţi-i să sune la poliţie!

— Păziţi fereastra, băieţi! răcni vocea de adineauri. Uşa e închisă aşa că probabil a intrat pe-acolo. Aşa, Duke, ia şi puşca! Nu putem şti cine e individul.

Studenţi nebuni! Dacă vreunul dintre ei, mai nevricos, punea mâna pe puşca de care pomenise, eram mort. Mi-am scos capul pe geam chiar când patru dintre ei soseau în goană, de după colţul clădirii. Văzându-mă, s-au oprit brusc, stârnind un norişor de praf. I-am făcut semn puştiului aflat în capul grupului, cel care ţinea în mână o puşcă calibrul 22 cu repetiţie.

— Tu! Vino-ncoa!

Se apropie de fereastră ţinând puşca aţintită în faţă, de parcă s-ar fi pregătit să împungă pe careva cu baioneta. Era mort de spaimă. Mi-am scos insigna şi i-am băgat-o sub nas.

— Vezi insigna asta? i-am spus. Sunt poliţist. New York. Nu vă amestecaţi în ceva ce nu vă priveşte. Dacă vrei să faci ceva util, organizează un grup care să patruleze în jurul campusului şi care să nu lase pe nimeni să iasă de aici până nu soseşte poliţia. Ai priceput?

Puştiul a încuviinţat din cap, entuziasmat. Se bucura că avea un motiv să o şteargă de acolo. În clipa următoare dădea ordine în gura mare colegilor săi. Avea stofă de militar.

Decanul şi-a făcut apariţia în fugă, gâfâind ca o gloabă bolnavă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, cu răsuflarea tăiată.

— Tocmai am împuşcat un individ. Cheamă poliţia şi asigură-te că studenţii stau departe de locul ăsta.

Îşi luă tălpăşiţa cu vioiciunea unei turme de ţestoase, lăsându-mă singur. Doar vocile animate de dincolo de uşă îmi ţineau companie. Aveam ceva de făcut şi trebuia să termin înainte ca ţărănoii de la poliţia locală să debarce.

L-am lăsat pe George să zacă acolo unde căzuse. În schimb, i-am studiat arma. Era un revolver calibrul 45, la fel ca al meu; de fapt, era chiar cel pe care-l descoperisem în valiza lui, am recunoscut o zgârietură pe partea inferioară a patului armei.

Cutia verde de tablă a fost următoarea pe care am studiat-o. Am răscolit cu băgare de seamă cenuşa, încercând să-mi dau seama ce anume arsese acolo. La fundul cutiei am găsit coperta înnegrită a unui carneţel, care însă s-a prefăcut în pulbere atunci când am atins-o. Cenuşa asta rezultase din arderea uneia sau a mai multor

cărţi sau agende. Aş fi dat un milion de dolari să aflu ce conţinuseră.

Nu era nimic lizibil, într-atât de temeinic le arsese George. Am aruncat o privire pe podea, în jurul locului de unde luasem cutia. Erau câteva urme de cenuşă şi acolo. Între acestea, o bucată de hârtie pe care puteau fi încă văzute nişte şiruri de cifre. M-am întrebat cum reuşise să ascundă lumina flăcărilor. Din exterior, ar fi luminat încăperea la fel de mult ca becul din tavan.

Am aflat câteva clipe mai târziu. Pe jos, ceva mai încolo, era un preş. L-am întors pe cealaltă parte şi am descoperit că era înnegrit de fum. Pe ţesătura pârlită rămăsese lipită o jumătate dintr-o foaie de hârtie. Ar fi fost dovada perfectă într-un proces de omucidere. De acolo reieşea că George fusese cel care apăsase pe trăgaci într-un caz de crimă şi se preciza chiar şi locul unde puteau fi găsite dovezile în acest sens: într-o cutie de valori de la o bancă din centru. Erau notate acolo chiar şi numărul cutiei de valori şi cifrul de deschidere. Cheia cutiei era în grija unuia dintre funcţionarii băncii.

Aşadar, George fusese un ucigaş. Dintotdeauna mă gândisem că nu se dădea în lături de la aşa ceva în vremurile de odinioară. Acum aveam şi dovada, care justifica pe deplin şi legitima apărare în care mă aflasem împuşcându-l. Am introdus bucata de hârtie pe jumătate arsă într-un pliculeţ pe care-l aveam la mine pentru astfel de cazuri, mi-am scris adresa şi numele pe el şi i-am lipit un timbru.

De data asta, am folosit uşa. Am deschis-o, rupând sigiliul cu o lovitură de umăr şi a fost cât pe ce să răstorn un grup de juni curioşi. I-am fugărit şi am căutat din priviri o cutie poştală. Am găsit-o la capătul coridorului. Am vârât plicul prin fantă şi m-am întors în cameră să aştept sosirea poliţiştilor.

Lucrurile începeau să se lege. Până acum crezusem că George Kalecki era marele şef al reţelei, dar iată că se dovedea că nu fusese decât o mică rotiţă dintr-un angrenaj. Tartorul fusese, de fapt, Hal Kines. Metodele sale de acţiune erau la fel de subtile ca acelea pe care le folosea pentru a-şi recruta fetele. Mai întâi, căuta indivizi cu un trecut dubios, în cazul cărora ştia că nu avea să-i fie greu să obţină dovezi compromiţătoare. De îndată ce-şi aduna informaţiile, le prezenta respectivului individ, probabil sub forma unor copii, şi îl determina astfel să lucreze pentru el. Eram convins că, dacă am fi ştiut ce scria în hârtiile arse de Kalecki, am fi putut destrăma, om cu om, cea mai jegoasă reţea interlopă din lume.

Era prea târziu acum, dar aveam măcar un punct de plecare. Poate că aveam să găsesc copii ale agendelor lui Kines în cutia de valori, dar mă cam îndoiam că urma să dea peste mine norocul ăsta. Cel mai probabil, Hal păstra dovezile care îi priveau pe diverşi indivizi în cutii de valori separate. În felul ăsta, dacă voia să strângă cu uşa pe vreunul dintre oamenii săi, putea să trimită poliţiei un denunţ pentru investigarea unui singur individ, în vreme ce restul erau lăsaţi în pace. Tipul gândise temeinic sistemul, pe termen lung.

Mă simţeam bine fiindcă reuşisem să-l scot din joc pe Kalecki, deşi nu pe el îl voiam. Dacă mai continua aşa, până la urmă n-avea să mai rămână nici un suspect. Cu siguranţă ucigaşul fusese cineva din afară, nu se putea altfel. Cineva pe care-l cunoşteau, poate, doar cei care erau deja morţi.

Poliţia locală îşi făcu apariţia cu o zarvă demnă de un discurs inaugural al preşedintelui. Şeful, un fermier rubicond şi roşu la faţă, năvăli în încăpere cu mâna pe un revolver şi mă declară arestat pe loc. Două minute mai târziu, după o demonstraţie de dat din mâini, răcnit şi

înghiontit de care nu mă crezusem în stare, se retrase la fel de repede precum venise şi proclamă dez-arestarea mea. Pentru a-i menaja orgoliul rănit, i-am dat voie să-mi inspecteze permisul de portarmă, legitimaţia de detectiv particular şi alte câteva acte de identificare.

I-am îngăduit, de asemenea, să asculte convorbirea mea cu Pat. Poliţiştii locali nu prea respectă autorităţile din afara zonei lor de jurisdicţie. De cum ajunse la telefon, Pat ameninţă că avea să îi telefoneze guvernatorului dacă poliţia locală refuza să colaboreze cu mine. I-am dat apoi câteva detalii, îndeajuns încât să-i dau de lucru pentru o vreme, apoi am pornit înapoi spre New York.

La întoarcere nu m-am mai grăbit la fel de tare. Era deja dimineaţă atunci când am oprit în faţa sediului poliţiei şi am urcat în biroul lui Pat. Abia îmi mai ţineam ochii deschişi. Însă Pat mă aştepta nerăbdător. I-am descris în detaliu schimbul de focuri, cât de repede am putut, iar el a trimis imediat o maşină cu o echipă la faţa locului, pentru a face fotografii şi a cerceta rămăşiţele arse din cutie, în speranţa că, poate-poate, aveau să mai poată recupera ceva.

Nu prea aveam chef să merg acasă, aşa că am sunat-o pe Charlotte. Se trezise deja şi tocmai se îmbrăca pentru o şedinţă de terapie programată devreme.

— Mai poţi rămâne acasă încă un pic, până ajung acolo? am întrebat-o.

— Sigur că da. Vino repede, abia aştept să-mi povesteşti ce s-a întâmplat!

— Ajung în cincisprezece minute, i-am mai spus înainte să închid.

Până la urmă sfertul meu de oră se preschimbă în treizeci de minute. Charlotte era în pragul uşii, în vreme ce menajera, Kathy, era ocupată să şteargă praful. Charlotte îmi luă pălăria şi haina, iar eu m-am îndreptat spre cea

mai apropiată canapea. M-am trântit, răsuflând uşurat, iar ea s-a aplecat să mă sărute. Abia dac-am avut energia să-i răspundă la sărut. S-a aşezat lângă mine şi i-am povestit tot. Charlotte se pricepea să asculte. Când am terminat, mi-a mângâiat fruntea şi obrajii.

— Pot să te ajut cu ceva? m-a întrebat.

— Da. Spune-mi cum defineşti o nimfomană.

— Aha! Deci ai vizitat-o din nou? exclamă ea, indignată.

— Din motive profesionale, draga mea.

M-am întrebat în sinea mea când o să fiu în stare să nu mai folosesc replica asta.

Charlotte râse.

— E-n regulă. Înţeleg. Cât despre întrebarea ta, să ştii că există două tipuri de nimfomanie; cea dezvoltată din cauza mediului înconjurător şi cea înnăscută. Unele persoane sunt pur şi simplu hipersexuale din pricina unor probleme cu glandele. În alte cazuri, poate fi vorba despre nişte copii a căror sexualitate a fost reprimată în copilărie şi care, atunci când devin adulţi, iar restricţiile absurde dispar, îşi fac de cap. De ce vrei să ştii?

Am evitat să-i răspund şi i-am replicat cu o altă întrebare:

— O femeie care e nimfomană din motive emoţionale poate să devină şi agresivă?

— Adică dacă ar putea ucide, ca urmare a supraîncărcării emoţionale? Aş spune, din capul locului, că răspunsul e negativ. Persoana în cauză va găsi un debuşeu mai la îndemână pentru a-şi canaliza emoţiile.

— Ca de exemplu? am insistat.

— Ei bine, dacă o nimfomană investeşte emoţional enorm într-o persoană, fiind ulterior respinsă, nu-l va ucide pe cel care a refuzat-o, ci pur şi simplu va găsi pe altcineva, mai dispus să se implice emoţional. E mai rapid

şi, bineînţeles, mai eficient. Dacă s-a simţit cumva umilită în urma respingerii, noua cucerire îi va restaura orgoliul.

Înţelesesem explicaţiile primite, dar mai aveam o nelămurire.

— E oare cu putinţă ca ambele surori să fie nimfomane?

Charlotte îmi răspunse cu râsul ei adorabil.

— Ar fi posibil, dar nu aşa merg lucrurile, în general. Vezi tu, eu le cunosc îndeajuns de bine. Nu foarte bine, dar suficient încât să le pot evalua caracterul. Mary e fără speranţă. Şi îi place aşa cum e. Aş îndrăzni să afirm că se distrează mult mai mult decât sora ei, dar Esther a fost martora prea multor escapade de-ale ei şi a trebuit să o ajute adesea să iasă din diverse încurcături, aşa încât are tendinţa de a se feri de poveştile de amor. Esther e o persoană atrăgătoare. E la fel ca sora ei, doar că nu-i înnebunită după bărbaţi. Atunci când întâlneşte un bărbat, Esther îl tratează absolut firesc.

— Va trebui să o întâlnesc, am spus, somnoros. Apropo, mergi şi tu la moşia lor în weekendul ăsta?

— Bineînţeles, Mary m-a invitat. Am să ajung ceva mai târziu, dar voi fi acolo pentru a asista la partida de tenis. Din păcate, va trebui să mă întorc imediat după aceea. Vii şi tu?

— Da. Am promis c-o aduc şi pe Myrna. De fapt, va trebui să o sun şi să o anunţ că mergem împreună.

— Perfect.

Acesta a fost ultimul cuvânt pe care l-am mai auzit, căci m-am cufundat într-un somn mai adânc decât oceanul.

Când m-am trezit, m-am uitat deîndată la ceas. Era aproape patru după-amiaza. Kathy mă auzi mişcându-mă prin cameră şi îşi făcu apariţia, purtând o tavă cu o omletă cu şuncă şi o carafă de cafea.

— Iaca şi micu’ dejun al dumitale, Mistah Hammah. Don’şoara Charlotte mi-a dat sarcină să am grijă mare de dumneata până ce se întoarce dumneaei acasă.

Kathy mă mai servi cu un zâmbet larg care-i dezveli dantura albă, apoi ieşi, lăsând tava pe masă.

Am devorat omleta şi am dat pe gât trei căni de cafea. Apoi i-am telefonat Myrnei, iar ea mi-a spus că puteam să trec să o iau în jurul orei zece, sâmbătă. Am închis şi m-am apucat să cercetez rafturile bibliotecii ca să-mi găsesc ceva de citit în timp ce aşteptam. Citisem mare parte dintre cărţile de ficţiune din biblioteca Charlottei, aşa că mi-am aruncat un ochi şi la rafturile cu cărţi de specialitate. Una dintre ele era o bijuterie numită *Hipnoza ca tratament pentru bolile mintale.* Am răsfoit-o. Prea multă vorbărie. Era detaliată procedura prin care unui pacient îi putea fi indusă starea de relaxare şi apoi hipnoza şi sugera diverse modalităţi de tratament. În felul acesta pacientul putea ulterior să-şi urmeze schema de tratament şi de unul singur.

Ar fi fost o şmecherie utilă, dacă aş fi avut cum să învăţ să o practic. Mi-am imaginat cum ar fi fost să pun ochii pe o tipă drăguţă, iar apoi... Hmm, implicaţiile erau sordide. Şi apoi, nu eram chiar atât de disperat. Am ales o altă carte, una cu o mulţime de ilustraţii. Asta era intitulată *Psihologia căsătoriei.* Frate, era o nebunie! Dacă n-ar fi fost scrisă într-un limbaj mult prea tehnic, chiar mi-ar fi făcut plăcere să o citesc. Mi-aş fi dorit ca astfel de cărţi să fie scrise şi pe limba omului de rând.

Charlotte reveni pe când ajunsesem la ultimul capitol. Îmi luă cartea din mâini şi văzu ce citeam.

— Te documentezi cu gândul la cineva anume? mă întrebă ea.

I-am răspuns cu un rânjet tâmp.

— Cel mai bine e să mă lămuresc cum stau lucrurile câtă vreme încă mai pot să o fac. Nu pot să promit c-am să mai rezist prea mult.

Mă sărută, apoi îmi prepară un whisky cu sifon. L-am dat pe gât, apoi am rugat-o pe Kathy să-mi aducă haina şi pălăria. Charlotte păru dezamăgită de graba mea.

— Chiar trebuie să pleci atât de devreme? Credeam că rămâi la cină.

— Nu în seara asta, iubito. Am să-i dau de lucru croitorului meu şi-aş vrea să mă împrospătez niţel. Presupun că n-ai lame de bărbierit p-aici...

I-am arătat apoi gaura pe care glonţul lui Kalecki o făcuse în pulpana hainei mele. Charlotte păli, realizând cât de aproape fusese să mă nimerească.

— Eşti rănit, Mike?

— La naiba, nu. Am simţit arsura glonţului în coaste, dar nici măcar nu m-a zgâriat.

Mi-am tras în sus cămaşa ca să-i arăt, apoi m-am îmbrăcat. Tocmai atunci, telefonul începu să sune şi ea ridică receptorul.

Se încruntă ascultându-şi interlocutorul, apoi rosti:

— Eşti sigur? E-n regulă, am să mă interesez.

După ce a aşezat receptorul în furcă am întrebat-o ce se întâmplase.

— E vorba de un client. A răspuns cum trebuia la tratament, apoi a recăzut în starea iniţială. Cred că am să-i prescriu un sedativ şi am să îl consult mâine dimineaţă.

Se îndreptă spre birou.

— Eu o să plec acum. Poate ne vedem mai târziu. Deocamdată, aş vrea să mă tund, înainte să mă apuc de orice altceva.

— Foarte bine, dragule, îmi spuse, apropiindu-se şi îmbrăţişându-mă. E o frizerie chiar aici la colţ.

— Aş putea merge acolo, n-am preferinţe, i-am răspuns, printre săruturi.

— Să te grăbeşti să te întorci, Mike.

— Fii convinsă că aşa am să fac.

Din fericire, frizerul era liber. Un tip tocmai se ridica de pe scaun atunci când am intrat. Mi-am atârnat haina pe cuier şi i-am luat locul.

— Tunde-mă, i-am spus frizerului.

După ce s-a holbat niţel la pistolul meu, frizerul mi-a pus pelerina şi a trecut la treabă. Cincisprezece minute mai târziu, ieşeam din frizerie mai fercheş decât un fante de pe bulevard. Am urcat în rabla mea şi am pornit către Broadway.

Am auzit sirenele, dar n-am ştiut că erau Pat cu echipa lui până când maşina de poliţie nu m-a depăşit cu toată viteza şi l-am văzut prin geamul portierei. Era prea preocupat ca să mă observe. Maşina de poliţie a traversat intersecţia în vreme ce un poliţist a oprit traficul de pe strada laterală. Mult mai în faţă, o altă maşină de poliţie cu sirenele pornite îi croia pârtie printre vehiculele care se dădeau la o parte din calea ei.

A fost mai degrabă o bănuială, de acelaşi fel cu aceea care mă pusese pe urmele lui George Kalecki. Şi aceasta se dovedi de bun augur, dar de asta aveam să-mi dau seama mai târziu. De îndată ce poliţistul de la colţ ne făcu semn să ne continuăm drumul, am ţâşnit înainte, urmând vacarmul creat de sirenele poliţiştilor. Am cotit pe Lexington Avenue şi, în depărtare, am văzut maşina în care se afla Pat trecând de pe o bandă pe alta; apoi a încetinit şi am apucat s-o văd dispărând pe o stradă laterală.

De data asta a trebuit să parchez cu o stradă mai încolo. Câte-o maşină de poliţie bloca traficul la ambele capete ale străzii cu pricina. I-am arătat legitimaţia şi

insigna poliţistului de la colţul străzii. Acesta m-a lăsat să trec şi m-am grăbit să mă strecor prin micul grup de oameni adunat în faţa unei farmacii. Pat se afla acolo, împreună cu, se pare, întreaga secţie de criminalistică. L-am salutat din cap pe Pat, urmărindu-i privirea până am ajuns la silueta prăvălită pe trotuar. Sângele se revărsase din unica gaură făcută de glonţ în spatele victimei, îmbibând haina ponosită şi colorând-o într-o nuanţă închisă de maro. Pat îmi dădu permisiunea să mă apropii şi i-am întors faţa, pentru a vedea cine era cel ucis.

Am fluierat uimit. Bobo Hopper n-avea să mai crească albine de-acum încolo.

Pat arătă spre cadavru.

— Îl cunoşteai?

— Da, am încuviinţat. Îl ştiam bine. Îl cheamă Hopper, Bobo Hopper. Un băiat tare de treabă, chiar dacă era cam încet la minte. N-a făcut nimănui vreun rău în viaţa lui. A fost unul dintre agenţii de pariuri ai lui Kalecki.

— A fost împuşcat cu o armă de calibrul 45, Mike.

— Poftim?! am izbucnit.

— Mai e ceva. Acum avem de-a face şi cu droguri. Vino încoa’!

Pat mă conduse în interiorul farmaciei, unde farmacistul, un tip mărunţel şi dolofan, ţinea piept unui pluton de poliţişti, condus de un individ solid, îmbrăcat într-un costum bleumarin. Îl cunoşteam, poate chiar mai bine decât mi-aş fi dorit. Nu putea să mă suporte, de când îi suflasem de sub nas un caz important. Era inspectorul Daly, de la Narcotice.

Daly se întoarse spre mine.

— Ce cauţi aici? vru el să afle.

— Acelaşi lucru pe care-l cauţi şi tu, din câte îmi pot da seama.

— În cazul ăsta, poţi să te-apuci să faci paşi încă din clipa asta. Nu vreau să-şi bage nasul nici un privat în treburile mele. Hai, valea!

— O clipă, inspectore.

Pat intervenise pe tonul acela care impune atenţia celor din jur. Daly îl respecta pe Pat. Erau soiuri diferite de poliţişti. Daly avansase greu, treaptă cu treaptă, în vreme ce Pat avusese parte de promovări fulger, datorită abordării ştiinţifice pe care o practica în cazurile de crimă. Însă, deşi preferau metodologii diferite, Daly avea onestitatea de a-i recunoaşte meritele lui Pat şi era dispus să-i dea ascultare.

— Mike are un motiv special pentru a fi interesat de acest caz, continuă Pat. Datorită lui am ajuns atât de departe. Aş vrea să fie la curent cu ce se întâmplă, în continuare.

Daly mă privi o vreme, încruntat, apoi ridică din umerii lui laţi.

— E în regulă, n-are decât să rămână, din partea mea. Dar bagă de seamă, de data asta să nu ascunzi vreo probă, se răsti el la mine.

Ultima dată când fusesem implicat într-un caz la care lucrase şi el fusesem nevoit să păstrez pentru mine ce aflasem, dar ascunderea dovezilor avusese drept rezultat arestarea unui traficant de droguri important pe care, altminteri, n-am fi putut pune mâna. Daly nu uitase însă acea întâmplare.

Şeful de la Narcotice îşi reluă răcnetele la adresa sărmanului farmacist, iar de data asta am putut să aud fiecare cuvinţel:

— Ia-o de la capăt. Povesteşte-mi tot şi încearcă să-ţi mai aminteşti şi altceva!

Hărţuit până când ajunsese să nu mai ştie nici cum îl cheamă, farmacistul îşi frângea mâinile, privind de la un

chip la altul în mulţimea de poliţişti din faţa lui. Probabil că Pat afişa cea mai blândă expresie, căci acestuia alese omul să i se adreseze:

— Nu făceam nimic special. Mă rog, cred că măturam sub tejghea. Atâta tot. Omul ăsta a intrat şi mi-a spus să-i prepar o reţetă. Părea tare îngrijorat. Mi-a întins o cutie stricată care n-avea nimic scris pe capac. Mi-a spus apoi că-şi va pierde slujba şi nimeni nu o să mai aibă încredere în el dacă nu-i pot prepara reţeta. Atunci a scăpat cutia şi un trecător a călcat pe ea şi tot ceea ce conţinea s-a împrăştiat pe trotuar. Din cutia strivită s-a revărsat un praf alb. Am luat cutia cu mine şi m-am dus în spate. Am gustat-o şi apoi am testat substanţa. Eram deja aproape sigur ce era, dar tot am dus testul până la capăt şi a ieşit pozitiv. Heroină. Mi-am spus că nu se poate una ca asta şi, ca oricare bun cetăţean, am telefonat la poliţie. Mi-au spus să nu-l las să plece, să îl ţin de vorbă, dar de unde puteam eu să ştiu că nu e vreun gangster şi nu o să mă împuşte?

Ajungând în acest punct cu povestea, mărunţelul se înfioră, ezitând o clipă înainte să continue.

— Am familie... Am încercat să trag de timp, dar tipul mi-a spus să mă grăbesc şi şi-a băgat mâna în buzunar. M-am gândit că poate are un pistol acolo. Ce era să fac? Am umplut o altă cutie cu acid boric, i-am cerut un dolar şi a plecat. Am ieşit şi eu de după tejghea, să văd încotro avea să o apuce, dar, înainte să fi ajuns la uşă, l-am văzut cum s-a prăbuşit pe trotuar. A fost împuşcat. Era mort de-a binelea. Am sunat la poliţie, apoi aţi venit dumneavoastră.

— Ai văzut pe cineva plecând în fugă? întrebă Pat.

El clătină din cap.

— Nu era nimeni. La ora asta nu prea iese lumea, strada era pustie.

— Ai auzit împuşcătura?

— Nu. Asta chiar n-am înţeles-o. Eram prea speriat. Am văzut sângele care i se scurgea din rană şi-am fugit înapoi înăuntru.

Pat îşi mângâie bărbia, reflectând.

— Dar vreo maşină? N-a trecut nici una în momentele alea?

Mărunţelul cel dolofan îşi miji ochii şi se încruntă, gândindu-se. Vru să spună ceva, apoi se opri, apoi reluă, cu mai multă încredere de data asta:

— Ba da, acuma că mi-aţi amintit... Mi se pare că a trecut una chiar înainte. Da, acum sunt sigur.

Din acest moment a început să turuie.

— Mergea foarte încet, de parcă tocmai demarase. A trecut prin dreptul farmaciei, apoi, pe când am ieşit, dispăruse. Nici măcar nu m-am mai uitat în urma ei, într-atât de tare m-am speriat.

Daly îşi însărcinase un om să noteze tot ce spunea farmacistul. Eu şi Pat auzisem însă destul. Am cercetat cadavrul şi am aproximat direcţia din care venise glonţul. Judecând după poziţia în care zăcea, ucigaşul din maşină se îndrepta, cel mai probabil, spre strada Kensington în momentul în care apăsase pe trăgaci. Cutia cu acid boric, acum înroşită de sânge, se afla sub mâna lui Bobo. I-am pipăit buzunarele; erau goale. În portofel n-avea decât opt dolari şi o legitimaţie de la bibliotecă. Din buzunarul interior i-am scos o broşură despre creşterea albinelor.

— Cred că a folosit un amortizor, observă Pat. Aş pune pariu zece la unu că avem de-a face cu aceeaşi armă.

— N-aş paria împotriva ta, am fost eu de acord.

— Şi ce putem deduce din asta, Mike?

— Sincer, habar n-am. Dacă George Kalecki ar fi fost în viaţă, asta l-ar fi implicat şi mai mult. Mai întâi prostituţie, acum droguri... Desigur, admiţând că Bobo mai lucra încă pentru Kalecki. El susţinea că nu mai lucrează pentru

Kalecki şi l-am crezut. L-am considerat prea slab de minte ca să fie capabil să mintă. Acum nu mai sunt aşa de sigur.

Am privit amândoi cadavrul o vreme, în tăcere, apoi am pornit împreună de-a lungul străzii. Mi-a venit în minte ceva.

— Pat.

— Mda?

— Mai ţii minte când George Kalecki susţinea că s-a tras asupra lui şi a încercat să dea vina pe mine?

— Da. Ce-i cu asta?

— Arma cu care s-a tras a fost a ucigaşului. A celui pe care-l căutăm. De ce? Poţi să-mi dai un motiv? Kalecki se afla acolo cu un scop şi s-a mutat apoi în centru ca să se protejeze. Asta trebuie să aflăm: de ce s-a tras asupra lui Kalecki.

— Asta nu va fi prea uşor de aflat, Mike. Singurii care ne-ar putea lămuri sunt morţi.

Am rânjit.

— Nu chiar toţi. Mai e cineva: ucigaşul. El ştie de ce. Ai ceva anume de făcut acum?

— Nimic ce n-ar putea fi amânat. Cazul de faţă va fi în parohia lui Daly o vreme de-acum încolo. De ce mă-ntrebi?

L-am luat de braţ şi l-am condus după colţ, unde îmi lăsasem maşina. Am urcat şi-am pornit către apartamentul meu.

Poştaşul tocmai sosise atunci când am ajuns. Mi-am descuiat cutia poştală şi am scos de-acolo plicul pe care mi-l trimisesem de la colegiu. L-am desfăcut şi i-am explicat lui Pat că fusesem nevoit să procedez aşa pentru ca bucata de hârtie pe jumătate arsă să nu ajungă în mâinile poliţiştilor locali, iar el fu de acord că procedasem corect.

Pat ştia ce avea de făcut în continuare. Trei apeluri telefonice fură de ajuns pentru ca, în momentul în care am

ajuns la bancă, paznicul de la intrare să ne conducă direct în biroul directorului. Între timp, acesta primise deja, prin telefon, ordinul judecătoresc care ne permitea să inspectăm conţinutul unei anumite cutii de valori, cea al cărei număr figura pe hârtia pe jumătate arsă pe care o găsisem.

Totul era acolo, în cutie. Destule dovezi încât George Kalecki să fie spânzurat, şi nu o dată, ci de mai multe ori. Acum eram de-a dreptul mulţumit că-i făcusem felul. Individul era un şobolan cu acte-n regulă. Era amestecat în chiar mai multe mizerii decât aş fi putut bănui. Cutia de valori conţinea fotocopii ale unor cecuri, scrisori, câteva documente în original; destule dovezi care ar fi fost suficiente pentru a-l condamna pe Kalecki pentru fiecare infracţiune posibilă din spectrul prostituţiei şi proxenetismului, plus încă vreo câteva noi. Nimic altceva însă. Acolo unde se afla acum, Kalecki nu avea însă nevoie de un tribunal. Hal Kines îl îmbrobodise bine de tot, astfel încât ar fi sfârşit pe scaunul electric dacă încerca să-l tragă pe sfoară.

Pat parcurse întregul material de două ori, apoi mătură întreg conţinutul cutiei de valori într-un plic uriaş, semnă hârtiile necesare pentru cei de la bancă şi ieşi. Când am ajuns afară, l-am întrebat:

— Ce ai de gând să faci cu toată mizeria asta?

— Am s-o studiez amănunţit. Poate c-am să reuşesc să descopăr cine a emis cecurile, deşi sunt la purtător şi nesemnate. Dar tu? Încotro?

— Cred c-am să o iau spre casă, cum mă gândeam la început. De ce, ai altă propunere?

Pat râse.

— Vezi tu, mă gândeam că s-ar putea să-mi ascunzi câte ceva din ce ai aflat, aşa că nu intenţionam să-ţi spun

despre asta, dar, fiindcă ai dat cărţile pe faţă, am să-ţi dezvălui şi eu ceva.

Scoase din buzunar un carneţel şi-l deschise.

— Uite nişte nume: Henry Strebhouse, Carmen Silby, Thelma B. Duval, Virginia R. Reims, Conrad Stevens. Ce ştii despre ei?

Pat se opri şi ridică ochii, aşteptându-mi reacţia.

— Strebhouse şi Stevens au avut parte de stagii la mititica, am spus. Pe ceilalţi nu-i ştiu. Cred c-am văzut numele don'şoarei Duval prin ziare, la rubrica mondenă.

— Aşa e, l-ai văzut. Văd că nu te descurci, aşa că am să-ţi spun eu. Toţi ăştia sunt, la ora actuală, internaţi în sanatorii publice sau private. Dependenţă de droguri.

— Drăguţ, am mustăcit eu. Cum s-a aflat despre ei?

— Brigada de moravuri a făcut un raport.

— Da, bănuiam c-ar putea fi vorba de aşa ceva, dar interesant mi se pare că n-a apărut nimic prin ziare. Ah, ia stai, m-am prins: încă nu s-a descoperit cine era furnizorul, nu-i aşa? Care-i şmecheria?

Pat mă răsplăti cu un rânjet strâmb.

— Asta ar vrea şi Daly să afle. Nici unul dintre ei nu e dispus să spună cine îi aprovizionează, nici măcar sub ameninţarea cu închisoarea. Din păcate pentru noi, unii dintre ei au relaţii la nivel înalt, aşa că nu putem încerca să le smulgem informaţii prin metode forte. Tot ce am reuşit să aflăm e că marfa le era livrată de un individ mărunţel şi nu prea inteligent, care habar nu avea ce transporta.

— Bobo! am exclamat eu.

— Exact. Ei ar putea să-l identifice, dacă vor vrea. Dar e posibil ca vestea morţii lui să-i facă, dimpotrivă, să-şi ţină gura mai abitir ca înainte.

— La naiba, iar câtă vreme se află la dezintoxicare nu pot fi presaţi să spună mai multe. Avem mâinile legate, se

pare. Există o legătură, Pat, trebuie să existe una. Uite cum se leagă toate! La prima vedere, cazul pare să fie în ceaţă, dar nu e. Bobo şi Kalecki... Kalecki şi Hal Kines... Hal şi Eileen... Eileen şi Jack. Fie am dat de o reţea foarte extinsă, fie am fost martorii unei reacţii în lanţ. Jack a descoperit un fir, iar ucigaşul a trebuit să se descotorosească de el. Dar ucigaşul mai avea şi altele de ascuns. Aşa a început un cerc vicios. Frate, chiar că am dat peste ceva mare!

— Exact cum spui. Iar noi ne aflăm taman la mijloc. Ce facem mai departe?

— Habar n-am, Pat. Văd o oarecare luminiţă, anumite piese încep să se aşeze la locurile lor.

— Care piese?

— Prefer să nu intru în detalii. Mărunţişuri. Nu indică nimic special, dar mă conving că ucigaşul a avut o motivaţie foarte puternică.

— Aşadar, încă ne întrecem, Mike?

— Bineînţeles! Cred că suntem pe ultima sută de metri, dar terenul a devenit alunecos şi ne întârzie. Va trebui să ne târâm până aproape de linia de sosire, înaintea sprintului final. N-ai să mi-o iei înainte, Pat! am rânjit.

— Vrei să punem pariu? Care-i miza?

— O cină cu o friptură straşnică.

— Aşa să fie!

Ne-am despărţit. El a luat un taxi înapoi spre birou, eu m-am dus acasă. Am urcat şi, pe când îmi scoteam pantalonii, mi-am dat seama că-mi lipsea portofelul. Frumos! Aveam vreo două sute de dolari acolo şi nu-mi puteam permite să-i pierd. Mi-am îmbrăcat la loc pantalonii şi-am coborât înapoi la maşină. Nu era nici acolo. M-am gândit puţin. Să-l fi uitat la frizer? Nu, acolo

plătisem cu nişte mărunţiş pe care-l avusesem în buzunarul lateral. La naiba!

Am urcat în maşină, am întors şi-am pornit spre sud, spre apartamentul Charlottei. Uşa de la intrare era deschisă, aşa că am intrat şi am urcat. Am sunat de două ori la uşă, dar nu mi-a răspuns nimeni. Era cineva acasă, căci auzeam o voce fredonând *Swanee River.* Am bătut şi, în sfârşit, mi-a deschis Kathy.

— Ce se întâmplă? S-a stricat soneria? am întrebat-o.

— Cre'că da, Mistah Hammah. Aşa cred. Da' intraţi, intraţi!

Abia intrasem, când Charlotte veni în fugă să mă întâmpine. Purta un halat pătat şi o pereche de mănuşi de cauciuc.

— Bună, iubitule, îmi zâmbi ea. Da' ştiu că te-ai grăbit să te întorci. Bun, bun, bun!

Îşi încolăci braţele în jurul gâtului meu şi îşi lăsă capul pe spate, aşteptând un sărut. Kathy rămăsese locului şi ne privea încântată, zâmbind cu toţi dinţii.

— Du-te! i-am spus, rânjind.

Kathy îşi întoarse spatele, într-un acces de discreţie, ca s-o pot săruta pe şefa ei. Charlotte oftă şi îşi lăsă capul pe pieptul meu.

— De data asta ai de gând să rămâi?

— Nu.

— Dar... de ce nu? Abia ai sosit.

— Am venit doar să-mi iau portofelul.

Ne-am îndreptat împreună spre canapea. Mi-am vârât mâna printre perne, scotocind. L-am găsit imediat. Îmi alunecase din buzunarul de la şold în timp ce dormeam şi se rătăcise acolo.

— Presupun că acum mă vei acuza că ţi-am furat toţi banii, se îmbufnă, în joacă, Charlotte.

— Haha, ce prostie!

I-am sărutat creştetul blond.

— Ce meştereşti în ţinuta asta? am întrebat, împungându-i halatul cu degetul.

— Developam nişte poze. Vrei să le vezi?

Mă conduse în încăperea pe care o folosea drept cameră obscură şi stinse lumina. O luminiţă roşie se aprinse în acelaşi timp, deasupra chiuvetei. Charlotte introduse un film în tăviţa cu revelator şi, câteva minute mai târziu, scoase fotografia unui tip aşezat pe un scaun, cu braţele parcă lipite de marginile metalice ale acestuia şi o expresie încordată pe chip.

— Cine e?

— Un pacient de la clinică. De fapt, e chiar unul dintre pacienţii lui Hal Kines de la spitalul oraşului, pe care l-a adus la cabinet pentru a fi tratat.

— Dar ce-a păţit? Pare speriat.

— E într-o stare indusă cunoscută în limbajul comun drept hipnoză. De fapt, hipnotizarea constă doar în a-i induce pacientului o stare de relaxare şi încredere. În cazul de faţă, pacientul era cunoscut drept cleptoman. Nu s-a aflat însă că suferea de această afecţiune decât în momentul în care a fost internat la spital, după ce fusese găsit rătăcind pe străzi, aproape mort de foame. După ce am reuşit să-i stabilizăm starea mentală, am aflat că avusese o copilărie atroce, plină de lipsuri, fiind nevoit să fure dacă voia să obţină ceva. Prin intermediul unui prieten, am reuşit să îi găsesc o slujbă şi i-am explicat care era problema lui şi cauzele acesteia. Din momentul în care a înţeles aceste lucruri, n-a mai avut probleme. Acum e bine.

Am aşezat fotografia înapoi pe raftul de uscare şi am aruncat o privire în jur. Charlotte cheltuise o avere pentru a-şi dota camera obscură. Mi-era clar că dacă aveam de gând să am o soţie pe care s-o ajut să-şi satisfacă o

pornire atât de costisitoare era cazul să mă apuc de o meserie mai bănoasă.

Charlotte părea să-mi fi citit gândurile.

— După ce o să mă iei de nevastă o să renunţ la toate astea şi o să-mi developez pozele la farmacia din colţ, îmi spuse ea, zâmbind.

— Nu, ne vom descurca noi cumva.

Mă înhăţă şi se agăţă de mine. Am sărutat-o atât de apăsat încât, de astă dată, mi-am simţit eu buzele strivite. M-am întrebat cum de mai putea să respire, într-atât o strânsesem de tare în braţe.

Ne-am îndreptat spre uşă braţ la braţ.

— Ce facem diseară, Mike? Unde mergem?

— Nu ştiu. Poate la un film?

— Sună bine, mi-ar plăcea.

Am deschis uşa şi am arătat spre clopoţelul soneriei.

— Cum de nu mai sună?

— Ei, drăcie, făcu Charlotte, pipăind sub covoraşul de la intrare cu vârful degetelor. Kathy a dat cu aspiratorul şi, ca de fiecare dată, a scos soneria din priză.

M-am aplecat şi am vârât ştecherul înapoi în priză.

— Ne vedem pe la opt, pisicuţo, i-am spus la despărţire.

Ea aşteptă până când eram gata să iau colţul în casa scărilor, apoi îmi trimise o bezea şi închise uşa.

Capitolul 12

Croitorul meu ajunse în pragul unei crize când văzu gaura lăsată de glonţ în pulpana hainei. Cred că-l scotea din minţi ideea de a fi fost pe punctul să piardă un client atât de bun. Se rugă de mine să am mare grijă, apoi îmi promise că haina avea să fie ca nouă peste o săptămână. Mi-am luat celălalt costum şi m-am dus acasă.

În vreme ce deschideam uşa, am auzit soneria telefonului. Am aruncat costumul pe spătarul unui fotoliu şi-am înşfăcat receptorul. Era Pat.

— Tocmai am primit raportul referitor la glonţul care l-a ucis pe Bobo Hopper, Mike.

— Hai, spune.

Eram nerăbdător să aflu.

— A fost aceeaşi armă.

— Aşa cum am bănuit. Altceva?

— Da. Am aici şi arma lui Kalecki. Glonţul nu se potriveşte. Singurele proiectile care-au fost trase cu ea te-au avut pe tine drept ţintă. Am verificat seria armei şi am aflat astfel c-a fost vândută undeva în sud. A mai trecut prin alte două mâini înainte să aterizeze la o prăvălie de amanet de pe Third Avenue, de unde a ajuns la un tip pe nume George K. Masters.

Aşadar, acum ştiam cum îşi procurase Kalecki arma. Nu era de mirare că, până în momentul în care dădusem peste ea, arma nu fusese înregistrată nicăieri. Kalecki nu era decât numele lui mijlociu. I-am mulţumit lui Pat şi am închis. De ce folosea Kalecki un alt nume decât cel din acte? Poate fiindcă numele său adevărat îl lega de o anumită crimă comisă mai demult şi se temea să nu fie descoperit? În orice caz, răspunsul la această întrebare avea să rămână un mister, în afara situaţiei în care Pat înţelegea ceva din dovezile pe care le găsisem în cutia de valori. În orice caz, însă, un cadavru nu poate fi dat în urmărire penală.

Am mâncat, am făcut un duş şi tocmai mă îmbrăcam când telefonul a sunat din nou. De data asta era Myrna. Voia să mă roage să o iau ceva mai devreme a doua zi dimineaţa. Eu n-aveam nimic împotrivă şi i-am spus şi ei acest lucru. Vocea îi părea încă destul de afectată şi mă bucuram că-i puteam fi de ajutor măcar cu atât. Poate că

ieşirea la ţară, în natură, urma să-i facă bine. Biata de ea avea nevoie de ceva care să-i alunge gândurile negre. La drept vorbind, mi-era teamă ca nu cumva să se apuce iar de droguri ca să-şi scoată din minte moartea lui Jack. Myrna era însă fată deşteaptă şi existau şi alte căi de a-şi alina suferinţa. Într-o bună zi avea să-şi găsească un tip de treabă, iar Jack avea să rămână doar o amintire. Aşa e în firea lucrurilor, şi poate că-i mai bine aşa.

Charlotte mă întâmpină în faţa clădirii. Bătu din picior, nerăbdătoare, de parcă m-ar fi aşteptat de vreo oră.

— Mike, ai întârziat, se răsti ea. Cinci minute! Vreau o explicaţie!

— Uşurel, nu-i cazul să sari cu biciul, am râs eu. A fost aglomerat.

— Mă aşteptam la o scuză ca asta. Aş putea să pun pariu că iar ai încercat să afli cum anume poţi stârni o nimfomană.

Diavoliţă!

— Taci şi urcă. Altfel o să pierdem începutul filmului.

— Unde mergem?

— Mi-e poftă să văd un film poliţist bun, dacă eşti şi tu de acord. Poate am să mai prind vreo şmecherie detectivistică nouă.

— E-n regulă. Să mergem, Macduff!

În cele din urmă, am găsit un cinematograf în faţa căruia coada de la bilete nu era lungă cât o zi de post şi ne-am petrecut următoarele două ore şi jumătate urmărind o poveste fantastică despre o crimă misterioasă, cu un scenariu mai plin de găuri decât un caşcaval elveţian, dar şi un western cu o acţiune lentă ca un tren de Long Island în plină iarnă.

Când am ieşit, simţeam că făcusem bătături la şezut. Charlotte a sugerat să luăm o gustare, aşa că ne-am oprit la o tonetă şi ne-am cinstit cu sandvişuri cu ouă, apoi am

intrat într-un bar să bem ceva. Am cerut o bere şi, când Charlotte a comandat acelaşi lucru, am ridicat sprâncenele a mirare.

— Dă-i drumul, comandă orice vrei, am bani la mine.

Ea chicoti.

— Prostuţule, dar îmi place berea! Mi-a plăcut dintotdeauna.

— Atunci, mă bucur să aflu asta. Dar mi-e greu să te înţeleg. Ai o pasiune costisitoare, fotografia, şi pe de altă parte bei bere. Poate că, până la urmă, nu-mi va fi chiar atât de greu să te întreţin.

— Ei, dacă vom fi strâmtoraţi, n-am decât să mă reapuc de lucru.

— Nici să nu te gândeşti! Soţia mea nu va trebui să muncească niciodată. O vreau acasă, ca să ştiu mereu de unde s-o iau.

Charlotte îşi puse halba de bere pe masă şi mă privi, cu o lucire vicleană în ochi.

— Ţi-a trecut cumva prin minte că încă nu m-ai cerut de nevastă? De ce eşti aşa de convins că aş vrea să mă mărit cu tine?

— E-n regulă, pisicuţo, am spus, luându-i mâna într-a mea şi ducând-o la buze. Vrei să fii soţia mea?

Ea începu să râdă, dar ochii i se umplură de lacrimi şi îşi lipi obrazul de umărul meu.

— Of, Mike... Da. Da! Te iubesc atât de mult!

— Şi eu te iubesc, pisicuţo. Acum bea-ţi berea. Mâine seară, la petrecerea gemenelor, o să ne strecurăm departe de mulţime şi o să facem planuri pe mai departe.

— Sărută-mă.

Doi tipi aşezaţi ceva mai încolo, la bar, se zgâiau la noi. I-am ignorat şi am sărutat-o.

— Când îmi primesc inelul? vru ea să afle.

— Curând. Săptămâna asta sau cel târziu săptămâna viitoare am de încasat nişte cecuri şi-atunci vom putea merge împreună la Tiffany’s să-ţi alegi inelul. Ce zici?

— E minunat, Mike, minunat! Sunt aşa de fericită!

Ne-am terminat berile, am mai luat un rând, apoi am pornit spre ieşire. Cei doi şmecheri de adineauri au fluierat când am trecut prin dreptul lor. Am lăsat braţul Charlottei, apoi mi-am pus palmele pe lateralele capetelor lor şi i-am pocnit unul de altul, ca pe nişte pepeni. Amândoi stăteau ţepeni pe scaunele lor înalte şi, în oglinda de la bar, le-am văzut ochii, ca nişte bile de agat. Barmanul rămăsese cu privirea aţintită asupra mea şi cu gura căscată. I-am făcut cu mâna, am luat-o pe Charlotte de braţ şi am ieşit. În urma mea, cei doi şmecheri se prăbuşiră la podea, moi ca nişte cârpe ude.

— Protectorul meu, şopti Charlotte, strângându-mi braţul.

— Ei, na, am spus, rânjind, căci mă simţeam chiar bine.

Când am ajuns, Kathy dormea, aşa că ne-am strecurat în apartament în vârful picioarelor. Charlotte prinse cu mâna clopoţelul soneriei, dar chiar atunci am auzit cum menajera încetase să mai sforăie. Probabil că doar îşi schimbase poziţia, revenind pe spate, căci sforăiturile se făcură din nou auzite.

Charlotte îşi scoase haina şi mă întrebă:

— Vrei ceva de băut?

— Nu.

— Dar ce ai vrea?

— Pe tine.

În clipa următoare era în braţele mele, sărutându-mă. Îi simţeam sânii vibrând de pasiune. Am ţinut-o strâns la piept.

— Spune-mi, Mike.

— Te iubesc.

Mă sărută din nou. Am împins-o deoparte şi mi-am luat pălăria.

— Ajunge, iubito, i-am spus. La urma urmei, sunt bărbat. Încă un sărut ca ăsta şi n-am să mai fiu capabil să mă stăpânesc până după ce ne vom fi căsătorit.

Ea zâmbi poznaş şi se aruncă asupra mea, în aşteptarea următorului sărut, dar am ţinut-o la distanţă.

— Dar dacă te rog eu, Mike?

— Nu.

— Atunci hai să ne căsătorim cât mai curând. Mâine!

Nu mi-am putut stăpâni un zâmbet. Era adorabilă.

— Nu va fi mâine, iubito, dar nu va mai dura mult. Nici eu nu pot să mă abţin la nesfârşit.

Ea ţinu din nou clopoţelul, în vreme ce deschideam uşa. Am sărutat-o scurt şi m-am strecurat afară. Presimţeam că n-aveam să dorm prea mult în noaptea aceea. Când Velda urma să audă vestea asta, urma să se facă foc şi pară. Mă îngrozea ideea să-i spun.

Ceasul începu să sune la şase dimineaţa. Am oprit soneria, m-am ridicat în capul oaselor şi m-am întins. Am privit pe fereastră: soarele strălucea, avea să fie o zi frumoasă. Pe noptieră am zărit o sticlă de bere pe jumătate plină. Am luat o înghiţitură. Era răsuflată ca o glumă proastă.

Am făcut un duş şi m-am înfăşurat într-un halat. Am căutat în cămară ceva de mâncare. Singura cutie de cereale purta urmele dinţilor unui şoarece care mi-o luase înainte. Prin urmare, am luat nişte cartofi şi câteva cepe, le-am curăţat şi le-am dat drumul într-o tigaie cu nişte untură, lăsându-le să se prăjească cât timp mi-am făcut o cafea.

Cartofii s-au cam ars, în cele din urmă, dar mi s-au părut buni de tot. Chiar şi cafeaua mi-a ieşit mai bună

decât de obicei! Peste o lună aveam să-mi iau micul dejun faţă-n faţă cu soţia mea. Şi ce mai soţie!

Myrna era deja trează când am sunat-o. Îmi spusese că avea să fie gata de plecare la opt şi mi-a reamintit să nu cumva să întârzii. I-am promis să ajung la timp, apoi am sunat-o pe Charlotte.

— `Neaţa bună, leneşo! i-am spus, căscând.

— Nici tu nu-mi pari cu mult mai treaz la ora asta.

— Te înşeli, sunt chiar foarte treaz. Ce faci?

— Încercam să aţipesc. După ce m-ai lăsat aşa cum m-ai lăsat azi-noapte, n-am mai reuşit să adorm vreme de încă vreo trei ceasuri, doar am stat în pat, cu ochii deschişi.

M-am simţit bine auzind asta.

— Ştiu prea bine ce vrei să spui. Pe la ce oră crezi că ai să ajungi la surorile Bellemy?

— După-amiaza târziu, dacă nu cumva reuşesc să scap mai repede. Măcar o să ajung la timp să nu pierd meciul. Mai ţii cumva minte cine joacă?

— Am uitat. Doi jucători faimoşi din străinătate, „importaţi” de Mary şi Esther. Abia aştept să vii, aşa că încearcă să te grăbeşti.

— Aşa am să fac, iubitule.

Mi-a transmis un pupic prin telefon, i-am transmis şi eu unul, apoi am închis.

Ştiam că la ora aceea Velda nu avea cum să fi ajuns deja la birou, aşa că am sunat-o acasă. Când a ridicat receptorul, am auzit sfârâitul şuncii în tigaie.

— Bună dimineaţa, Velda. Aici Mike.

— Ia te uită! Cum de eşti treaz atât de devreme?

— Am o întâlnire importantă.

— Are legătură cu cazul?

— Ar putea avea, dar nu sunt sigur, aşa că nu-mi pot permite să o ratez. Dacă mă sună Pat peste zi, spune-i că

poate să mă găsească la moşia de la ţară a surorilor Bellemy. Are numărul lor de telefon.

Velda nu-mi răspunse imediat. Am ştiut că încerca să-şi dea seama ce anume plănuiam să fac.

— E-n regulă, spuse ea în cele din urmă. Doar ai grijă ce faci. E ceva de rezolvat câtă timp eşti plecat?

— Nu. Nu cred.

— Chiar aşa, câtă ai să lipseşti, de data asta?

— Până luni, poate chiar mai puţin.

— Prea bine. Ne vedem luni, Mike. La revedere.

Mi-am luat un scurt rămas-bun şi am pus receptorul în furcă. Din nou mi-a venit în minte cât de mult detestam ideea de a-i spune Veldei despre Charlotte. Speram să nu plângă. La naiba, aşa-i viaţa. De data asta, Velda era cea care pierduse. Dacă Charlotte n-ar fi apărut în viaţa mea, probabil aş fi sfârşit împreună cu ea. Mereu am simţit că aş vrea asta, dar n-am găsit timpul necesar. Ei, asta era...

Când am ajuns, Myrna era îmbrăcată şi gata de plecare. Îşi făcuse un mic bagaj, pe care l-am dus la maşină. Nu arăta prea bine. Avea cearcăne şi pometii îi erau puţin prea proeminenţi. Îşi cumpărase o rochie nouă, înflorată, anume pentru această ocazie; împreună cu albastrul deschis al pardesiului de lână, chipul îi părea frumos, dar numai dacă nu priveai prea îndeaproape.

N-am vrut să-l pomenesc pe Jack, aşa că am vorbit despre vreme şi alte nimicuri. Ştiam că văzuse titlurile din ziare care anunţau că-l împuşcasem pe Kalecki, dar ea evită subiectul.

Era o zi frumoasă. După ce-am ieşit din oraş, drumurile erau destul de libere, astfel încât am condus relaxat, cu vreo optzeci de kilometri pe oră, fără să fie nevoie să-mi fac griji în privinţa patrulelor de pe autostradă. Am trecut pe lângă un teren viran unde nişte puşti încinseseră un meci de fotbal. Am văzut cum ochii Myrnei s-au umplut de

lacrimi când am trecut pe lângă nişte cabane mici şi cochete. M-a trecut un fior. Suferea şi nu ştiam ce să fac ca să-i alin durerea.

Am adus vorba despre meciul de tenis din acea seară şi, încet-încet, am reuşit să-i abat gândurile de la tristeţea care ameninţa să o cuprindă. La scurt timp după aceea am intrat pe aleea privată care ducea la conacul familiei Bellemy. Crezusem că aveam să ajungem devreme, dar cel puţin două duzini dintre oaspeţi ne-o luaseră înainte, judecând după şirul de maşini parcate, care se întindea pe alee şi în jurul casei. Una dintre gemene ne ieşi în întâmpinare. N-am ştiut care dintre ele până când nu m-a salutat:

— Bună, pămpălăule.

— Bună, Mary, am spus, zâmbind.

Era îmbrăcată cu un tricou şi un şort, care nu lăsau prea mult loc imaginaţiei. Ambele piese de vestimentaţie erau atât de strâmte încât liniile armonioase ale trupului ei erau perfect vizibile, iar ea era perfect conştientă de asta. Nu-mi puteam desprinde privirea de la picioarele ei. Tot drumul până la conac nu încetă să se frece, aparent întâmplător, de mine.

Asta trebuia să înceteze. Am schimbat locul cu Myrna, folosindu-mă de ea ca de o barieră, iar Mary a chicotit, ghicindu-mi intenţia. Odată ajunşi la conac, a lăsat-o pe Myrna în grija unei menajere, apoi s-a întors spre mine.

— Nu ţi-ai adus nişte haine mai comode, potrivite pentru sport?

— Ba da. Dar sportul pe care intenţionez să-l practic se va desfăşura, în totalitate, în preajma barului.

— Aiurea! Du-te şi schimbă-te în nişte pantaloni mai lejeri. În spatele casei urmează să se desfăşoare o partidă de golf, iar o mulţime de puştani sunt în căutare de parteneri pentru un meci de tenis.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mă iei drept vreun sportiv?

Mary făcu un pas înapoi şi mă măsură din cap până-n picioare.

— De arătat, cu siguranţă arăţi a sportiv.

— Şi ce fel de sport ai spune tu că practic? am glumit.

— Sporturi care se desfăşoară în pat.

Se vedea după ochii ei că nu glumeşte.

M-a condus înapoi la maşină, să-mi iau hainele. Când ne-am întors în casă, m-a împins într-o încăpere vastă, al cărei centru era ocupat de un pat uriaş.

Mary abia aştepta să închid uşa, se pare. S-a repezit asupra mea, cu gura deschisă. N-am avut de ales, căci era gazda mea de azi, aşa că am sărutat-o.

— Acum şterge-o, vreau să mă schimb, i-am spus.

Se îmbufnă.

— De ce?

— Nu obişnuiesc să mă dezbrac în faţa femeilor.

— De când? întrebă ea, cu un zâmbet poznaş.

— Era întuneric atunci, am argumentat. În plus, acum e prea devreme pentru aşa ceva.

Mă răsplăti cu un zâmbet sexy, iar privirea ei părea că mă imploră să o dezbrac.

— Fie cum vrei tu... pămpălăule.

Închise uşa în urma ei, dându-mi apoi ocazia să-i aud hohotul de râs gutural.

De-afară se auzea o gălăgie de zile mari, aşa că am scos capul pe fereastră, să văd care-i era cauza. Chiar dedesubt, doi bărbaţi slăbănogi se încăierau ca două mimoze, în vreme ce alţi patru, cam de acelaşi calibru, îi încurajau. Ce nebunie de loc! Cei doi băieţi se trântiră la pământ, apoi schimbară câteva palme. Am rânjit. Asistam la un meci între doi fătălăi, hotărâţi să afle care dintre ei

era regina balului. Am umplut o carafă cu apă de la chiuvetă şi am golit-o exact deasupra capetelor lor blonde.

Intervenţia mea surpriză puse capăt luptei. Cei doi scoaseră câte-un ţipăt ascuţit, săriră în picioare şi o rupseră la fugă. Spectatorii ridicară privirea, mă văzură şi mă răsplătiră cu un cor de râsete sănătoase. Intervenţia mea fusese un succes.

Mary mă aştepta afară. Stătea rezemată de uşa de la intrare, fumând o ţigară. Purtam acum un pantalon sport şi un tricou. Myrna ni s-a alăturat în acelaşi moment, ţinând în mână o rachetă de tenis. Dezamăgirea lui Mary, care m-ar fi vrut doar pentru ea, era uşor de sesizat. Am traversat peluza către terenurile de tenis, cu Mary agăţată de braţul meu. Înainte să ajungem la destinaţie, o copie fidelă a lui Mary se desprinse dintr-un grup de tenismeni şi ne făcu cu mâna. Era Esther Bellemy.

La fel ca sora ei, ar fi făcut orice bărbat să saliveze. M-a recunoscut imediat şi mi-a întins mâna. Avea o strângere de mână fermă, iar atitudinea îi era deopotrivă relaxată şi rezervată. Am înţeles pe dată la ce se referise Charlotte atunci când îmi spusese că Esther era altfel decât sora ei. Totuşi, între cele două nu părea să fie loc de gelozii sau resentimente. Esther avea, la rândul ei, admiratorii săi. Am fost prezentaţi unei mulţimi de oameni, ale căror nume le-am uitat de cum le-am auzit. Apoi, Mary m-a condus la un teren de tenis liber, pentru o partidă în doi.

Tenisul nu era punctul meu forte, aşa cum avea să constate Mary în curând. După zece minute de haos, în care am trimis o mulţime de mingi peste gard, ne-am lăsat păgubaşi. Am adunat mingile într-o cutie, am lăsat deoparte rachetele şi ne-am aşezat pe o bancă. Mary şi-a întins picioarele bronzate şi imposibil de lungi, în vreme ce eu mă străduiam să-mi recapăt suflul irosit.

— De ce ne pierdem timpul aici, Mike? Camera pe care ţi-am rezervat-o e atât de frumoasă...

Câtă eleganţă şi subtilitate!

— Te grăbeşti prea tare, Mary. De ce nu-i semeni mai mult surorii tale?

Ea chicoti scurt.

— Poate că-i seamăn.

— În ce privinţă?

— Ei, o nimica toată, bănuiesc. Dar să ştii că şi Esther îşi ţine ochii deschişi. Nu mai e fecioară.

— De unde ştii?

Mary râse şi-şi adună genunchii la piept.

— I-am văzut agenda.

— Aş putea să pun pariu că agenda ta are mult mai multe pagini, i-am spus.

— Aha, a mea e mult mai groasă.

Am luat-o de mână şi-am ridicat-o de pe bancă.

— Haide, arată-mi unde e barul.

Am urmat o alee pietruită înapoi spre conac, în care am intrat printr-o uşă dublă, vitrată. Barul era amenajat într-o cameră a trofeelor plină de cupe şi medalii, cu lambriuri de stejar şi pereţii decoraţi cu fotografii de mari dimensiuni înfăţişându-le pe surorile Bellemy câştigând felurite competiţii sportive, de la golf la sărituri cu schiurile. Se vedea limpede că erau foarte active. Era de mirare că nu căutau deloc publicitatea în această privinţă. M-am întrebat cum se iscase zvonul că erau în căutare de soţi. Probabil, de soţi capabili să le satisfacă apetitul.

Presupun că Mary se lămurise în sfârşit că eram, din acest punct de vedere, o cauză pierdută. M-a lăsat în grija unui barman plictisit care stătea la capătul tejghelei lungi de vreo 10 metri, citind o revistă de benzi desenate, de unde se ridica doar ca să-mi umple paharul deîndată ce se golea.

În câteva rânduri am avut parte de companie, dar nu pentru multă vreme. Myrna a trecut să mă vadă, am stat un pic de vorbă, apoi a plecat. Diverse tipe au încercat să se mai bage în seamă, dar au fost repede luate de-acolo de prietenii lor, deşi chiar aceştia le aduseseră la bar. Unul dintre fătălăii pe care-i stropisem a încercat să mă ia la rost. L-am apucat de guler şi de turul pantalonilor şi l-am azvârlit afară. Mă cam plictiseam. Mi-aş fi dorit să vină odată Charlotte. Crezusem că aveam să mă distrez cu Mary, însă, în comparaţie cu Charlotte, ea era de-a dreptul neinteresantă. Mary voia un singur lucru: sex. Charlotte voia şi asta, dar şi o mulţime de alte lucruri.

Am reuşit să mă strecor afară fără ca barmanul să-şi dea seama şi am căutat încăperea care-mi fusese rezervată. M-am schimbat în hainele de oraş, mi-am pipăit arma de la subţioară şi m-am trântit pe pat. Acum mă simţeam din nou eu însumi.

Se pare că băutura avusese un efect mai puternic decât crezusem. N-am intrat în comă alcoolică, ci doar am adormit, chiar foarte rapid. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că cineva mă scutura şi, deasupra mea, se afla cel mai frumos chip din lume. De-abia îmi deschisesem ochii când Charlotte m-a sărutat, apoi mi-a zburlit părul de pe frunte.

— Aşa mă întâmpini? Credeam că o să mă aştepţi la poartă, cu braţele deschise.

— Bună, frumoaso! am spus.

Am tras-o în pat, peste mine, şi am sărutat-o.

— Cât e ceasul?

Ea se uită la ceas.

— E şapte şi jumătate.

— Sfinte Sisoe! Am dormit, practic, toată ziua!

— Aşa se pare. Acum îmbracă-te şi vino jos, e ora cinei. Vreau s-o văd pe Myrna.

Ne-am ridicat şi am condus-o la uşă. Apoi m-am spălat pe faţă şi am încercat să-mi netezesc niţel haina şifonată. Când am considerat că devenisem relativ prezentabil, am coborât, la rândul meu. Mary m-a zărit mi-a făcut semn să mă apropii.

— În seara asta vei sta lângă mine, a decretat ea.

Salonul începuse să se aglomereze. Mi-am găsit locul la masă, marcat cu un cartonaş inscripţionat cu numele meu. Charlotte era aşezată chiar vizavi şi asta m-a binedispus. Avea să fie o seară distractivă, cu condiţia ca Mary să nu aibă idei de joacă pe sub masă.

Charlotte se aşează în faţa mea, zâmbind. Myrna era aşezată lângă ea. Cât timp fură servite aperitivele, cele două stătură de poveşti, râzând din când în când la vreo glumă ştiută doar de ele.

Am aruncat o privire în jurul mesei, cu gând să-mi dau seama dacă ştiam pe cineva. Doar un chip mi se păru vag cunoscut, dar n-aveam idee de unde. Era un tip scund, uscăţiv, îmbrăcat cu un pulovăr uşor de flanelă gri închis. Discuta doar cu femeia corpolentă aflată vizavi de el. Era prea mare zarvă în jurul mesei, aşa că n-am prins nici măcar o replică din discuţia lor, dar l-am surprins aruncând din vreme în vreme câte-o privire spre mine.

La un moment dat şi-a întors faţa înspre mine pe de-a-ntregul şi l-am recunoscut. Era unul dintre bărbaţii pe care-i văzusem intrând în bordelul matroanei June, în noaptea raziei.

I-am dat un ghiont lui Mary, care şi-a întrerupt conversaţia cu individul aşezat lângă ea şi s-a întors către mine.

— Cine e individul slăbănog de la capătul mesei? am întrebat-o, îndreptându-mi furculiţa înspre acesta.

Mary se lămuri despre cine vorbeam şi îmi răspunse:

— E Harmon Wilder, avocatul nostru. El se ocupă să ne investească banii. De ce mă-ntrebi?

— Din pură curiozitate. Mi s-a părut că-l ştiu de undeva.

— Păi... ar cam trebui să-l ştii. Odinioară a fost unul dintre cei mai buni avocaţi specializaţi în criminalistică, înainte să renunţe şi să-şi deschidă un cabinet cu o specializare mai prozaică, dar mai lucrativă.

— Aha! am spus, apoi m-am întors înapoi la farfuria mea.

Charlotte mi-a căutat pe sub masă piciorul şi l-a atins cu vârful piciorului ei. Am privit spre peluza de dincolo de ferestre, scăldată în lumina lunii. Era o seară perfectă. Abia aşteptam să se termine cina.

Mary încercă să mă atragă într-o conversaţie plină de subînţelesuri şi aluzii. Am surprins-o pe Charlotte săgetând-o din priviri, i-am făcut cu ochiul şi i-am retezat destul de abrupt cheful de conversaţie lui Mary. Aceasta înţelese, în sfârşit, că între mine şi Charlotte se înfiripase ceva, dar nu se abţinu să-mi şoptească la ureche:

— Pun eu mâna pe tine la noapte, uriaşule, după ce pleacă ea.

A scos un mic ţipăt surprins atunci când i-am răspuns cu un cot bine ţintit în coaste.

Cina se încheie atunci când unul dintre meseni se răsturnă cu scaunul, în capătul opus al mesei. Imediat după aceea se iscă mare tam-tam când cei doi tenismeni care urmau să joace în meciul demonstrativ din acea noapte se ridicară şi rostiră un toast pentru victorie, ţinând în mână câte un pahar cu lapte.

Am reuşit să mă strecor prin îmbulzeală până lângă Charlotte şi Myrna şi, la braţ cu ele, ne-am îndreptat spre terenurile de tenis. Pe aleea care ducea la conac se vedeau venind o mulţime de maşini, probabil vecinii care

fuseseră invitaţi doar la meci. Luminile instalaţiei de nocturnă fuseseră aprinse şi o tribună fusese înălţată, probabil în cursul după-amiezii, câtă vreme dormisem.

Mulţimea oaspeţilor surorilor Bellemy se îmbulzi să ocupe locurile din tribună, iar noi trei ne-am trezit rămaşi pe dinafară. Charlotte şi Myrna îşi întinseră batistele pe iarbă, la marginea terenului şi, încetul cu încetul, aşteptând începerea meciului, ne-am trezit că o mulţime de oameni le urmaseră exemplul, aşa că ne aflam acum în primul rând al unei alte mulţimi de spectatori. Nu mai asistasem niciodată la un meci de tenis, dar, din câte aflasem despre acest sport, n-aş fi crezut că era pe placul atâtor oameni.

La un megafon, cineva făcu anunţul de începere, iar cei doi jucători îşi ocupară locurile şi trecură la treabă. În ceea ce mă privea, m-am distrat mai degrabă urmărind mişcarea unanimă a capetelor spectatorilor din tribună, de la dreapta la stânga şi înapoi, decât meciul în sine.

Cei doi sportivi erau cu adevărat buni. Transpirau nevoie mare, alergând cu disperare pentru a lovi mingea. Din vreme în vreme, câte un schimb mai spectaculos de mingi stârnea urale în rândul spectatorilor. Cocoţat pe o bancă mai înaltă, un arbitru anunţa scorul prin megafon.

Myrna nu părea în apele ei, îşi apăsa palma pe frunte la intervale scurte de timp. Apoi, în pauza dintre seturi, se scuză faţă de mine şi Charlotte, spunând că nu se simte prea bine şi că vrea să meargă la garderobă să-şi ia o aspirină.

De-abia plecase când Mary îşi făcu apariţia, aşezându-se din nou lângă mine şi reluându-şi strategia de cucerire. Mă aşteptam ca Charlotte să reacţioneze în vreun fel, dar ea se mulţumi să zâmbească cam acru, lăsându-mă să duc de unul singur greul luptei.

Mary o bătu pe umăr:

— Îmi dai voie să-ţi împrumut bărbatul pentru câteva clipe? Aş vrea să-l prezint unor prieteni.

— Sigur că da, dă-i drumul.

Charlotte îmi făcu amuzată cu ochiul şi se prefăcu îmbufnată, dar ştia că-i aparţineam. De acum înainte, Charlotte nu trebuia să-şi mai facă griji, măcar în această privinţă. Oricum, dispoziţia mea nu-i era tocmai favorabilă lui Mary, în acel moment. Fusese mult prea plăcut să-mi petrec timpul acolo, în preajma Charlottei.

Ne-am strecurat printre spectatorii care se ridicaseră ca să se dezmorţească sau să-şi schimbe locul în pauza dintre seturi. Mary mă conduse de cealaltă parte a terenului, apoi porni spre pădure.

— Unde-s cei pe care voiai să mi-i prezinţi? am întrebat.

Mâna ei o căută pe a mea, în întuneric.

— Nu fii prostuţ! îmi replică ea. Voiam să fim doar noi doi, o vreme.

— Uite ce e, Mary, am spus. N-are rost. Noaptea trecută a fost o greşeală. Charlotte şi cu mine ne-am logodit. Nu mai pot să-mi permit să fac nebunii cu tine. N-ar fi drept, nici faţă de Charlotte, nici faţă de tine.

Ea mi se agăţă de braţ.

— Ah, dar nu-i nevoie să mă iei de nevastă. Nu asta-mi doresc. Ar strica toată distracţia!

Ce puteam să fac cu o astfel de femeie?

— Ascultă-mă, i-am spus. Eşti o fată grozavă şi-mi placi mult, dar în clipa asta nu faci decât să complici lucrurile şi nu am nevoie de aşa ceva.

Ea se desprinse de la braţul meu. Eram acum la poalele unui copac mare şi era întuneric beznă. Luna, care strălucise în plină splendoare până adineauri, se ascunsese după un nor. Am continuat să-i vorbesc, încercând să o conving să nu mai insiste, dar ea nu-mi

răspundea. O auzeam fredonând frânturi dintr-o melodie şi îi auzeam răsuflarea, în întunericul care ne înconjura, dar atât.

Când obosisem deja tot argumentând, ea-mi spuse:

— Dacă-ţi promit să te las în pace, îmi mai dai un sărut?

Am răsuflat uşurat.

— Da, drăguţă. Un sărut, ultimul.

Am întins braţele ca să o cuprind şi să o sărut şi am avut parte de surpriza vieţii mele. În beznă, diavoliţa îşi dezbrăcase toate hainele.

Sărutul acela a fost mai fierbinte ca lava unui vulcan. N-am putut s-o împing deoparte şi, la drept vorbind, nici n-am mai vrut s-o fac. S-a agăţat de mine ca o umbră, zvârcolindu-se şi trăgând de mine. Larma mulţimii care urmărea jocul ce se desfăşura la o sută de metri depărtare se estompase şi nu mai auzeam decât vuietul din urechile mele.

Când ne-am întors, meciul era pe terminate. Mi-am şters de pe buze rujul ei şi mi-am scuturat hainele de praf. Mary şi-a zărit sora şi a avut bunăvoinţa să mă lase singur o vreme. Am profitat şi, ocolind mulţimea, am căutat-o din priviri pe Charlotte. Era acolo unde o lăsasem, doar că se săturase să stea jos. Era în picioare şi împărţea o Coca Cola cu un june înalt. Asta m-a cam scos din sărite.

Frumos îmi stătea! Să fac o criză de gelozie după ce tocmai făcusem ceea ce făcusem! Am strigat-o şi ea a venit spre mine.

— Pe unde ai umblat?

— Am fost la luptă, am minţit eu. Am purtat o bătălie pentru a-mi salva onoarea.

— Se cam vede. Şi care-a fost rezultatul? Sau e mai bine dacă nu te întreb?

— Am învins, dar mi-a luat ceva timp. Tu ai fost aici, cât am lipsit?

— Da. Ca orice soţie care se respectă, am stat acăsică în vreme ce soţul umbla brambura cu alte femei, râse ea.

Strigătul arbitrului care anunţa încheierea meciului răsună simultan cu urletul ce se auzi dinspre conac. Ţipătul acoperi însă larma care ar fi trebuit să urmeze finalului de partidă, se repetă de câteva ori, sfâşiind noaptea, apoi se stinse într-un geamăt.

Am dat drumul mâinii lui Charlotte şi-am pornit în fugă spre clădire. Barmanul era în pragul uşii. Avea faţa albă ca varul şi abia putea să articuleze vreun cuvânt. A arătat spre capul scărilor, iar eu am pornit în sus ca din puşcă, urcând câte trei trepte odată.

Aflată la primul etaj, garderoba fusese amenajată într-o încăpere cât o sală de bal. O menajeră zăcea pe podea, leşinată. Dincolo de ea se afla Myrna, cu o gaură de glonţ în piept. Încă avea mâinile strânse pe piept, ca şi cum ar fi vrut să se apere.

I-am luat pulsul. Era moartă.

Jos, mulţimea se agita, umplând peluza. I-am răcnit barmanului să închidă uşile, apoi am pus mâna pe telefon şi am sunat la postul de pază de la intrare. I-am cerut paznicului să închidă porţile şi să nu lase pe nimeni să plece. Am închis şi am coborât în fugă. Am dat nas în nas cu trei bărbaţi în salopete, cei despre care am crezut că erau grădinari, şi i-am întrebat cine erau.

— Grădinar, îmi confirmă unul dintre ei.

Cel de-al doilea era omul bun la toate de la conac, iar al treilea, ajutorul acestuia.

— Aveţi vreo armă pe-aici? i-am întrebat.

Răspunsul fu afirmativ.

— Sunt şase puşti de vânătoare şi un revolver de calibrul 30, în bibliotecă, răspunse omul bun la toate.

— Mergeţi şi luaţi-le, le-am poruncit. Sus a fost comisă o crimă, iar ucigaşul e undeva pe-aici. Patrulaţi în jurul proprietăţii şi împuşcaţi pe oricine încearcă să scape. S-a înţeles?

Grădinarul a încercat să-mi explice că nu era treaba lor, dar când mi-am scos insigna, el şi ceilalţi doi au pornit deîndată spre bibliotecă, au luat puştile şi, un minut mai târziu, înarmaţi, au ieşit în goană.

Mulţimea era adunată în faţa intrării. Am ieşit şi mi-am ridicat mâinile, cerând linişte. Le-am spus ce se întâmplase şi, drept răspuns, am auzit câteva ţipete îngrozite, o mulţime de comentarii nervoase şi, în general, o larmă care vădea înfiorarea generală.

Mi-am ridicat din nou mâna.

— Pentru binele vostru, ar fi mai bine să nu încercaţi să plecaţi. Am trimis oameni să păzească perimetrul, care au ordin să tragă dacă cineva încearcă să fugă. V-aş sfătui să-i găsiţi pe cei lângă care-aţi stat în timpul jocului şi să vă pregătiţi un alibi. Nu încercaţi să inventaţi nimic, pentru că n-o să ţină. Rămâneţi aici, lângă terasă, ca să puteţi fi găsiţi în orice moment.

Charlotte se apropie de mine, palidă, şi mă întrebă:

— Cine a murit, Mike?

— Myrna. De-acuma, biata fată n-o să mai aibă nici o grijă. E moartă. Iar ucigaşul e pe-aici, pe undeva.

— Cu ce pot să te ajut, Mike?

— Încearcă să dai de urma surorilor Bellemy şi adă-le-ncoace.

Charlotte plecă să le caute, iar eu i-am făcut semn barmanului să se apropie. Tremura ca varga.

— Spune-mi, cine-a intrat aici?

— N-am văzut pe nimeni, şefu’. A intrat o fată. Da’ n-a mai ieşit, că-i cea de sus, care-i moartă.

— Ai fost aici tot timpul?

— Da, domnu’. Tot timpu’. Am fost la dispoziţia celor care-au intrat să bea ceva. Iar dup-aia m-am dus la bar.

— Dar pe uşa din spate n-a intrat nimeni?

— E-nchisă uşa aia, şefu’. Numai p-aici se poate intra. Da’ n-a venit nimeni, numa’ fata aia de sus, care-i moartă.

— Nu-mi tot repeta chestia asta! m-am răstit. Răspunde-mi doar la ce te întreb. Ai plecat de-aici, fie şi doar pentru un minut?

— Nu, şefu’, nici măcar un minut.

— Cum adică „nici măcar”?

Puştiul părea speriat. Nu prea ştia cum era mai bine să răspundă.

— M-am dus o dată doar, şefu’, cât să-mi iau ceva de băut. O bere, atâta tot. Să nu-i spuneţi, vă rog, don’şoarei Bellemy…

— La dracu’!

Minutul acela fusese de-ajuns pentru ca ucigaşul să poată intra, nevăzut de nimeni.

— Cât de repede te-ai întors? Stai o clipă! Du-te la bar şi adu-mi o bere. Să vedem cât timp îţi ia.

Barmanul execută ordinul şi, cincisprezece secunde mai târziu, se întoarse cu o bere în mână.

— Te-ai mişcat şi-atunci la fel de repede? Ia gândeşte-te! Ai băut berea aici, sau în spatele barului?

— Aici, şefu’, îmi răspunse el şi-mi arătă o sticlă de bere goală aşezată pe podea.

I-am strigat să nu se mişte de-acolo, apoi am dat o fugă spre partea din spate a conacului. Clădirea fusese construită în două etape diferite, această parte fiind alipită ulterior construcţiei iniţiale. Singurele căi de acces în partea din spate erau o uşă vitrată dublă care dădea spre bar, o uşă de trecere şi uşa de serviciu. Ferestrele erau ferecate, la fel şi uşa de trecere. Uşa dublă era de asemenea încuiată. Am căutat alte posibile căi de intrare,

dar n-am găsit nici una. Se putea, aşadar, ca ucigaşul să se mai afle încă în clădire.

Am alergat pe scări în sus, la etaj. Menajera tocmai îşi revenea din leşin şi am ajutat-o să se ridice. Era albă la faţă şi respira cu greutate, aşa că am condus-o să se aşeze pe ultima treaptă a scărilor, exact când Charlotte îşi făcea apariţia, însoţită de gemene.

În acel moment menajera nu era capabilă să răspundă la vreo întrebare. I-am strigat lui Charlotte să-l cheme cât mai repede cu putinţă pe Pat Chambers şi să-l trimită la etaj. Poliţia locală putea să mai aştepte, avea să o cheme Pat. Mary şi Esther o luară pe menajeră din braţele mele şi o sprijiniră să ajungă la parter, într-un fotoliu.

Am intrat în încăperea unde avusese loc crima şi-am închis uşa în urma mea. Nu mi-am făcut griji în privinţa amprentelor, pentru că ucigaşul nu lăsase niciodată vreuna.

Myrna era îmbrăcată cu paltonul ei albastru şi nu-mi puteam da seama de ce anume. Era o noapte prea caldă pentru aşa ceva. Zăcea în faţa unei oglinzi înalte. Am privit cu atenţie rana. Fusese făcută de un proiectil de calibrul 45. Din nou, arma criminalului. Eram în genunchi şi căutam glonţul când am observat, pe covor, urme de pulbere albă. De jur împrejur, marginea covorului fusese răvăşită, de parcă cineva încercase să adune acea pulbere. Am scos din buzunar un pliculeţ şi am adunat câteva particule. Am pipăit cadavrul. Era cald încă. Pe de altă parte, la această temperatură ambiantă, *rigor mortis* nu avea să se instaleze decât mai târziu.

Mâinile Myrnei erau încleştate atât de strâns încât mi-a fost greu să-i desfac degetele. Încercase să stăvilească sângele şi fibre din ţesătura paltonului îi rămăseseră prinse sub unghii. Murise de-o moarte grea, dar rapidă. Zeul Morţii fusese milostiv, de astă dată.

Am pipăit pe sub haină şi, în pliurile ţesăturii, am găsit glonţul, calibrul 45, aşa cum bănuisem. Ucigaşul pe care-l căutam era aici. Trebuia doar să-l găsesc. Habar nu aveam ce motiv avusese să o ucidă pe Myrna. Era la fel de neimplicată în acest caz precum eram eu însumi. Care să fi fost mobilul? Ce mobil necunoscut ar fi putut să provoace moartea atâtor oameni? Cei la care a ajuns ucigaşul nu aveau nimic de oferit şi erau atât de diferiţi unul faţă de celălalt.

Jack. Da, el ar fi putut avea oricând o legătură cu criminalul; Myrna însă... nicidecum. Dar Bobo? Nimic nu mă putea convinge că era implicat în vreun fel. Care fusese motivaţia criminalului în cazul lui? Da, transporta droguri. Dar care era legătura cu crimele anterioare? Nu supravieţuise îndeajuns pentru a spune unde anume trebuia să ducă acele droguri sau cui.

Am închis uşa în urma mea, încet, din respectul cuvenit celor morţi. Esther Bellemy o aşezase pe menajeră într-un fotoliu, la baza scărilor şi încerca să o liniştească. Mary tocmai îşi umplea paharul cu whisky, cu mâinile tremurând. Charlotte reveni, aducând o compresă rece, pe care o aşeză pe fruntea menajerei.

— Crezi c-ar putea vorbi acum? am întrebat-o pe Charlotte.

— Da, cred că da. Dar fii blând cu ea.

Am îngenuncheat în faţa fotoliului şi i-am atins uşor mâna femeii.

— Te simţi mai bine?

Ea încuviinţă din cap.

— E-n regulă. Vreau să-ţi pun doar câteva întrebări, apoi am să te las să te odihneşti. Ai văzut pe cineva venind sau plecând de aici?

— Nu, domnule. Eu... eram în spate, făceam curăţenie.

— Ai auzit împuşcătura?

Ea clătină din cap. I-am făcut semn barmanului să se apropie.

— Dar tu? Ai auzit ceva?

— Nu, domnu', n-am auzit nimica.

De vreme ce nici unul dintre ei nu auzise împuşcătura, era limpede că folosise un amortizor. Iar dacă ucigaşul era încă prin preajmă, aveam să găsim arma, pentru că un instrument de asemenea dimensiuni nu-i tocmai uşor de ascuns.

Am revenit la menajeră.

— Spune-mi, ce te-a făcut să urci la etaj?

— Aveam de călcat nişte haine. Doamnele le-au lăsat de-a valma pe pat. Atunci am văzut cadavrul.

Îşi îngropă faţa în mâini, plângând pe muţeşte.

— Nu mai am decât o întrebare: ai atins ceva acolo, în încăperea aceea?

— Nu. Am leşinat.

— Charlotte, duceţi-o în pat. Vezi dacă poţi găsi ceva care să o adoarmă. E foarte tulburată.

Charlotte şi Esther o ajutară să se ridice şi mai degrabă o purtară pe braţe decât o conduseră spre un pat dintr-o încăpere alăturată. Mary Bellemy golea pahar după pahar de whisky. N-avea să mai rămână în picioare multă vreme. L-am tras deoparte pe barman.

— Am să urc la etaj acum. Nu lăsa pe nimeni să intre fără să mă întrebi, m-ai auzit? Dacă nu te ţii de treaba asta, o să am grijă să sfârşeşti şi tu la puşcărie.

N-a fost nevoie de mai multe insistenţe. Tipul bâlbâi ceva de neînţeles, apoi se grăbi să încuie uşa de la intrare.

Criminalul era pe undeva pe aproape. Fie ieşise pe uşa din faţă, fie scăpase pe vreo fereastră de la etaj. În rest, toate căile de acces erau încuiate. Cu excepţia intervalului foarte scurt în care barmanul plecase din încăpere, cineva fusese tot timpul acolo. Acel scurt răstimp ar fi fost de-

ajuns pentru a-i îngădui criminalului să intre, dar nu şi să iasă, oricum nu fără ca barmanul să-l vadă. Dacă barmanul ar fi văzut cumva ceva şi i s-ar fi cerut să tacă, aş fi ştiut. Puteam să jur că spunea adevărul. În plus, probabil că ucigaşul nu şi-ar fi asumat riscul să fie dat de gol şi l-ar fi lichidat.

Din capul scărilor se deschidea un coridor în formă de T. De-o parte şi de cealaltă a acestuia erau uşi către ceea ce se dovediră a fi camere de oaspeţi. Am încercat fiecare fereastră şi le-am găsit pe toate încuiate. Am parcurs ambele ramuri ale T-ului, încercând să-mi dau seama pe unde ieşise ucigaşul. Am intrat în fiecare încăpere, cu arma în mână şi degetul pe trăgaci, aşteptând şi sperând.

Camera în care fusese ucisă Myrna a fost ultima în care am intrat şi mi-am dat seama că pe aici scăpase cel pe care-l căutam. Fereastra putea fi ridicată uşor. Am privit în jos: erau vreo cinci metri până la o alee pietruită. Dacă ar fi sărit, şi-ar fi rupt cu siguranţă picioarele. De jur-împrejurul clădirii, pe sub fereastră, trecea însă un brâu îngust. Avea o lăţime de vreo douăzeci de centimetri şi era curat: nici urmă de praf, de o parte sau alta a ferestrei. Am aprins un chibrit şi-am căutat urme de paşi pe suprafaţa brâului de beton, dar n-am găsit nimic, nici cea mai mică zgârietură. Misterul ăsta mă scotea din minţi.

Cei douăzeci de centimetri n-ar fi fost de ajuns pentru a permite cuiva să păşească de-a lungul faţadei de cărămidă. Am încercat s-o fac. Am ieşit pe fereastră şi am coborât pe brâul de beton, încercând să mă îndepărtez mai întâi cu faţa spre perete, apoi cu spatele; în ambele cazuri a fost cât pe ce să cad. Doar o persoană antrenată ar fi putut înainta pe-acolo, cineva cu sânge de pisică în vine.

Am intrat înapoi în încăpere şi am închis fereastra, apoi am revenit pe hol. La ambele capete ale coridorului se afla

câte-o fereastră care oferea o bună perspectivă asupra împrejurimilor. Iniţial nu mi-a venit în minte, apoi am scos capul pe fereastră şi-am văzut o scară de incendiu, chiar alături de deschiderea acesteia. Frumos! Criminalul o împuşcase pe Myrna, apoi ieşise pe fereastră, până pe brâul de beton, pe care înaintase până la scara de incendiu. Aveam de-a face cu un acrobat. De parcă nu mi-ar fi fost de-ajuns durerile de cap.

Am coborât la parter şi i-am luat lui Mary sticla din mână taman la timp să salvez băutura, apoi am ajutat-o să se aşeze într-un fotoliu. Era moartă de beată.

Jumătate de oră mai târziu, nu făcusem nici un progres. Am auzit zgomot de paşi afară şi i-am strigat barmanului să descuie uşa.

Pat şi echipa lui intrară, însoţiţi de câţiva poliţişti locali. Nu-mi puteam da seama cum reuşea tipul ăsta să evite încurcăturile birocratice legate de jurisdicţie. Am urcat împreună cu Pat la etaj, povestindu-i detaliile incidentului.

Mi-am terminat expunerea în timp ce el se apleca asupra cadavrului. Medicul legist intră în încăpere, o declară pe biata fată decedată şi se apucă să-şi ia note pentru raport.

— Cât timp a trecut de când a fost ucisă? întrebă Pat.

Legistul mustăci o vreme, apoi se pronunţă:

— Aproximativ două ore. Pe căldura asta e mai greu de dat o apreciere exactă. O să-ţi pot spune mai multe după autopsie.

Două ore. Se întâmplase în timp ce eu îmi făceam de cap în desiş cu Mary Bellemy.

— Sunt aici toţi oaspeţii? mă întrebă Pat.

— Cred că da. Cel mai bine ar fi să-i ceri o listă a invitaţilor lui Esther Bellemy şi să verifici. Am pus paznici la poartă şi de jur împrejurul moşiei.

— E-n regulă. Hai să mergem jos.

Pat îi înghesui pe toţi cei de-afară în încăperea principală din cealaltă parte a clădirii, ca sardelele-n conservă. Esther îi dădu lista oaspeţilor, iar Pat se apucă să le citească numele cu voce tare. De fiecare dată când cineva îşi auzea numele, se aşeza pe podea. Poliţiştii îi urmăreau cu atenţie, ca nu cumva vreunul dintre ei să se aşeze înainte să-i vină rândul. Cam jumătate dintre cei din încăpere erau deja aşezaţi atunci când Pat strigă un nume ce-mi era cunoscut:

— Harmon Wilder!

Nici un răspuns. Încercă încă o dată:

— Harmon Wilder!

Nici un răspuns, nici de data asta. Amicul meu cel pirpiriu dispăruse. Pat îi făcu semn din cap unuia dintre oamenii săi, care se îndreptă ţintă spre un telefon. Vânătoarea de oameni putea să înceapă.

După alte şase nume, Pat strigă:

— Charles Sherman!

Îl strigă pe individ de încă trei ori şi nimeni nu-i răspunse. Numele acesta nu-mi era cunoscut. M-am apropiat de Esther.

— Cine-i acest Sherman?

— E asistentul domnului Wilder. A fost aici în timpul meciului, l-am văzut cu ochii mei.

— Ei bine, acum nu mai e.

I-am pasat informaţia lui Pat şi noul nume fu transmis patrulelor şi secţiilor de poliţie din zonă. Pat continuă să citească lista de nume. Când sfârşi, în picioare mai rămăseseră vreo douăzeci de indivizi. Pişcotari. Genul de indivizi care se strecoară peste tot. Numărul total al celor înghesuiţi în casă trecea de două sute cincizeci.

Pat repartiză un anumit număr de indivizi fiecărui poliţist, iar un grup îmi reveni şi mie. Fiindcă fusesem prezent în momentul crimei, mi-au fost repartizaţi întregul

personal, cele două gemene, Charlotte şi încă vreo zece pe care nu-i ştiam. Pat şi-i rezervase pe cei douăzeci de pişcotari. De îndată ce sarcinile fură împărţite, îşi drese glasul şi făcu semn mulţimii să facă linişte.

— Fiecare dintre cei aici de faţă este suspect de comiterea crimei, rosti el. Desigur, sunt conştient că nu e posibil ca toţi să fiţi implicaţi. Vă veţi prezenta la oamenii mei pe măsură ce o să vă strige numele. Veţi discuta în privat cu ofiţerii la care aţi fost repartizaţi. Vrem să vă cunoaştem alibiurile, cu cine aţi fost în timpul meciului şi unde anume v-aţi aflat în urmă cu două ore şi cincizeci de minute, completă el, uitându-se la ceas. Dacă puteţi să vă amintiţi în compania cui v-aţi aflat şi puteţi garanta pentru persoana în cauză, faceţi-o. Astfel, vă puteţi confirma propriul alibi. Vreau adevărul şi nimic altceva. Dacă încercaţi să vă falsificaţi alibiul, vom şti imediat. Asta-i tot.

I-am adunat pe cei din grupul meu şi i-am însoţit pe terasă. Cei din personal fuseseră împreună şi îşi confirmară spusele unii altora. Cei zece pe care nu-i ştiam mă asigurară că se aflaseră în prezenţa altor persoane şi le-am consemnat declaraţiile. Mary fusese cu mine, aşa că nu avea rost să o chestionez. Esther stătuse lângă arbitru aproape tot timpul meciului şi toţi confirmau că o văzuseră acolo. Le-am trimis la plimbare şi gemenele s-au îndepărtat, Esther susţinând-o pe Mary, care era doar pe jumătate conştientă. O lăsasem la urmă pe Charlotte, intenţionat, ca să putem rămâne singuri pe terasă.

— E rândul tău, pisicuţo, am spus. Ia spune, pe unde mi-ai fost?

— Da’ ştii că ai tupeu? îmi replică ea, râzând. Am fost exact acolo unde m-ai lăsat.

— Ei, haide, nu te supăra! Ţi-am spus, iubito, am fost prins în capcană.

Am sărutat-o, iar după aceea, ea mi-a spus:

— Gata, te-am iertat. Acum pot să-ţi spun unde am fost. Cam jumătate din timp am împărţit o Coca Cola cu un tânăr foarte simpatic pe nume Fields, iar în rest am schimbat câteva replici spirituale cu un domn mai vârstnic. Nu ştiu cum se numeşte, dar era unul dintre cei care nu erau pe listă. Avea o barbă stufoasă.

Mi-l aminteam pe individ. Pe lista mea i-am pus numele de „Barbă stufoasă”. Charlotte m-a însoţit când m-am întors în încăpere. Pat aduna listele de la colegii săi, care se apropiau, la rândul lor, de final, şi le confrunta pentru a verifica veridicitatea răspunsurilor. În câteva cazuri se produseseră încurcături de nume, dar şi acestea au fost apoi lămurite. Când am avut toate listele, ne-am apucat să le comparăm.

Nici măcar unul dintre cei chestionaţi nu era lipsit de un alibi. Chiar şi Wilder şi Sherman fuseseră văzuţi de alţii, aşa că n-ar fi avut, se pare, motive să fugă. La unison cu Pat, ne-am apucat să proferăm un şir lung de înjurături, care de care mai colorate. După ce ne-am răcorit, Pat şi-a instruit oamenii să ceară adresele tuturor, iar apoi să-i anunţe că aveau tot interesul să poată fi contactaţi în orice moment, dacă nu voiau să aibă probleme.

Avea dreptate. Era practic imposibil să-i mai reţină pe invitaţi acolo. Se pare că urmăream, din nou, o pistă care nu ducea nicăieri.

Majoritatea oaspeţilor se urcară în maşini şi plecară imediat. Pat însărcinase un poliţist să le aducă hainele tuturor din garderobă, pentru ca nu cumva locul crimei să fie deranjat. Am urcat împreună cu Charlotte, ca să-şi recupereze haina. Poliţistul i-a identificat haina albastră cu guler alb din blană de lup, iar eu am ajutat-o să o îmbrace.

Mary era încă sub influenţa alcoolului, aşa că nu ne-am mai obosit să ne luăm rămas bun de la ea. Esther era la uşă, la parter; calmă ca întotdeauna, îşi lua la revedere de

la oaspeţi şi avea câte-un cuvânt bun chiar şi pentru musafirii nepoftiţi.

I-am strâns mâna şi i-am spus că aveam să ne revedem curând, apoi am plecat, împreună cu Charlotte. Ea venise cu trenul, nu cu maşina, aşa că am urcat împreună în rabla mea şi am pornit spre casă.

Nici unul dintre noi nu se grăbi să rupă tăcerea. Cu fiecare kilometru parcurs, furia mea sporea. Cercul se închisese. Începuse cu Jack şi se sfârşise tot cu el. Ucigaşul ajunsese în cele din urmă şi la Myrna. Era curată nebunie! Nu exista nici o logică, iar motivaţiile presupuse de mine se dovediseră nişte aiureli.

Am auzit un scâncet lângă mine şi am văzut-o pe Charlotte care îşi ştergea ochii plini de lacrimi. Nu era de mirare. Myra îi fusese dragă.

I-am cuprins umerii şi-am strâns-o lângă mine. Probabil totul i se părea un coşmar. Eu eram învăţat cu moartea în preajmă, ea nu. Urma oare să căpătăm nişte răspunsuri în momentul în care Wilder şi Sherman aveau să fie găsiţi? Oamenii nu o şterg englezeşte atunci când n-au nimic de ascuns. Să fi fost acesta răspunsul la întrebare? Era oare vreunul dintre cei doi outsider-i, cheia misterului? Era o posibilitate. Una chiar mare de tot.

Vânătoarea de oameni era lucrul la care poliţia se pricepea cel mai bine. Speram să-i prindă. Să nu le piardă urma. Dacă încercau să fugă, n-aveau decât să-i împuşte. Chiar nu-mi păsa dacă n-aveam să fiu eu cel care-i prindea, important era să fie opriţi. La naiba cu gloria. Voiam doar să se facă dreptate.

M-am smuls din gânduri în clipa în care am oprit în faţa clădirii în care locuia Charlotte. M-am uitat la ceas: era trecut de miezul nopţii. I-am deschis portiera.

— Nu vrei să urci?

— Nu în seara asta, iubito, i-am răspuns. Vreau să merg acasă şi să mă gândesc.

— Înţeleg. Haide, sărută-mă de noapte bună.

Şi-a întins obrazul şi i l-am sărutat. Doamne, cât îmi era de dragă! Abia aşteptam să se termine totul şi să ne putem căsători.

— Ne vedem mâine?

Am clătinat din cap.

— Nu prea cred. Dar, dacă o să am timp, te sun.

— Te rog, Mike, încearcă să vii. Altfel n-o să ne putem vedea decât marţi.

— De ce? Ce se întâmplă luni?

— Esther şi Mary urmează să se întoarcă în oraş şi am promis că luăm cina împreună. Să ştii că Esther e mult mai afectată decât pare. Mary va trece peste povestea asta în scurtă vreme, dar sora ei e altfel. Ştii cum sunt femeile când dau de probleme...

— E-n regulă, fetiţo. Dacă nu ne vedem mâine, te sun luni şi ne întâlnim marţi. Poate mergem să căutăm inelul ăla.

Am sărutat-o încă o dată, lung, şi am privit-o cum urca treptele şi dispărea în clădire.

Mă aştepta o perioadă de gândire intensă. Prea mulţi îşi pierduseră vieţile. Ajunsesem în punctul hotărâtor: acum ori niciodată. Mi-am dus maşina în garaj, am parcat-o şi am urcat la culcare.

Capitolul 13

Duminică a fost o zi pierdută. M-au trezit ploaia care bătea în geam şi ceasul deşteptător, făcându-mi praf timpanele. Am tras un pumn ceasului, blestemând momentul în care-l pusesem să sune, deşi nu trebuia să mă trezesc la o oră anume.

Era una dintre zilele acelea în care nu trebuia să fac duş sau să mă bărbieresc. Mi-am ars din nou micul dejun, ca de obicei, şi l-am înfulecat fără să catadicsesc să mă îmbrac. Am stivuit farfuriile murdare în chiuvetă şi m-am privit în oglindă: un chip bărbos şi boţit se zgâia la mine. În zilele de felul ăsta arăt mai rău decât oricând.

Din fericire, aveam frigiderul plin cu bere. Mi-am luat două sticle şi un pahar, un pachet de ţigări şi le-am pus la îndemână, lângă fotoliu. Am deschis uşa şi am luat ziarele. Am separat cu grijă paginile de divertisment şi le-am aruncat la gunoi pe cele cu ştiri. Aşa mi-am început ziua.

Apoi am încercat să dau drumul la radio, sperând că avea să mă inspire. Apoi m-am apucat să mă plimb prin încăpere, de colo-colo. Am umplut toate scrumierele până la refuz. Din când în când, mă trânteam pe fotoliu, îmi luam fruntea în mâini şi încercam să mă gândesc. Însă, orice aş fi făcut, rezultatul era acelaşi: eram împotmolit, la naiba!

Ceva părea că încearcă să iasă la suprafaţa minţii. Ştiam asta. O simţeam. Undeva, în cotloanele creierului, un detaliu infim se zbătea să iasă la lumină, ţipa în încercarea de a se face auzit, însă, cu cât se zbătea mai tare, cu atât mai mari erau obstacolele care se înălţau în calea eliberării sale.

Nu, nu era o simplă bănuială, ci un fapt concret. Ceva mărunt, aparent neînsemnat. Dar ce? Oare ăsta era răspunsul? Era ceva care mă sâcâia îngrozitor. Am încercat cu mai multă bere. Nu. Nu... nu... nu... nu. Răspunsul refuza să se arate. Cum sunt construite, oare, minţile noastre? Cât de complicat e labirintul cunoaşterii în care se pierde câte un mic detaliu? De ce? Omniprezentul „De ce?” Există un motiv pentru toate. Era acolo, dar cum să-l scot la iveală? Am încercat să gândesc pe ocolite, am încercat de-a dreptul. Am încercat chiar să-l ignor. Cu cât

mai mari îmi erau eforturile, cu atât mai mare era eşecul în a dezlega misterul.

N-am simţit trecerea timpului. Am băut, am mâncat, s-a făcut seară şi am aprins luminile şi am mai băut iar. Ore, minute, secunde. Am luptat şi-am fost înfrânt. Aşa că am luptat mai departe. Un detaliu, unul singur. Care era acesta? Care?

Deodată, m-am trezit că frigiderul se golise. Am căzut în pat, extenuat. Detaliul a rămas nedescoperit.

În noaptea aceea, am visat că ucigaşul îmi râdea-n faţă. Un ucigaş al cărui chip nu-l puteam vedea. Am visat că ucigaşul îi legase cu lanţuri pe Jack, pe Myrna şi pe toţi ceilalţi, în vreme ce eu încercam zadarnic să străpung un perete de sticlă, înarmat cu două pistoale de calibrul 45, ca să-i eliberez. Ucigaşul era neînarmat şi râdea diabolic, în vreme ce eu înjuram de zor, încercând zadarnic să sparg peretele care rezista oricărui asalt. N-am reuşit să trec dincolo.

M-am trezit cu un gust amar în gură. M-am spălat pe dinţi, dar n-am reuşit să-l îndepărtez. Am aruncat o privire afară, pe fereastră. Nici lunea nu se arăta mai frumoasă decât ziua precedentă. Turna cu găleata. Nu mai suportam ideea să stau în casă, aşa că m-am bărbierit şi m-am îmbrăcat, mi-am luat un impermeabil şi am ieşit să mănânc în oraş. Era ora douăsprezece în momentul în care am ieşit din casă, se făcuse unu până când am terminat. Am intrat într-un bar şi-am dat pe gât pahar după pahar. Când m-am uitat din nou la ceas era deja aproape şase.

Atunci mi-am vârât mâna în buzunar, în căutarea unui alt pachet de ţigări, şi degetele mi-au atins un pliculeţ. La naiba, îmi venea să-mi trag una peste bot! L-am întrebat pe barman unde puteam găsi cea mai apropiată farmacie, iar el m-a trimis după colţ.

Farmacistul tocmai se pregătea să închidă, dar am ajuns la timp. Am scos pliculeţul din buzunar şi l-am întrebat dacă era dispus să analizeze o substanţă necunoscută pentru mine. Omul a încuviinţat, fără prea mult entuziasm. Am golit conţinutul pliculeţului pe o foaie de hârtie, iar farmacistul s-a dus cu ea în laboratorul din spate. N-a durat mult. Când s-a întors, m-a găsit aranjându-mi cravata într-o oglindă. Mi-a înapoiat plicul, privindu-mă cam bănuitor. Scrisese un singur cuvânt pe plic.

Heroină.

M-am privit din nou în oglindă. Ce mi-a fost dat să văd mi-a îngheţat sângele în vine. Mi-am văzut pupilele dilatându-se. Oglinda. Oglinda şi acel unic cuvânt. Am vârât pliculeţul în buzunar şi i-am întins farmacistului nişte bani.

Nu puteam vorbi. Simţeam cum ceva fierbe în mine şi mă treceau, alternativ, valuri de căldură şi fiori reci. De nu mi-ar fi fost atât de încărcat gâtlejul, aş fi putut să urlu. Atât de mult timp! Nu, nu fusese timp pierdut, fiindcă altfel nu se putea. Fericit. Eram fericit. Cum de puteam să fiu atât de fericit? Acum ştiam DE CE, dar cum puteam fi fericit? În cele din urmă, i-o luasem înainte lui Pat. El nu ştia DE CE. Doar eu ştiam.

Şi mai ştiam acum şi cine era ucigaşul. Şi eram fericit.

Am pornit agale înapoi, spre bar.

Am mai tras încă o dată din ţigară, apoi i-am făcut vânt în rigolă. M-am întors şi am intrat în clădire. Cineva îmi uşurase sarcina, uitând să încuie uşa holului comun. N-avea rost să iau liftul, aveam timp destul la dispoziţie. Am urcat scările fără grabă, întrebându-mă cum avea să se sfârşească totul.

Uşa era încuiată, aşa cum mă aşteptasem. Am reuşit să o deschid de la a doua încercare. Înăuntru domnea acea

pace încremenită caracteristică unei case pustii. N-avea rost să aprind lumina, eram îndeajuns de familiarizat cu acel interior şi cu locurile în care se aflau cele mai multe piese de mobilier. Frunzele unei plante aflate pe-o măsuţă, în spatele fotoliului, îmi atinseră gâtul. Le-am dat deoparte şi m-am cufundat între pernele fotoliului. M-am aşezat comod, apoi am scos revolverul din toc şi-am deblocat siguranţa.

Îl aşteptam pe ucigaş.

Da, Jack, acesta avea să fie sfârşitul. A durat mult până să ajung aici. Dar am ajuns, în cele din urmă. Acum ştiam cine era criminalul. Ciudat, cum se aşează lucrurile, nu-i aşa? Urmărisem doar piste greşite. N-am reuşit să pun faptele cap la cap, până când a apărut greşeala. Toţi fac, în cele din urmă, o greşeală. Asta-i problema cu toţi ucigaşii ăştia cu sânge rece: planifică totul, şi încă atât de bine, dar trebuie să fie atenţi de unii singuri la toate detaliile, în vreme ce noi, cei care le luăm urma, suntem mai mulţi. Da, o dăm în bară de mai multe ori, însă, în cele din urmă, cineva dă peste soluţia logică a problemei. Doar că, de data asta, n-a fost vorba de nicio logică, ci doar de un noroc chior.

Mai ţii minte ce ţi-am promis, Jack? Am să-l împuşc pe ucigaş chiar în pântece, acolo unde te-a împuşcat şi el pe tine. Am să le-arăt tuturor ce-a mâncat la cină. Va fi o lovitură fatală, dar moartea nu va veni repede. Va dura câteva minute. Ţi-am promis că-l voi găsi pe criminal, Jack, oricine ar fi acesta, iar atunci când îi voi da de urmă, nu va avea parte nici de scaunul electric, nici de funie, ci doar de un glonte-n burtă, care-i va scoate răsuflarea din plămâni şi viaţa din trup. Nu va curge mult sânge, dar îl voi putea privi cum moare, la picioarele mele, şi-am să mă bucur că mi-am ţinut promisiunea pe care ţi-am făcut-o. Aşa trebuie să sfârşească ucigaşii. O moarte grea, urâtă. Fără zornăit

de fanfară. Doar zgomotul împuşcăturii unui pistol de calibrul 45 fără amortizor, într-o încăpere închisă. Da, Jack, oricine ar fi cel care te-a ucis, aşa va muri. La fel ca tine.

Ştiu cine a făcut-o. În câteva minute, ucigaşul va intra aici şi mă va vedea, aşezat în fotoliu. Poate că va încerca să mă convingă să-i cruţ viaţa, poate că va încerca să mă ucidă. Dar moartea nu-i va fi mai uşoară. Ştiu tot ce s-a întâmplat. În plus, aştept cu arma în mână. Înainte să trag, am să-l fac să asude, în timp ce-mi va spune cum s-a întâmplat, ca să mă conving că am dedus corect. S-ar putea chiar să-i acord şobolanului o şansă să mi-o ia înainte. Dar e puţin probabil să se întâmple una ca asta. Urăsc prea aprig şi trag prea rapid. De aceea se spun despre mine toate câte se spun. De aceea ucigaşul va trebui să mi-o ia înainte ca să aibă o şansă. Da, Jack, aproape s-a terminat. Aştept. Aştept.

Uşa s-a deschis şi s-au aprins luminile. Eram tolănit prea adânc în fotoliu, ca Charlotte să mă vadă încă din prima clipă. Şi-a scos pălăria în faţa oglinzii. Apoi mi-a zărit picioarele şi, în ciuda machiajului, am văzut cum orice urmă de culoare îi dispare din obraji.

(Da, Jack. Charlotte. Charlotte cea frumoasă. Charlotte cea fermecătoare. Charlotte, care iubea câinii şi căreia-i făcea plăcere să plimbe copiii altora în parc. Charlotte, pe care nu te puteai abţine să o strângi în braţe, tânjind după umezeala buzelor ei. Charlotte cea cu trupul plin de înflăcărare şi viaţă, cu atingeri de catifea şi reacţii provocatoare. Charlotte, ucigaşa.)

Mi-a zâmbit. Cu greu s-ar fi putut ghicit că era un zâmbet forţat, dar eu ştiam. *Iar ea ştia că ştiu.* Ştia de ce mă aflam acolo. Ţeava revolverului de calibrul 45 era aţintită asupra pântecelui ei.

Gura ei îmi zâmbea, ochii ei îmi zâmbeau, părea încântată să mă vadă, ca de fiecare dată. Când a vorbit, părea că radiază de fericire.

— Mike, dragul meu! Ah, iubitule, mă bucur aşa de mult că ai venit. Nu m-ai sunat aşa cum ai promis şi mi-am făcut griji. Cum ai intrat? A, azi e ziua liberă a lui Kathy, iar a plecat şi a uitat uşa deschisă.

A pornit spre mine.

— Te rog, Mike, nu-ţi mai curăţa arma aici. Mă sperii.

— Aşa şi trebuie.

S-a oprit la un metru şi ceva de mine, cu privirea ţintă într-a mea. S-a încruntat. Chiar şi-n ochi i se putea citi surpriza. Oricine altcineva nu şi-ar fi dat seama că juca un rol. Iisuse, chiar era o actriţă dată naibii! Nu mai întâlnisem pe nimeni ca ea. Era autorul piesei, regizoarea şi actriţa distribuită în toate rolurile. Replicile îi erau perfect sincronizate, forţa şi caracterul pe care le exprima în fiecare moment, fiecare expresie a feţei, fiecare cuvânt rostit, toate alcătuiau un monument imposibil, nebunesc de perfect. Chiar şi acum era capabilă să-mi strecoare o umbră de îndoială în minte. Am clătinat însă din cap, încet.

— N-are rost, Charlotte. Ştiu tot.

A făcut ochii mari. Am zâmbit în sinea mea. Gândurile îi alergau prin mintea copleşită de teamă. Eram convins că-şi amintea promisiunea pe care i-o făcusem lui Jack. N-avea cum să uite. Nimeni n-avea cum să uite, pentru că era vorba de mine, şi toată lumea ştia că-mi ţin mereu promisiunile. Promisesem că aveam să pun mâna pe ucigaş. Iar ucigaşul... era ea. Iar eu jurasem c-am să-l împuşc pe ucigaş în pântece.

S-a apropiat de o comodă şi a scos o ţigară dintr-o cutie, apoi şi-a aprins-o, cu gesturi sigure. Atunci mi-am dat seama că-şi imagina că găsise o cale de scăpare. N-am

vrut să-i spun că speranţele îi erau zadarnice. Revolverul era mereu aţintit asupra ei.

— Dar...

— Nu, Charlotte, i-am spus. Lasă-mă pe mine să vorbesc. M-am prins cam greu, dar până la urmă i-am dat de capăt. Ieri mi-ar fi fost groază de momentul ăsta, dar acum nu-mi mai e. Dimpotrivă, mă bucur. Sunt mai fericit decât am fost de multă vreme încoace. Ultima crimă te-a dat de gol. Au fost atât de diferite! Comise cu atâta sânge rece încât mi-am imaginat că aveam de-a face fie cu un nebun, fie cu un ucigaş din afara cercului de cunoscuţi. Ai avut noroc. Părea că nimic nu se leagă, erau atâtea complicaţii... O mulţime de fapte disparate, dar fiecare dintre ele avea la bază unul şi acelaşi motiv.

Jack era poliţist. Mereu se găseşte cineva care să-i urască pe poliţişti, nu-i aşa? Mai ales atunci când poliţistul în cauză e tot mai aproape. Dar Jack n-a ştiut cine e cel pe care-l urmărea până când nu ţi-ai aţintit arma asupra lui şi i-ai tras un glonte în măruntaie. Aşa a fost, nu-i aşa?

Părea atât de jalnică, aşa cum stătea acolo. În colţul ochilor i s-au ivit lacrimi, alunecându-i pe obraji. Jalnică şi neajutorată. Părea că vrea să mă oprească, să-mi spună că mă înşelam, că greşeam amarnic. În ochi i se citea rugămintea, implorarea, încercarea de-a mă convinge. Am continuat, însă.

— La început aţi fost tu şi Hal. Ba nu, mai întâi ai fost doar tu. Totul a pornit de la profesiunea pe care ai ales-o. Ţi-ai dorit avere şi putere. Nu voiai lux, nimic extravagant, ci doar să ai bani şi putere. De câte ori ai pătruns în mintea unor bărbaţi şi le-ai citit fragilitatea şi slăbiciunile? Ţi s-a făcut teamă. Şi astfel ţi-ai pierdut instinctul social specific unei femei, acela de a depinde de un bărbat. Îţi era teamă, aşa că ai găsit o cale să-ţi umpli contul din bancă, punând acumularea averii pe seama succesului

profesional. O cale prin care să nu fii prinsă niciodată, însă una murdară. Poate cea mai murdară.

(Suferinţa i s-a şters din privire şi altceva i-a luat locul. Ceva era pe cale să se întâmple. Nu ştiam ce, dar simţeam că urma să vină. Stătea dreaptă, ca o martiră, emanând frumuseţe şi încredere în sine. Şi-a întors uşor faţa şi am văzut cum şi-a înăbuşit un acces de plâns. Era asemenea unui soldat înaintea bătăliei. Pântecele îi întindea ţesătura fustei. Şi-a lăsat braţele să cadă pe lângă trup şi mâinile îi implorau, parcă, să fie ţinute într-ale mele, buzele ei voiau să le reducă la tăcere pe ale mele, cu un sărut. Ceva urma să se întâmple, dar n-am îndrăznit să mă opresc, de teamă că n-aveam să mai fiu în stare să-mi duc la bun sfârşit promisiunea.)

Clienţii tăi. Oameni bogaţi şi mândri. Ai reuşit să-i atragi prin felul în care arăţi, prin abilităţile tale, prin faptul că ai studiat continuu. Da, i-ai tratat, le-ai vindecat tulburările minţii, dar pentru asta te-ai folosit de droguri. Heroină. Le-ai prescris-o, iar ei au urmat tratamentul şi au devenit dependenţi, iar tu erai unica lor furnizoare şi trebuiau să plătească scump ca s-o obţină. Frumoasă schemă. Înspăimântător de frumoasă. Fiind cadru medical, prin intermediul cabinetului tău puteai obţine toate materialele de care aveai nevoie. Nu ştiu cum îţi făceai livrările, dar la asta vom mai reveni.

Apoi l-ai întâlnit pe Hal Kines. O întâlnire absolut nevinovată, dar oare nu aşa încep toate? A fost ceva mult prea banal, de aia mi-a fost greu să găsesc răspunsul. Nu-i aşa că habar n-ai avut cu ce se ocupă, de fapt? Dar asta până în ziua când l-ai supus unei şedinţe de hipnoză, nu-i aşa? El a greşit acceptând experimentul, dar n-a avut de ales, fiind nevoit să-şi joace rolul. Apoi, în timp ce se afla

sub hipnoză, ai adus la lumină, fără să vrei, toate aspectele sordide ale vieţii lui.

Ai crezut că-l ai la mână. I-ai spus ce anume aflaseşi şi intenţionai să-l implici în afacerea ta. Te-ai păcălit însă. Hal nu era un student oarecare. Era adult. Un adult cu o minte matură şi vicleană, capabil să-şi pună propriul plan în aplicare. El şi-a dat seama cu ce te ocupai şi intenţiona să fie el cel care avea să te şantajeze. N-ai obţinut aşadar decât o remiză. Mai ţii minte cartea de pe raftul tău, *Hipnoza ca tratament împotriva bolilor mintale?* Se vedea că fusese citită şi răscitită. Ştiam că te pricepi la hipnoză, dar abia ieri mi-am dat seama la ce îţi era de folos.

(Stătea acum chiar în faţa mea. M-am simţit invadat de-un val de căldură, văzând ce se pregătea să facă. Mâinile i-au urcat de-a lungul şoldurilor, lipindu-i hainele de corp, apoi au alunecat sub sâni, cuprinzându-i în căuşul palmelor. Degetele i s-au încurcat în nasturii bluzei, însă doar pentru scurtă vreme, căci aceştia se deschiseră unul câte unul.)

— Aţi ţinut aproape, tu şi Hal. Fiecare aştepta prima mişcare a celuilalt, dar prima lovitură e mereu prea riscantă. Aici a intervenit Jack. Avea mintea brici. Omul ştia să-şi folosească creierul. Desigur, l-a ajutat pe Hal să scape dintr-o încurcătură minoră, dar ceva i-a stârnit atunci o bănuială şi, în vreme ce pretindea că-l ajută pe Hal cu studiile lui, de fapt a început să-i investigheze trecutul. A aflat astfel cine era cu adevărat Hal; apoi s-a întâlnit întâmplător cu Eileen, care i-a confirmat ceea ce aflase. Tot de la ea a aflat şi despre spectacolul care urma să aibă loc la bordel şi, având în vedere că Hal era capul reţelei, şi-a dat seama că avea să îl găsească acolo.

Dar hai să ne întoarcem un pic în timp. În cursul săptămânii respective, Jack ţi-a spus că voia să vă întâlniţi

ca să discutaţi ceva important. Mi-ai dezvăluit chiar tu asta. Nu, Jack nu te suspecta de nimic, dar se gândise că, atâta vreme cât aveai de-a face cu Hal atât prin şcoală, cât şi prin clinică, ai fi putut să-l ţii sub observaţie.

În noaptea petrecerii ai zărit însă albumele pe care le colecţionase Jack şi ţi-ai dat seama de ce se aflau în posesia lui. Te-ai temut atunci că dacă Jack avea să-l demaşte pe Hal, acesta urma să fie convins că tu erai cea care-l dăduseşi de gol şi avea să te toarne, la rândul lui. Cum ai procedat? Ai subtilizat cheia apartamentului lui Jack, înainte să pleci? Nu mă îndoiesc că aşa a fost. Apoi l-ai atras în dormitor. L-ai împuşcat şi i-ai privit agonia. În vreme ce el se târa, încercând să ajungă la propria armă, ai studiat psihologia unui om aflat în faţă cu moartea, spunându-ţi povestea şi retrăgând scaunul pe care se afla arma, centimetru cu centimetru, până când trupul lui a cedat. Apoi te-ai dus acasă. Aşa a fost, nu-i aşa? Nu, nu trebuie să-mi răspunzi. Nu se putea altfel.

(Nu mai rămăsese nici un nasture. Încet, foarte încet, şi-a scos bluza din betelia fustei, cu un fâşâit specific contactului dintre mătase şi lână. Butonii au pocnit deschizându-se, iar ea şi-a scuturat umerii; bluza a alunecat pe podea. Nu purta sutien. Avea umeri superbi. Muşchii ascunşi îi vibrau sub curbele frumoase ale pielii şi vinişoarele de la gât îi pulsau a excitare. Sânii îi erau fermi, ispititori. Catifelaţi, dar inspirând forţă. Era atât de frumoasă! Tânără, delicioasă, excitantă. Şi-a scuturat capul şi părul blond i s-a revărsat în valuri strălucitoare pe umeri şi pe spinare.)

— În albumele şcolare pe care le-ai luat de acasă de la Jack ai găsit însemnările lui despre Eileen. Era şi poza ei acolo, împreună cu cea a lui Hal. Ai ştiut atunci că prima crimă n-avea să fie de ajuns şi ţi-ai dat seama cum puteai

să acoperi o crimă comiţând alta. I-ai spus lui Hal ce ai aflat şi l-ai trimis la bordel, să o ameninţe pe Eileen. Apoi l-ai urmărit. În vreme ce spectacolul era în plină desfăşurare, i-ai ucis pe amândoi, imaginându-ţi că omorurile aveau să fie trecute sub tăcere de către membrii reţelei, care aveau să scape discret de cadavre, dacă voiau să-şi mai continue operaţiunea. În privinţa asta ai avut dreptate. Cineva s-ar fi ocupat de toate astea dacă noi n-am fi intervenit atât de prompt. Când am intrat în bordel, ai asistat la fuga matroanei şi te-ai strecurat pe urmele ei, fără ca ea să-şi fi dat seama. Coincidenţa şi zeiţa Fortuna ţi-au fost alături mereu. Nici eu, nici Pat nu ne-am gândit să-ţi cerem să ne spui care-ţi era alibiul pentru seara aceea. Dar aş putea să pun pariu că aveai unul excelent gata pregătit.

Să nu uităm de George Kalecki. El a aflat de tine. Probabil că Hal s-a îmbătat şi l-a luat gura pe dinainte. De asta era atât de ciufut în noaptea petrecerii. Era îngrijorat şi furios pe Hal. Ulterior, Hal ţi-a spus că George ştia de tine, iar tu ai încercat să-l împuşti, prin fereastră, dar ai ratat. A fost singura dată când ai ratat ţinta. Ca urmare, George s-a mutat în oraş, unde putea să aibă acces mai uşor la protecţia poliţiei. Nu le putea spune însă de ce avea nevoie de protecţie, nu-i aşa? Prin urmare, secretul tău era încă în siguranţă. A încercat să mă tragă-n joc ca să-l rad pe ucigaş înainte ca ucigaşul să ajungă la el.

După moartea lui Hal, pe când ieşeam din parc, George şi-a încercat norocul cu arma în mână. Dar nu pe mine voia să mă nimerească, aşa cum am crezut, ci pe tine. M-a urmărit, sperând că aveam să-l conduc la tine. Ştia că o să fie următoarea ta victimă, dacă nu cumva reuşea să te ucidă el mai întâi. George voia să iasă din combinaţiile ilegale, dar mai întâi trebuia să se descotorosească de dovezile adunate de Hal, care l-ar fi

putut trimite pe scaunul electric dacă aveau să fie descoperite vreodată. A avut ghinion. L-am găsit eu mai întâi. Dacă n-ar fi tras, nu l-aş fi ucis şi am fi stat de vorbă. Mi-ar fi făcut plăcere să-l aud urlând din toţi bojocii. Din nou, ai avut noroc.

(Degetele i-au alunecat spre fermoarul fustei, deschizându-l, odată cu nasturele de deasupra lui. Fusta i-a căzut la picioare. Înainte să păşească în afara ei, a împins în jos şi marginea jupanului. Lent, ca să-mi dea ocazia să savurez efectul exotic al mişcărilor ei. Apoi a împins deoparte fusta şi jupanul, cu vârful unui deget de la picior. Avea picioare lungi, graţioase, bronzate. Superbe picioare! Culoarea lor aurie făcea inutilă purtarea ciorapilor, care nu le-ar fi sporit cu nimic atracţia. Picioare care porneau dintr-un pântece plat, rotunjindu-se în şolduri de-o perfecţiune de basm. Coapse superbe, poate ceva mai solide decât cele pe care le poţi vedea prin filme. Picioare făcute pentru pasiunile nopţii. Nu mai rămăsese decât un chiloţel transparent. Era blondă veritabilă.)

— A urmat Bobo Hopper. Moartea lui nu era în plan. A fost un accident. Vechea lui legătură cu George Kalecki era, din nou, o simplă coincidenţă. Bobo avea o slujbă de care era mândru nevoie mare. Lucra în cartierul tău, livra mesaje, mătura podele, îi mai scutea pe oameni de corvezile mărunte. Era un retardat care lucra pentru mărunţiş, dar era un om fericit. N-ar fi fost în stare nici să strivească o furnică şi era pasionat de creşterea albinelor. Într-o zi, însă, a scăpat din greşeală un pachet pe care-l livra unui client la cererea ta; i-ai spus că era vorba de un medicament pe reţetă. S-a temut că o să-şi piardă slujba, aşa că a apelat la un farmacist să-i refacă medicamentul. S-a dovedit că era heroină, pe care tu o trimiseseşi unui client. Între timp însă, clientul te-a sunat să se plângă că

marfa nu mai ajunsese la el. Eram în apartamentul tău atunci, ţii minte? Atunci când eu am plecat să mă tund, tu te-ai grăbit să-ţi iei maşina şi ai luat-o pe drumul pe care ar fi trebuit să-l urmeze Bobo. L-ai văzut intrând în farmacie, ai aşteptat să iasă şi l-ai împuşcat.

Nu, alibiul tău nu ţine. Kathy era acasă şi nu te-a văzut când ai plecat sau când te-ai întors. Ai pretins că eşti în camera obscură, fiindcă ştiai că nimeni nu te-ar fi deranjat acolo. Ai scos din priză soneria şi-ai plecat, apoi te-ai întors, fără ca menajera să-şi fi dat seama de ceva. În grabă, însă, ai uitat să reconectezi soneria. Am făcut-o eu. Mai ţii minte? M-am întors să-mi iau portofelul şi te-am găsit acasă. Alibiul perfect, nu-i aşa?

Nici măcar atunci nu mi-am dat seama, dar începusem să mă apropii de adevăr. Am ştiut atunci că exista un motiv care lega toate aceste crime. Pat avea o listă de narcomani dependenţi. Într-o bună zi, după ce o să se vindece, o să ne spună câteva lucruri interesante despre tine.

Următoarea ta victimă a fost Myrna. Moartea ei a fost tot un accident. N-ai plănuit-o, dar era necesară. Atunci când te-am lăsat singură lângă terenul de tenis, ai profitat de ocazie. Când ţi-au trecut prin minte consecinţele posibile ale plecării ei de lângă noi? Presupun că imediat, la fel ca în cazul lui Bobo. Ai o minte incredibilă. Cumva, reuşeşti să te gândeşti la toate, simultan. Ştiai cum va gândi Bobo şi ce se putea întâmpla; o cunoşteai şi pe Myrna. Presupun că e unul dintre talentele tale de psihiatru. Dormeam când ai ajuns la conacul surorilor Bellemy. M-ai trezit şi purtai o haină de un albastru identic cu cel al hainei pe care o purta Myrna; a ta avea însă şi acel guler alb, de blană. Ştiai, de asemenea, că femeile au prostul obicei să încerce hainele altora atunci, când sunt singure. Nu-ţi puteai permite să rişti una ca asta fiindcă

aveai în buzunar o doză de heroină. Urma să le-o livrezi lui Harmon Wilder şi Charles Sherman. De-aceea au fugit: aveau droguri asupra lor.

Da, ai întârziat puţin. Myrna a apucat să găsească marfa din buzunarul tău. Ştia ce e pentru că, până şi-a făcut Jack apariţia în viaţa ei, fusese ea însăşi dependentă. Ai găsit-o cu doza în mână şi ai împuşcat-o Apoi ai scos haina ta de pe ea, ai aruncat-o înapoi pe pat, lângă celelalte şi ai îmbrăcat-o pe Myrna cu haina ei, în timp ce ea zăcea pe podea. Ai deşurubat vârful unui glonţ şi ai tras asupra ei: muniţie oarbă, menită să lase urme de pulbere pe haină. Te-ai gândit chiar şi să laşi vârful proiectilului în faldurile hainei, sub cadavru. Te-ai descotorosit deja de haina ta? Ai ars-o? Probabil că da, pentru că avea urmele arsurii prafului de puşcă. Însă câteva fibre din ea au rămas sub unghiile Myrnei; nişte fibre de aceeaşi culoare cu a hainei tale. Acestea şi oglinda au fost ultimul indiciu. Şi, desigur, heroina pe care n-ai reuşit s-o cureţi de pe covor. O fată stă în faţa oglinzii dintr-un singur motiv, mai ales într-o încăpere plină cu hainele altora.

Mă tot întreb de unde ai atâta noroc, Charlotte. Ai intrat atunci când barmanul s-a dus să-şi ia de băut, dar nu-ţi puteai permite să fii văzută ieşind din clădire, după ce tocmai comiseseşi o crimă. Prin urmare, te-ai strecurat afară pe fereastră şi te-ai deplasat pe brâul de beton al clădirii, până la scara de incendiu, ca o muscă pe perete. Eu eram prea mare ca să pot face asta, spre deosebire de tine. Te-ai descălţat, nu-i aşa? De aceea n-am văzut nici un fel de zgârieturi sau urme pe suprafaţa brâului de beton. În agitaţia din timpul meciului, nimeni nu a observat când ai plecat sau când te-ai întors. Psihologia maselor aplicată în viaţa de zi cu zi, nu-i aşa?

Nu, Charlotte, nici un juriu nu te-ar putea condamna pe baza celor spuse de mine, nu-i aşa? Sunt dovezi

circumstanţiale. Un om de bună credinţă nu poate să ignore un alibi perfect, cum au fost toate ale tale. Kathy ar jura oricând că spui adevărul.

Eu însă cred în ceea ce ţi-am spus. Mai târziu va fi timp destul pentru a scoate la iveală adevărul întreg, fără să mai fie nevoie de un proces complicat. Nu va trebui să ne facem griji în privinţa unui avocat deştept care să-şi bată joc de dovezile noastre circumstanţiale în faţa unui juriu. O să cunoaştem deopotrivă problema şi răspunsul, va trebui doar să ne asumăm timpul necesar pentru a ajunge la o soluţie demonstrabilă. Un proces nu ne-ar oferi răgazul ăsta.

Nu, Charlotte. Eu sunt juriul acum, eu sunt judecătorul. Şi am o promisiune de îndeplinit. Aşa frumoasă cum eşti, deşi am fost la un pas de a te iubi veşnic... te condamn la moarte.

(Degetele ei s-au agăţat în mătasea fragilă a chiloţeilor, trăgându-i în jos. A păşit în afara lor cu o mişcare delicată, de parcă ar fi ieşit din cadă. Acum era complet goală. O zeiţă bronzată care se oferea iubitului ei. A înaintat spre mine cu braţele deschise. Vârful limbii i-a atins uşor buzele, făcându-le să strălucească pasional. Mirosul ei era asemenea unui parfum ademenitor. A lăsat să-i scape un oftat uşor, iar emisferele egale ale sânilor s-au înfiorat. S-a aplecat să mă sărute, întinzându-şi braţele să mă cuprindă.)

Bubuitura armei de calibrul 45 a zguduit încăperea. Charlotte a făcut un pas înapoi, clătinându-se. În ochi i se citea o simfonie a confuziei, armonizându-se treptat cu conştientizarea adevărului. Încet, şi-a plecat ochii spre umflătura urâtă din pântecele despuiat, spre locul unde pătrunsese glonţul şi de unde acum izvora un firicel de sânge.

M-am ridicat în picioare şi mi-am vârât revolverul în buzunar. M-am întors şi am privit planta din spatele meu. Acolo, pe măsuţă, se afla arma ei, cu siguranţa deblocată şi amortizorul montat. Braţele ei graţioase ar fi ajuns uşor la ea. Chipul care aştepta sărutul ar fi fost stropit de sânge atunci când mi-ar fi zburat creierii. Am auzit-o căzând şi m-am întors spre ea. În ochi i se citea acum suferinţa, durerea dinaintea morţii. Durere şi confuzie.

— Cum... cum ai putut? a icnit ea.

N-am avut la dispoziţie decât o clipă înainte să mă adresez unui cadavru, dar am reuşit să mă fac auzit.

— A fost uşor, am spus.

MICKEY SPILLANE
eu, juriul

„E un clasic, pur şi simplu. Începutul o să vă înşface de guler şi o să vă treacă prin paginile care urmează, până la finalul memorabil.”

Edward Piercy

Tradus pentru prima dată în limba română, primul roman din celebra serie care-l are drept protagonist pe Mike Hammer este un hard-boiled *clasic vândut în 3 milioane şi jumătate de exemplare de la apariţie (1947) până la adaptarea pentru film (1953). A doua ecranizare a romanului a fost lansată în 1982, cu Armand Assante în rolul principal.*

În timpul războiului, Jack Williams i-a salvat viaţa lui Hammer cu preţul braţului său. Ajuns poliţist, descoperă iţele unei complicate afaceri cu droguri, dar sfârşeşte ucis de un asasin sadic. În căutarea criminalului, Mike Hammer plonjează în tenebrele Americii de la sfârşitul anilor ’40, iar lumea pe care o descoperă acolo e deopotrivă fascinantă şi înfiorătoare.

Seri

MICKE

„E un clasic, pu
înșface de guler și
urmează, până la fi

Tradus pentru